

8. Myslitelé

„Kokote, jak jsi na tom s těmi daty, který jsme našli v počítači. Podařilo se ti je dešifrovat?“ zeptal se jednoho rána během snídaně na základně Blázen.

„Můj vůdce, dnes v noci jsem dokončil analýzu a řeknu vám, je to bomba,“ odpověděl Kokot.

„Tak co si objevil?“

„Armádní projekt, experimenty s červími dírami. Ten transportér, který jsme našli ve skladu není obyčejný transportér. A náš transportér není obyčejný transportér,“ řekl robot.

„Prosím tě, Kokote, nemluv v šifrách a vysvětli mi to nějak lidsky,“ odsekl Blázen a dodělal joint.

„Můj vůdce, je to prosté. Transportér umí otevřít červí díru.“

„Červí díru? Jakože bysme měli umět ohnout prostor a čas? Kokote, to si děláš ze mě prdel, žejo?“ vyprsknul smíchy Kapitán.

„Nedělám si, jak rád říkáte, prdel. Ty stroje jsou experimentální otvírače červích děr. Stabilních. Navíc bych řekl, že dle dokumentace je několik přístrojů umístěno na různých místech naší Galaxie. Našel jsem seznam deseti adres. Z informací předpokládám, že tehdy z výzkumných důvodů umístili několik zařízení mimo tento solární systém, aby mohli testovat vytvořené díry.“

„Kokote, tohle vysvětluje ten nečekaný zájem o naši základnu, někdo musí vědět jaké tajemství ukrývá.“

„Přesně tak, můj vůdce. Vzhledem k načasování to byl někdo, kdo věděl o existenci stanice na Titanu, ale nevěděl, na jakých souřadnicích se nachází pozemská základna. Takhle hluboko pod hladinou moře ji nikdo nemůže najít. Maximálně náhodou jako se to stalo vám. Na základě zkušeností z poslední doby bych si dovolil podezřívat Martena.“

„Kokote, Marten je malá ryba, za tím stojí někdo mocnější,“ řekl Blázen a odklepl popel z jointu.

„Je to pravděpodobné,“ odpověděl Kokot.

Blázen chvíli přemýšlel, podíval se po ostatních a zhluboka potáhl.

„Vážení, protože nemáme naplánovanou žádnou byznys, navrhnul bych následující čas strávit vědeckými experimenty.“

Oči snídajících se zvedly od jídla a udiveně se podívaly na Blázna.

„Nekoukejte na mě tak, vsadím se, že Kokot s Karlosem jsou stejně připravení a provedli by pokusy i tak. Nepletu se, že?“ pousmál se Blázen.

„Kapitáne, nepleteš. S Kokotem jsme nad těmi daty prožili pár dlouhých nocí a našli jsme program, který spouští inicializaci červí díry. Nahráli jsme ho hlavní paměti ovládacího počítače a provedli několik základních testů.“

„Což znamená co?“ zeptala se s obavou v hlase Urgha.

„Zkusili jsme navázat spojení s nalezenými adresami,“ řekl Karlos.

„A úspěšně?“ zeptal se Blázen.

„Jak se to vezme. Devět adres nereagovalo, desátá odpověděla.“

„Což znamená, že můžeme otevřít červí díru někam do nám neznámé části vesmíru?“

„Jo, Kapitáne,“ potvrdil Karlos.

„Tak na co čekáme, jdeme se podívat. Už jste vyslali sondu?“ vyfoukl nadšeně marihuanový kouř Blázen.

„Ještě ne. Chystali jsme se,“ pousmál se Karlos a dal si svého prvního ranního panáka.

„Běžte někdo probrat doktora Řezníka. Vezmeme ho sebou, ať nám nezakrní. Sejdeme se za tři čtvrtě hodiny v transportní místnosti,“ rozhodl Blázen, zvedl se a odešel do své ubikace.

Všichni čekali v transportní místnosti. Doktor dokonce stál na svých nohou a vypadal při smyslech.

„Nazdar Doktore, dlouho sem těm neviděl. Jak se daří?“ zasmál se Pong a poplácal Doktora po zádech.

„Bláznivej Číňane, nech mě bejt. Co se vlastně děje, že mě rušíte?“

„Doktore, prostě budeš šest hodin v naší realitě. To tě nezabije, jen posílí,“ suše řekl Blázen a podíval se směrem ku Kokotovi.

„Můžeme spustit experiment?“

„Můj vůdce, jsme připraveni vytvořit červí díru,“ odpověděl Kokot.

„Tak to proved' a nezdržuj,“ řekl Kapitán.

Kokot s Karlosem naposledy zkontrolovali vložený program a spustili jej. Na vteřinu se setmělo, světla zablikala a ozvalo se hučení. Kabina transportéru se zavřela a skrz okénko bylo vidět modrobílé světlo. Po chvíli se dveře znovu otevřely a spatřili horizont událostí.

„To je nádhera,“ vzdychla Urga.

„Jo, je to pěkný, ale Šéfe, do toho jako máme vlízt?“ zeptal se opatrně Pong.

„Nejdřív vyšleme sondu a podíváme se, co je na druhé straně,“ řekl Blázen.

Karlos vzal do rukou sondu, zapnul video a zvuk, zkontroloval vysílač signálu a zapnul antigravitační pohon. Sonda visela ve vzduchu, Kokot ji lehce popostrčil a pomalu vlétla do červí díry. Obraz na chvíli zmizel, obrazovka zrnila, aby se znovu ukázal.

„Já nic nevidím,“ řekl Blázen.

„Asi je tam tma,“ podotknul Pong.

„Zkusím přepnout na infra,“ odpověděl Karlos a vyslal signál k sondě.

Spatřili malou místnost, pravděpodobně vyrubanou ve skále.

„Popojeď s tou sondou a zapni normální světlo, vypadá to tam opuštěně,“ přikázal Blázen.

„Jasně, Kapitáne.“

Prostor ozářilo světlo sondy. Po stěnách jeskyně stékaly čurky vody a prostoru dominovala kabina transportéru s ovládacím panelem, kde blikalo malé červené světlo. Jedny rezavé železné dveře vedly neznámo kam.

„Tušíme vůbec, kde se ta sonda ocitla?“ zeptal se Blázen a balil brko.

„Můj vůdce, podle transportní telemetrie by se měla nacházet na opačném konci Galaxie. Jednoduše řečeno, pěkně daleko,“ odpověděl Kokot.

„Je tam nějak živo?“ vyptával se Kapitán.

„Všude je živo, když přijde na věc. Akorát v tuto chvíli jsou na druhé straně podmínky života nepříznivé.“

„Jak tomu mám plecháči rozumět?“ vstoupil do debaty Pong.

„Jednoduše, není tam kyslík.“

„Co budem teda dělat?“

„Pongu, nic. Zkusím vrátit sondu, čímž ověřím, jestli je červí díra obousměrná a pak se tam vypravím instalovat přenosný modul životní podpory,“ odpověděl Kokot a nasměroval sondu zpět do transportní kabiny. Po několika sekundách se objevila na základně.

„Máme aspoň jistotu, že bude možnej návrat,“ zasmál se Karlos. Kokot připojil sondu k počítači a stáhl data získaná během průchodu červí dírou. Chvíli je studoval, Karlos významně pokyvoval hlavou a pak se zasnul.

„To je neuvěřitelný, nevěřil jsem, že někdy uvidím na vlastní oči relativně stabilní červí díru. Vždyť výzkum tohoto jevu je stále na začátku a ty možnosti, který nám to nabízí. Cestování červí dírou mezi galaxiemi. Vzdálenosti, který by překonat hyperprostorovým skokem trvalo roky můžeme pomocí červí díry překonat během několika sekund. Dokážete si představit síť takových stanic rozprostřenou napříč všemi galaxiemi?“

„Karlosi, rasa, která by dokázala rozmístit po galaxiích nekonečný množství generátorů umělých červích děr, by byla nejmocnější rasou v celém vesmíru,“ řekl Blázen a odklepl joint, „ale ty možnosti v našem byznysu, ty by byly nekonečný,“ zasmál se.

„Můj vůdce, dovolil bych navrhnout přesun na druhou stranu. Vše vypadá v pořádku a nevidím důvody, které by mohly ohrozit misi. Jdu pro generátor životní podpory a nějaké nářadí.“

Kokot opustil posádku a zanechal je svému osudu.

„Vážení, až to Kokot na druhý straně zcivilizuje, vypraví se za ním výsadek, ve kterém budu já, Kokot, Pong, Urgha, Karlos a Doktor. Zbytek si může udělat volno.“
„Kakapitáne, pproč nenejedu tataký jajá,“ vykoktal Frank.
„Protože, Franku na koktání nebude čas,“ řekl Blázen.
„Dodobře, jajá sisi nanajdu něnějakou ppráci,“ zamektal Frank a odešel.
„Ještě nějakéj dotaz? Jacku, ty to tady budeš mít na povel a dohlídneš, aby všude byl klid.“
„Kapitáne, rozkaz. Bar v pozorovatelně potřebuje nějaký opravy.“
„Moc se neožer a neudělej nějakéj průser,“ dodal Blázen.

Kokot se vrátil s materiálem. Poslal opět sondu na druhou stranu a za ni hned poslal antigravitační vozík s nákladem. Rozhlédl se po skupině.

„Nebojte, budu v televizi,“ řekl a vstoupil do horizontu událostí.
Několik sekund se nedělo vůbec nic, pak se na obrazovce objevil Kokot, kterak vystupuje z opačného horizontu. Rozhlédl se a zamával do kamery sondy.
„Slyšíte mě?“
Blázen se sklonil k mikrofonu.
„Jasně a zřetelně, Kokote.“
„Dobře, jdu zapnout životní podporu a zkusit nahodit počítače. Nikdo sem nechod'te, dokud neřeknu, že je tu bezpečně.“

Na monitoru sledovali, kterak Kokot instaluje přenosný modul podpory života a hledá hlavní vypínač energie. Chvilí pobíhal po místnosti a rozhlížel se. Když našel po čem pátral, zvedl ruku a ukázal palec na znamení úspěchu. Nahodil hlavní jistič a osvětlovací tělesa se uvedla do činnosti. Kokot přešel k sondě a vypnul světlo.

„Myslím, že modul podpory života nebude potřeba, místní systém nabíhá a senzory naznačují, že atmosféra bude za malou chvíli dýchatelná. Postavili to zde ti samí lidé, kteří postavili základnu na Zemi a stanici na Titanu. A pro zajímavost, jeskyně je uměle vytvořená v krystalu diamantu.“
„V diamantu?“ podivil se Pong kterému se v hlavě rozjela kalkulačka.
„V diamantu, velmi tvrdý materiál,“ suše zopakoval Kokot a šel ke dveřím.
„Zkusím je otevřít a půjdu se podívat kam vedou.“
„Opatrně plecháči, aby se ti něco nestalo,“ rýpl si Pong.

Blázen kouřil joint a sledoval robota, jenž se pokoušel otevřít dveře.
„Jsou zkroucené, musel na ně působit velký tlak, ale myslím, že to půjde,“ zafuněl Kokot a pořádně zatlačil. Dveře se skřípotem otevřely a odhalily dlouhou temnou chodbu. Vyslal napřed sondu, které opět zapnul osvětlení a vydal se za ní.

Sonda plula chodbou a světlo odhalovalo úzkou chodbu vedoucí mírně do kopce. Robot došel do malé místnosti s dalšími dveřmi, stolkem, dvěma židlemi a prázdnou otevřenou skříňí.

„Nic tady není, zkusím otevřít,“ ohlásil následující kroky Kokot a otočil kruhem. Tentokrát se dveře otevřely bez odporu a objevily se naskládané krabice.
„Vidím nějaké krabice.“
„Taky vidíme, zkus je odstranit.“
„Co mi zbývá,“ otráveně řekl Kokot a začal přendávat bedny. Když dokončil práci, vyslal do otvoru sondu a šel za ní.
„Můj vůdce, ocitl jsem se v nějakém sklepě nebo skladu.“
„Fajn, dál už nechod'. Jaká je atmosféra?“
„Dýchatelná.“
„Jdeme za tebou.“
„Vrátím se k transportéru a počkám na vás.“

Blázen se podíval směrem k Pongovi, Urghze, Karlosovi a Doktorovi.

„Připraveni? Chci už bejt na druhý straně a dát si svý první brko na opačným konci galaxie,“ zasmál se Kapitán, típnul zbytek špeka do popelníku a přešel k horizontu událostí. Chvíli ho prohlížel, pak do něj opatrně vložil pravou ruku. Ucítil lehké šimrání a jakási síla jakoby se ho snažila vtáhnout do víru. Nebránil se a vstoupil. Uvědomil si, že přestal existovat na fyzické úrovni a zůstalo jenom vědomí, které se hnalo za bílým světlem na konci tunelu. Když už získával pocit, že nikdy světla nedosáhne, perspektiva se zrychlila a vědomí vlétlo do bílé záře. Pocítil brnění, světlo zmizelo a Blázen udělal první krok na druhé straně galaxie. Zavrával a vyhodil obsah žaludku. Kokot ho zachytil a podržel.

„Můj vůdce, v pořádku?“

„Jo, ale musím si ubalit, motá se mi hlava,“ odpověděl.

Chvíli po něm se objevil Pong, Karlos, Doktor a Urgha.

„Ále, tady se nám někdo poblil,“ zasmál se Pong.

„Taky sem měl co dělat, abych udržel snídani na svém místě,“ odplivl si Karlos.

„Urgho, ty jsi v pořádku?“ zeptal se Kokot.

„Jo, jen to lehce zašimralo,“ odpověděla.

„Kde to kurva teda vlastně sme?“ zeptal se Pong.

„To musíme zjistit,“ řekl Kokot.

„Vážně to tady vypadá jako v nějakým archívu,“ pronesl Blázen, když prohlížel místnost s krabicemi. Vyndal narkokrabičku a začal motat brko.

„To je asi poprvé co kouřím joint mimo náš solární systém, navíc v neznámým sklepě.“

Kokot odeslal nasbíraná data směrem k Zemi a zavřel spojení. Horizont událostí zmizel.

„Musíme na povrch zjistit, kde se jsme se objevili. Potřebuji vidět hvězdy, abych mohl porovnáním s mapou uloženou v paměti určit, v jakém místě v galaxii se přesně nacházíme,“ řekl Kokot a šel k dveřím na druhé straně místnosti.

„Asi bychom měli za sebou umýst stopy,“ řekl polohlasem Karlos.

„To bychom měli, Urgho, máš na starost Doktora,“ odpověděl Blázen.

„Tak to mám teda radost, Kapitáne,“ odplivla si Urgha.

„Von se vo sebe postará sám, jen dávej pozor, aby si nedal dávku a neztratil se někde,“ uklidňoval ji Blázen.

„No dobře,“ zamručela a zmkla.

Kokot s Karlosem zabezpečili koridor, naskládali bedny na původní místo a porozhlédli se po místnosti.

„Do každýho archívu vedou nějaký dveře,“ zafilozofoval Pong a ukázal na rezavou desku ve zdi.

„Tyhle dveře dlouho nikdo neotevřel,“ řekl Kokot a prohlížel spáru mezi dveřmi a zdí.

„Myslím, že půjdou otevřít,“ zabral silou svých mechanických paží. Dveře se skřípotem povolily a kousky rzi odpadávaly ze zrezavělých zárubní. Kokot je otevřel tak akorát, aby se mohli jeden za druhým protáhnout a opatrně vystrčil hlavu.

„Tmavá chodba, vypadá nepoužívaně,“ řekl potichu.

„Uhni plecháči, přes bezpečnost jsem tu já. Jdu na prohlídku,“ vtáhl Pong Kokota zpět do a protáhl se mezerou.

„Za chvíli jsem zpět.“

„Tak si asi ubalím další brko. Všichni jinak v pořádku, žádný vedlejší efekty mezihvězdného přenosu?“

„Dal bych si dávku,“ odpověděl Doktor.

„Nedáš,“ konstatoval Blázen.

Urgha postávala u dveří a vyčkávala Pongova návratu. Karlos s Kokotem se věnovali zkoumání obsahu beden.

„Samý lejstra,“ mumlal Karlos, „Kokote našel si něco užitečného?“

„Ne, Karlosi, pouze krabice se šanony,“ odpověděl Kokot a prohlížel jedny z desek, které vytáhl.
„Odbor pro kolonizaci planet, Odštěpný závod terraformingu,“ četl nahlas.
„To znamená co, Kokote?“
„Neznamená to nic, snad jen, že tahle planeta je osídlená už pěkně dlouho.“
„Proč myslíš?“
„Protože Odštěpný závod terraformingu je první oficiální orgán Velký rady, který vznikne na nově terraformované planetě. Stručně řečeno, na planetě je ještě hovno, ale úřad už stojí.“
„Takže sme ve sklepeš nějakýho úřadu. Není tam napsaný místo, kde kurva sme?“ zeptal se Blázen a zapálil druhého jointa, kterého právě umotal.
„MJ-3452, Hurzova kolonie,“ přečetl nahlas Kokot.
„Máš ji v databázi?“
„Moment,“ zamyslel se.
„Ano a nechcu sýčkovat, ale jsme úplně na konci vnějšího ramene Galaxie.“
„Což pro nás znamená?“
„Že jsme pěkně daleko od domova a ještě na velmi divném místě,“ odpověděl Kokot a podíval se významně po ostatních.

„Chodbá čistá,“ vrátil se Pong z obhlídky okolí.
„Jak divném místě?“ zeptal se Karlos.
„Podle záznamů se zde usídlili vysídlenci z domovské planety Hungů, přezdívaní Plenitelé.“
„A doprdele,“ vzdychla Urgha.
„Co se děje? Poteče krev?“ rozsvítila se Pongova očka.
„Možná Pongu. Kmen Haanga, přezdívaný Plenitelé, opustil naši domovskou soustavu asi před pěti tisíci lety během prvních meziplanetárních válek. Temná doba naší historie. Jednotlivé planety našeho solárního systému mezi sebou vedly války o nadvládu nad soustavou. Haangové obývali jednu z planet a byl to velmi krvelačný kmen. Neměli zájem o vědu, vývoj a obchod. Jejich vírou bylo zabíjet a plnit. Tvrdili, že technologie se dá krást a není důvod trávit čas bádáním. Podle legend první loď schopnou meziplanetárního letu získali zabitím a okradením obchodní návštěvy, která mírumilovně přistála na jejich planetě. Časem se jim podařilo flotilu rozšířit a vybudovat armádu, která začala terorizovat okolní světy.“
„Kdo se jim staral o technologie, nemaje vědcův?“ optal se zvědavě Karlos.
„Armáda otroků, Karlosi,“ odpověděla Urgha a pokračovala ve vyprávění.
„Kmen Hungů, který obýval tutéž hvězdnou soustavu jednoho krásného dne vyhlásil Haangům válku, protože ztráty na obchodní flotile překročili míru tolerance a mírová dohoda nebyla možná. Proto tehdejší vládcí odklonili finanční toky směrem k ministerstvu války a nechali vybudovat válečné loďstvo několikanásobně převyšující Haangskou flotilu. I tak trvala válka několik desetiletí, během nichž byla zničena většina soustavy. Nakonec se ale Hungským vojevůdčím podařilo zničit nepřátelskou flotilu a izolovat poslední přežívající Haangy na jejich planetě. Po zlomení posledního odporu a vyhlazení třetiny populace se zbytek vzdal a požádal o mírová jednání. Respektive tedy o vystěhování.“
„A na to přišli sami, jo?“ zeptal se Blázen a motal brko, protože příběh ho zaujal a chtěl si vyprávění vychutnat.
„Jo, Kapiténe. Uvědomili si, že měnit se nechtějí a požádali Hungy o nákladní loď výměnou za svoji planetu. Udělali nejlepší rozhodnutí a svůj první obchod. Mí předci návrh přijali a dodali Haangům meziplanetární loď vybavené prvními modely hyperprostorových motorů. Kmen Haanga opustil svoji planetu a mezi obyčejnou populací se tradovalo, že odletěli kamsi na konec vnějšího ramene. Nikdo po nich později nepátral.“
„Zajmavej příběh. Říkáš, že to byla vaše první válka? A co ty další?“ zeptal se Pong nadržovaný poslouchat krvavé vyprávění.
„Jiný příběhy, Pongu, pro dlouhý zimní večery. Kokote, máš v paměti nějaký další záznam o této planetě?“ zeptala se Urgha.

„Urgho, jen několik stručných informací týkajících se jejich konfliktů s Velkou radou, které byly vždy ukončeny ze strany Velké rady krvavým útokem vládních sil. Posledních 1500 let byl klid a jsou tu záznamy o několika obchodních návštěvách. Víc nemám.“

„Čeho se ty obchody týkaly?“ zeptal se Blázen a oči mu svítily jako dva halogeny.

„Nevím,“ odpověděl Kokot.

„Hm. Ještě mě napadá, Urgho, Haangové a ta rostlina s efedrinem, potřebují ji také?“

„Potřebovali, jestli potřebují i dnes, nevím. Ale máme to v genech,“ zasmála se Urgha.

„Můj nos cítí příležitost,“ pousmál se Blázen a bylo jasné, kam míří. Snad měli něco, co mohli případně nabídnout.

„Urgho, pěkný příběh, ale stejně víme hovno, jaká je dnešní situace nahoře na planetě, tak bychom měli odsud vypadnout a podívat se, na jakém místě to vlastně kurva sme. Chodba vypadá opuštěně, nikdo tady dlouho nebyl. Žádný stopy v hlubokém prachu kromě našich,“ ukončil vzpomínání Pong, který se právě vrátil z obchůzky a podíval se po Bláznovi, který zrovna dokouřil.

„Jdeme ven,“ zavelel, ale Pong ho předehnal a zarazil ve dveřích.

„Šéfe, kvůli vaší bezpečnosti.“

„Vždyť si říkal, že je to tu opuštěný.“

„Šéfe, to sem sice říkal, ale mluvil sem jen o chodbě.“

„Dobrá tedy, ty jeden bláznivej Číňane,“ zasmál se zhulený Blázen.

Povrch stěn se změnil z diamantu do šedivého betonu. Chodba byla dlouhá a přímá. V pravidelných odstupech se nacházely dveře do jednotlivých místností a stopy v prachu promlouvaly, že je Pong kontroloval. Po stěnách vedly kabely a nějaké trubky.

„Šéfe, sklady, archívy, kanceláře a dvě ubikace. Na jedné straně chodba končí a cedule nad některými dveřmi říkají, že sme v nějaký administrativní budově. Je tu jen jeden východ.“

„To potvrzuje informace, který má Kokot v paměti, jdeme teda k východu.“

Skupina zastavila v prachu u dveří, které nebyly otevřeny už pěkně dlouho. Kokot zabral a dveře se opět s filmovým strašidelným skřípotem otevřely. Ocitli se v malé místnosti s točitými schody vedoucími kamsi nahoru a dalšími dveřmi. Kokot dlouho nepřemýšlel, otevřel a opatrně nahlédl.

„Ty vole,“ vykřikl a rychle vtáhl hlavu zpět do místnosti. Ucítili vítr a uslyšeli Dopplerův jev přibližujícího se hluku. Ve výřezu dveří velmi rychle projelo něco, co bylo velmi podobné vlaku.

„Nějaká rychlodráha,“ řekl Kokot, který jakmile vlak projel, vystrčil hlavu znovu ze dveří.

„Můj vůdce, dvoukolejná dráha, bez kolejí. Pravděpodobně elektromagnetický polštář. Bude asi lepší zkusit schody směrem nahoru,“ řekl a za pár sekund prosvištěl další rychlovlak.

Nezbylo jim tedy nic jiného než vystoupat po schodišti nahoru. Po dvoustechpadesátišesti schodech, které Karlos poctivě cestou počítal, se ocitli v malé betonové místnosti s jedněmi malými dveřmi.

„Tak je asi otevřeme, ne? Když už sme tady,“ řekl Pong a jednou rukou chytil rukojeť svého meče.

Kokot zabral a dveře se tentokrát v tichosti otevřely a škvírou prolezlo světlo.

„Asi sme v nějaký servisní místnosti, materiál zdí se zase změnil. Vypadá to, že za posledních pár tisíc let tu proběhla mocná výstavba,“ řekl Kokot a otevřel dveře dokořán.

Místnost byla o něco větší, s nějakými číslicemi na zdech a železným stolkem v rohu. U stěny byly uloženy nějaké bedny, kyblíky, jakési plastové lahve s neznámým obsahem a několik úklidových nástrojů, jako byla košťata, lopatky či škrabky.

„Doprdele, zase další dveře, já už nemůžu,“ zadejchaně se ozval Doktor.

„Doktore, nic nevydržíš,“ řekl Blázen, „ale můžeme si dát pauzu na brko.“

Zbytek skupiny tedy využil chvíli k odpočinku a rozbalil na stole své nádobíčko. Drtící karty se zableskly v záři žárovky a šňupátka nažhavila maximálním výkonem. Kokot upil z láhve čerstvého oleje a oznámil, že od té doby, kdy má zase přísun čerstvého oleje, svět je hned příjemnější místo k

žití a netrápí ho již žaludeční problémy. Urgha si lehce ušňupla a Doktor měl smůlu, jelikož on jediný si nemohl dát svoji dávku LSD, takže musel pohrdnout alkoholem, perníkem a trochou marihuany.

„Kapitáne, tahle realita mě sere,“ řekl Bláznovi.

„Doktore, srát tě může jak chce, ale proto seš tu s náma, aby sis trošku tý reality užil. Navíc, jsme kurevsky daleko od Země a doktor se zkušenostma se může hodit. Takže nesor, dej si pár lajn, pohul si, přiožer se, ale ten psychedelicej sajrajt prostě nedáš,“ zpruženě odpověděl Blázen, ale přitom mu koutek úst cukal náznakem úsměvu.

„Tak asi pokročíme, ne? Tenhle sklad už mě začíná nudit,“ oznámil po chvíli Blázen, odhodil na zem zbytek brka a zašlápl ho nohou.

„Můj vůdce, dveře vypadají udržovaně,“ řekl Kokot.

„To je jasně vidět, že sem někdo občas chodí, tak už je otevři a ty se Pongu připrav na prozkoumání perimetru,“ odpověděl Kapitán.

Kokot otevřel dveře a škvírou se ihned protáhl Pong. Skupina čerstvě nafetovaných obchodníků s drogami nervózně přešlapovala. Po několika minutách se Číňan vrátil.

„Šéfe, jsme v hajzlu,“ odpověděl a mnul si bradku.

„Jak v hajzlu?“ zeptal se Blázen.

„Normálně v hajzlu, navíc veřejným,“ zasmál se Pong.

„Za těma dveřma jsou veřejný hajzly, chceš říct?“ vydal větu překvapený Doktor.

„Doktore, na to že máš v hlavě vypatláno, chápeš rychle,“ usmál se opět Pong.

„Myslím, že sme tvůj pokus o vtip pochopili všichni, díval ses kde vylezeme?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, díval. Nějaká podělaná zastávka na periferii. V dálce je vidět město nebo něco tomu podobného, protože obzor vyplňuje oranžová kupole světla.“

„Tak jdeme ven a zkusíme počkat na nějaký autobus, ne? Peníze sem vzal, snad i tady berou ten směšnej Žbluňk.“

„Nepůjdem pěšky?“ optala se Urgha.

„S Doktorem? Nebuď vtipná,“ zasmál se Kapitán.

„Snad nebude průser,“ sýčkovala Urgha a umlkla.

„Jdeme,“ rozkázal Blázen a šel za Pongem.

Chodbu veřejných záchodků pokrývaly bílé kachle, po stranách bylo celkem osm kabin se záchodovou mísou. Blázen si jednu prohlédl a když se ujistil, že se jedná o obyčejný vakuový záchod „*Made in China*“, neváhal a oznámil všem, že se jde vysrat a doporučil totéž i ostatním.

„Nepotřebuju srát, dohlídnu na vás a Kokot se půjde podívat po jízdnicích řádech,“ řekl Pong, vyšel ven, opřel se o stěnu záchodků a dělal netečného.

Dveře kabin se zavřely a zanedlouho bylo slyšet spokojený prdění a hekání. Kokot obhlížel zastávku a našel terminál, ke kterému se připojil.

Pomalou přicházeli členové výpravy se spokojenými a uvolněnými výrazy v obličeji.

„Koukám, všichni dobře vysraný,“ zasmál se Pong.

„Srandičky, na ty tě užije,“ zareagoval Karlos.

„Teda, jde ze dveří smrad, jako kdyby se hovno posralo, pánové a dámo,“ zasmál se Pong.

„Vážení, konec legrace, mám nějaký nový data,“ zrovna přišel Kokot.

„Co máš, plecháči?“ zeptal se Pong.

„Mapu a jízdnicí řády.“

„Nedělej si prdel,“ řekl Karlos.

„Nedělám si legraci, terminál poskytuje jízdnicí řády a mapy. Jsme ve starý části kolonie, dnes už jen s průmyslovými areály a nákladním přístavem pro vesmírný kontejnerový loď.“

„To zní zajímavě a co doprava?“ vstoupil do řeči Blázen.

„Můj vůdce, zastávka na znamení a Žbluňky místní přepravce přijímá. Pohoda, dojedeme do hlavního města, najdeme si hotel, prozkoumáme místní bordely a zkusíme navázat nějaký kontakty.“

„Máme se připravit na nějaký místní specifika, třeba na únos nebo tak?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, únos, se mnou? To ste se vážně posral,“ uraženě zamružel Pong.

„Dělám si prdel přáteli, byla to jen teoretická otázka,“ pousmál se Blázen a zapálil zbytek brka, který si ubalil ke srani.

„Autobus přijede asi za pět minut, takže si můžeme udělat nějaký selfíčka do albíčka, abychom měli něco na památku z naší výpravy,“ řekl Kokot.

„Jak chceš, Kokote.“

Pět minut uběhlo jako voda. Kapitán zrovna dohulil, když se ze zatáčky vynořila čelní světla blížícího dopravního prostředku.

Přijel nebo spíš přiletěl ocelový válec s velkým čelním sklem, dvěma světlometry a řadou osvětlených oken. Kokot zvedl ruku na znamení a válec zpomalil, až nakonec úplně zastavil. Otevřely se na první pohled neznatelné dveře a vysunul nástupní můstek. Blázen po něm vyšel a vstoupil do dopravního prostředku. V průhledné kabině seděl muž podobný hungské rase a zeptal se.

„Kam to bude, pocestní?“

„Podle toho kam jedete. Potřebovali bychom se dostat do města a najít nějaký slušný hotel,“ odpověděl Blázen, za nímž nakukovaly do vozu zvědavé hlavy jeho přátel.

„Do města jedu, můžete vystoupit třeba na Hlavním náměstí. Koukám, je vás víc a určitě jste zdaleka. Dáma bude hungská válečnice a tady ten pán se šikmejma vočima a dlouhým vousem vypadá velmi exoticky. Skoro jako Číňani z planety Země, kteří se tu čas od času zastaví s obchodní zásilkou.“

„Číňani, tady?“ podivil se Blázen.

„Jo, lítaj po celý galaxii. Vy ste opravdu z nějakýho zapomenutýho koutu vesmíru,“ zasmál se řidič.

„Sme z opačný strany, obyčejní slušní obchodní cestující,“ odpověděl Blázen.

„No, tak si nastupte. Peníze doufám máte?“

„Máme, kolik zaplatíme?“

Řidič naťukal na platebním terminálu částku, Kapitán přiložil svoji galaktickou platební kartu a potvrdil platbu. Strojek chvíli chroupal data a pak vyjel účtenku.

Kapitánova posádka nastoupila do prázdného přepravního prostředku, usadili se hned za řidičem do pohodlných křesel a prohlíželi si strohý kovový design. Nad hlavami měli úložné prostory, na opěradle sedadla před nimi byla obrazovka s nějakými reklamami a skládací stolek. Vzduch byl klimatizovaný s příjemnou teplotou. Pong s Karlosem ihned využili stolečků pro narýsování několika lajn. Urgha se usadila vedle Doktora a Blázen s Kokotem vedle řidiče, aby mohli tahtat rozumy. Kovový stroj zavřel dveře a pak ucítili, že se odlepil od země.

„Antigravitační pohon, ten asi neznáte, co?“ zasmál se řidič a šlápl na plyn.

„Něco sme o něm slyšeli. Povídá se u nás, že zde žijí Haangové, známí vesmírní piráti,“ začal opatrně rozhovor Blázen.

„Vy ste fakt asi zdaleka. Kdysi dávno tomu tak bylo, ale asi před tisíci lety došlo ke změnám a dnes je zde obyčejná obchodní stanice na konci Galaxie. Jak ste se tady sakra vůbec ocitli? Nepomatuju si, že by někdy v poslední době přistála dopravní loď s cestujícími. To bych věděl, jezdím kolem přístaviště pravidelně několikrát týdně.“

„Dlouhá historie, cestujeme napříč Galaxií a hledáme obchodní příležitosti. Přiletěli jsme před několika dny a shodou okolností jsme zůstali viset tady na zastávce,“ zalhal Blázen.

„To se divím, že žijete. Tahle čtvrt' není příliš bezpečná. Přepadá se tady totiž dost často,“ odpověděl řidič.

„Přepadá? Se mnou se Šéf nemá čeho bát, jsem jeho osobní strážce,“ zbystril Pong.

„Já myslel, že tady slečna Hung... Ale to je jedno, celkem se divím, že vám nikdo neřekl, jak si tady stojíme s právem. Že se skončilo s pirátstvím ještě neznamená, že to tady není divoký. Zákony tu máme jednoduchý.“

„Takže takovej divokej západ,“ zamumlal Blázen, „asi se tu nemůže kouřit, co?“

„Kouřit? Máte pravej pozemskéj tabák?“

„Mám pravej pozemskéj tabák,“ odpověděl Kapitán.

„Když mi trochu dáte, dovolím vám si zapálit. Stavím až ve městě a klimatizace zvládne vzduch vyčistit. Víte, tady je pravej tabák hroznou vzácností. Tady se pěstuje jenom jedna rostlina, kterou potřebují Haangové k životu, jenž tady slečna určitě zná, plus několik odrůd základní zeleniny. Zbytek se zobchoduje ze sousedními planetami. Ale narazit na tabák, to už je kurevská náhoda. Roky jsem ho nekouřil.“

„V tom případě vidím velký prostor k obchodu,“ zasmál se Blázen a podal řidiči skrz malé okénko v kabině celé balení tabáku. Pak sklopil stolek, ubalil pro řidiče cigaretu a sobě nachystal brko.

„Pravej tabák, to snad není ani možný!“ křičel řidič a čuchal k balíčku.

Přepavní prostředek se blížil osamělou cestou k městu. Nepotkali ani živáčka, spokojeně pokušovali a řidič vyprávěl jakési historky ze svého života, o problémech se ženami, o dětech a těžkým životě na konci civilizace.

„Kdo je vůbec ten mlčící chlap civící z okna?“

„Náš doktor,“ řekl Blázen.

„Tady si dobrej doktor vydělá balík. Je pořád co šít a řezat,“ zasmál se řidič. „I nějací androidi by se tu našli. Tady ten vypadá jako starej kousek, ještě poctivá práce, žádná laciná kopie,“ podíval se na Kokota.

„Že sem trochu starší a občas zvracím olej, ještě neznamená, že patřím do starého železa,“ bránil se Kokot, ale než stačil říci cokoliv víc, na cestě se rozsvítila světla a řidič dupl na brzdy.

„Mrdat drát, měsíc byl klid,“ ulevil si.

„Co se děje, jak měsíc byl klid?“ zeptal se Blázen.

„Promiňte, ale zase přepadení. Vsadím se, že znovu ti samí. Bezpečnostní služba je ještě nechytila, přestože vypsala odměnu za dopadení.“

„Živí nebo mrtví?“ zeptal se Pong a oči mu zazařily.

„Úplně jedno, když nebudete klást odpor, nechají nás být. Nemají daleko k zabíjení. Nechte se okrást a přežijete.“

„Ani náhodou, nenechám nějaký zmrdu, aby okradli mého Šéfa,“ řekl Pong.

„Pongu, v klidu. Zjistíme kolik jich je a pak půjdeš pro odměnu. Ok?“ zklidnil jeho nadšení Blázen.

„Šéfe, vy máte vždycky geniální nápady,“ usadil se Pong zpět do sedadla a hmatem zkontroloval meče.

Dopravní ocelový válec zastavil před zátarasem ze dvou vozů a v záři reflektorů postávalo několik postav. První vpředu zvedla ruku. Řidič otevřel dveře.

„Šéfe, minimálně osm zmrdu. Ti nebudou problém,“ potichu zašeptal Pong.

„Pongu, počkáme na ty, který vlezou dovnitř a pak je začneš postupně jednoho po druhým oddělovat. Hlavně ať se nám nic nestane,“ odpověděl mu Blázen.

„Šéfe, stalo se vám někdy něco?“ zasmál se Pong.

Tři postavy se začaly přibližovat. První muž vystoupal po schůdcích a odhalil se posádce v celé své kráse. Zarostlý obličej a opravované kožené oblečení naznačovalo, že není nakloněn filozofickým debatám na téma nesmrtnosti chrousta.

„Tohle je přepadení. Já sem šéf a dáte mi všechno, co má nějakou cenu. Pokud máte hovno, vezmu si orgány, pokud tedy budou v zachovalým stavu. Plecháče si odvedem. Bruno vás prohledá, buďte ticho a možná se vám nic nestane.“

Vstoupil neudržovaný, tlustý a smradlavý chlap. Šel rovnou k Bláznovi a jeho tlusté pracky se chvěly.

„Šáhni na mě a chcípneš,“ řekl klidně Blázen.

„Ani náhodou,“ zasmál se tlust'och a hmatl rukou po Bláznovi. V tu samou chvíli zasvištěl vzduchem Číňanův meč a ut'al napřaženou ruku. Druhý zásah následoval téměř okamžitě a mířil na tlustou hlavu, kterou rozťal vedví. Ten co si říkal „Šéf“ zareagoval rychle, vyskočil ze dveří a ukryl se za chlapa, který hlídal.

Pong se příliš nezdržoval, jako blesk vyběhl ven a dobře mířenou ranou otevřel překvapenému chlápku břišní dutinu, ze které se vyvalil žaludek a metry střev. „Šéf“ začal utíkat směrem k vozům.

„Střílejte, hovada střílejte,“ řval k mužům stojícím u světel. Ti zprvu nechápali, ale pak si všimli Pongova rychlého stínu a začali pálit po autobusu.

„Je neprůstřelný. Snad to ten váš strážce přežije,“ řekl řidič, který neopustil kabinu.

„Tohle pro něj bude hračka, je zvyklej a vytrénovanej,“ odpověděl Blázen a na tváři měl úsměv.

Pong se mezitím dostal lupičům do zad a spočítal je. Nemýlil se ve svém odhadu. Počkal až se uklidní a přestanou střílet, aby je mohl v klidu pozabíjet.

„Zasraný amatéři,“ pomyslel si a vytáhl druhý meč.

V klidu obešel zadní vozy a připravil si jednoduchý plán. Chlap, který si říkal „Šéf“ byl v čele svých nohsledů a křičel.

„Jestli se ten hajzl nevzdá, všechny vás zabiju a prodám na součástky!“

„Vyser si debile a připrav se zdechnout. Pongu, dodělej je rychle, ať můžeme shrábnout odměnu a pořádně zakalit,“ odpověděl klidným hlasem Blázen.

„Šéfe, budem brát celý těla a nebo postačej hlavy?“ ozval se tmy Pong.

V autobusu zaševalily hlasy, než se ozvala Kapitánova odpověď.

„Pongu, ber jenom hlavy, zbytek necháme ve škarpe, ať si taky užije divá zvěř.“

„Šéfe, jasný.“

„Bazuku, použijte bazuku na ten zasranej krám!“ zařval vůdce banditů a muž nejbližší Pongovi vytáhl z auta raketomet a připravil se k výstřelu. Číňan nemohl už čekat, vyrazil a jedním mečem odsekl ruce držící zbraň a druhou hlavu lupiče.

„Šéfe, už jenom pět zmrdů!“ zakřičel a ladnými kung-fu pohyby dotančil k dalšímu zloději. Ten již zaregistroval přibližující nebezpečí a pokusil se otočit zbraň směrem k Mistrovi zabíjení. Byl velmi pomalý, takže než stihl stisknout kohoutek zbraně, jeho hlava letěla k zemi a překvapeně mrkala. Pong měl tenhle poslední pohled do vyhasínajících očí rád. Představa, že jeho soupeř umírá s pohledem na jeho velikost ho rajcovala.

„Čtyři!“

„Zabte ho, idioti, na co čekáte!“ se strachem v hlasu křičel „Šéf“.

Pong se schoval za auto a zmizel z dohledu. Dva lupiči začali pomalu obcházet vůz s připravenými zbraněmi v rukou, aby se na konci setkali a překvapeně zjistili, že Číňan zmizel. Jejich překvapení netrvalo dlouho, protože ucítili palčivou bolest ve spodní částech nohou a společně upadli na zem. Velmi rychle zjistili, že jim chybí chodidla, která někdo ut'al v kotnících. Začali rvát jak znásilněný koně.

Ten někdo byl samozřejmě náš Pong, který se rafinovaně schoval pod vůz a zrovna se elegantně vykutálel bokem ven. Zvedl se, přišel k ležícím a křičícím zlodějům, zasmál se a švihl oběma meči. Hlavy odpadly a jejich křik zmlkl.

„Šéfe, dva!“

„Jo, seš dobrej, Pongu. Zkrat' to!“ ozval se Karlosův hlas.

Jedno z aut nastartovalo a začalo couvat. Pong uskočil, vytáhl ze záhybu šatů několik shurikenů a počkal si, až se k němu natočí bokem. Pak rychle vyházel hvězdice jednu za druhou a pneumatiky vybuchly. Řidič se pokusil automobil vyrovnat, ale nepovedlo se mu to a s rachotem se převrátil do příkopu.

Pong se pomalu přiblížil k havarovanému autu a sledoval, jak se jeden z mužů pokouší vylézt bočním okénkem. Když se mu podařilo postavit na vlastní nohy, dlouho mu to nevydrželo a jeho hlava padla k zemi. Pong se sklonil a nahlédl do vozu.

Za volantem byl zaklíněný hlavou dolů takzvaný „Šéf“ a snažil se osvobodit.

„Hele ty zmrde, tím přepadením si mě pěkně nasral. Mýho Šéfa, myslím tím toho svýho pravýho Šéfa, nikdo okrádat nebude. Zmrdi jako ty by si měli dávat pozor, aby mi nezkřížili cestu. Kurva, kdybychom měli čas, vytáhnu tě a pořádně bysme si užili. Bohužel, to ale budu muset zkrátit.“

„Si posral...“ stihl ze sebe ještě vydat velitel lupičů, než jeho hlava nejkratší možnou cestou padla k zemi.

„Šéfe, hotovo,“ křikl Pong a začal sbírat hlavy. Potkal se s Bláznem u dveří a ukázal mu svazek hlav, které držel za vlasy.

„Pěkná práce Pongu, ještě tyhle dva,“ ukázal na první dva mrtvé, „a máme je všechny. Hlavně ať zmizí to tělo vevnitř.“

Otočil se na Karlose a zapálil brko, které ubalil během čekání na konec bitky.

„Odstraň auta ze silnice a podívej se po dokladech nebo jestli tam nemaj něco cennýho, co už fakt nebudou potřebovat.“

„Okej, Kapitáne,“ řekl Karlos a šel vykonat rozkaz.

„Je to tady trošku zasviněný, za to se omlouváme,“ pověděl Blázen, když se usadili a připravili na další cestu. Hlavy lupičů byly v pytlích hozeny na volnou sedačku, řidič mlčel a nevěřícně zíral.

„Takovej překvapenej výraz,“ zasmál se Blázen.

„Nemáte se u všech bohů za co omlouvat a nedivte se mýmu překvapenému výrazu, tohle sem fakt nečekal. Ještě nikdy se nikdo nebránil při přepadení,“ vysoukal ze sebe řidič.

„Hm, zrovna my to máme jinak,“ zasmál se Kapitán a začal zase balit brko.

„Navíc sme měli štěstí, protože odpor nejspíš neočekávali. Jeďme konečně a zastavme někde, kde nám vyplatí odměnu.“

„Na Hlavním náměstí hned u zastávky je výkupní stanice lovců odměn, nebudete mít problém a určitě vám vyplatí velkou odměnu,“ usmál se řidič a šlápl na plyn.

Silnice se vymotala z kopců a narovнала se. Objevila se silueta velkého rozzářeného města.

„Panejo,“ zamumlal Karlos.

„Žádná díra,“ dodal Pong.

„Pět milionů obyvatel a to je ještě jedno z menších měst,“ řekl řidič.

„Menší město?“ s údivem se zeptal Blázen.

„Jo, menší. Kupte si v trafice na náměstí mapu světa. Je tady hodně pamětihodností k vidění. Například Krvavý údolí, kde se před tisícem let odehrála poslední velká bitva občanský války, kterou mezi sebou vedly jednotlivý kmeny. Dodneška jsou tam k vidění zbytky pyramid z lebek mrtvých.“

Pong se podíval na Blázna a oči mu svítily vzrušením.

„Pongu, postupně. Jsme tu na návštěvě a chceme hlavně navázat obchodní styky.“

„Šéfe...?“

„Ale nějaký čas na pamětihodnosti bysme si mohli udělat, když už jsme tak daleko od domova,“ zastavil ho v myšlence Blázen a otočil se k řidiči.

„Za jak dlouho dojedeme na to slavný náměstí?“

„Ještě chvíli se budeme kodrcat, ale dlouho už ne.“

Vjeli do města. Vysoké domy lemovaly ulice, které byly jak podle pravítka a křížily se v pravých úhlech. Obchodní domy, firemní vývěsky a svítící reklamní nápisy. Jak se přibližovali k centru města, postupně přibývalo různorodých lidí na chodnících a objevila se celá řada očividně zábavních podniků s červenými nápisy a blikavými obrázky různorodých samic.

„Ty vole, ráj,“ zasněně vzdechl Pong.

„Jak to tady máte s drogama?“ zeptal se drze Blázen řidiče.

„Haha, já sem čekal, kdy se zeptáte. Všimnul sem si, že nekouříte čistej tabák a ten váš odvážnej ochránce šnupe nějakej bílej sajrajt. Chlast vůbec nekomentuju,“ rozesmál se řidič.

Blázen nečekal takovou odpověď.

„Teď zase vypadáte překvapeně vy,“ chechtal se dál řidič.

„Tak to sme v tom případě srovnáný,“ odpověděl s úlevou Blázen.

„Vy ste určitě narkoturisti. Já sem si v duchu říkal, že byste mohli patřit mezi ty šílence, kteří cestují vesmírem a pátrají po různých exotických drogách. Tady seženete ledasco, i když to zelený, co hulí váš Šéf, sem ještě v životě neviděl. Hezky to ale voní.“

„Narko, cože?“ udivil se Pong.

„Tak to vám pěkně děkuji, určitě neodmítnete ochutnávkou, že?“ zeptal se Blázen.

„Určitě neodmítnu, ale dejte si pozor na řízení pod vlivem a na výtržnosti v ulicích. Místní ochranka je dost nekompromisní a nemají rádi problémy. Ale co se děje v barech a v domácnostech je jim většinou ukradený.“

„Dáte nám nějakej tip, kam jít pokalit?“

„Všude je to skvělý, záleží jen kolik máte peněz. Tady sme na konci Galaxie a ledasco je tu dovolený.“

„To by se nám tady mohlo líbit,“ řekl Karlos.

„Mohlo by. Za chvilku zastavím a budeme na náměstí,“ odpověděl řidič.

Autobus zastavil, Blázen se rozloučil, dal řidiči něco marihuany a vyšel ven. Pong s Kokotem vzali pytle s hlavami a vyšli s ostatními hned za ním. Dveře se zavřely a ocelový válec odjel. Osaměli.

„Sme se zapomněli zeptat, jak poznáme fízlárnu,“ podotknul Karlos.

„Se rozhlídnem a uvidíme,“ odpověděl Blázen.

„Co se zeptat nějakého kolemjdoucího?“ zeptala se Urgha.

„Zeptej se, nikdo ti nebrání,“ ozval se Blázen a prohlížel si výlohu nejbližšího obchodu s jakýmisi cetkami.

Urgha se dlouho nerozhodovala a zastavila prvního člověka, kterého spatřila.

„Dobrý den, omlouvám se, že vás obtěžuji, ale kde najdeme policejní stanici nebo stanici místních ochránců pořádků. Byli jsme přepadeni a rádi bychom odevzdali hlavy lupičů do rukou zákona. Prý je na ně vypsána odměna.“

Muž oblečený ve špinavých laksláčích, pár dnů neholený, chvíli překvapeně zíral a pak se zeptal.

„Kde vás přepadli?“

„Kus za městem, v kopcích, během cesty autobusem.“

„Ale hovno, už zase? Měsíc byl klid.“

„To říkal řidič taky,“ odpověděla Urgha.

„Můžu ty hlavy vidět?“ zeptal se špinavý chlap.

„Proč ne, pojd'te za mnou.“

„Pongu, ukaž tady pánovi obsah pytlů. Prý nám ukáže cestu k ochráncům pořádku.“

Číňan otevřel pytle a chlap se do nich podíval.

„Ty vole, Paarkova banda, to budou mít chlapi radost. Vidíte támhle tu červenou lucernu? Tak to je místní stanice. Tam s váma sepíšou protokol, vyplatí odměnu a ještě pěkně poděkují, protože tihle šmejdi všem otravovali život pěkně dlouho.“

„Červená lucerna a fízli? Jak se tady značej bordely?“

„Vy ste tady noví, že jo?“

„To říkal řidič taky,“ odpověděla Urgha.

„Jsme obchodníci a turisté na cestě napříč Galaxií,“ zopakoval lež Blázen.

„Je mi to jasný,“ zasmál se chlapík, „narkoturisti. Tady se vám bude líbit, planeta na konci vesmíru, kde je všechno možný. Až skončíte, najděte si ubytování v Páté čtvrti, tam si splníte všechny svý sny. Na stanici vám určitě rádi něco doporučí.“

„Tak to díky za rady,“ odpověděl Blázen.

„Nemáte zač, musím už jít. Ty vole, to bude doma stará čumět, až ji řeknu koho sem dneska potkal,“ rozloučil se kolemjdoucí a odešel.

„Tak asi půjdem do domu s červenou lucernou,“ zasmál se Pong, zavřel pytle a zvedl je ze země.

Zastavili před vchodem, nad kterým svítila velká červená lucerna a rudě zářil nápis „Bezpečnost“.

„Bezpečnost. To zní přísně,“ řekl Pong.

„Nezdržovat, jdeme dovnitř,“ ozval se Blázen a vykročil ke schodům.

Prošli dveřmi a ocitli se v zakouřené místnosti se skleněnou přepážkou a lavicí u stěny s několika popelníky na noze, obsazené nějakými kouřícími vagabundy.

„To je slušnej mrdník,“ řekla Urgha a pokusila se rozhlédnout, ale dým značně bránil ve výhledu.

Blázen s Pongem šli k přepážce, za kterou seděl zarostlý úředník ve špinavé uniformě, luštící křížovku, kouřící cigaretu a upíjející ze sklenice.

„Co chcete?“ zeptal se.

„Nesem nějaký hlavy, byli jsme přepadeni a ubránili jsme se,“ řekl Blázen.

„Skutečně? Tak mi nějakou tu hlavu ukažte,“ ušklíbl se ochránce pořádku.

„Není problém. Pongu ukaž mu jednu.“

Pong otevřel jeden z pytlů, vytáhl hlavu a položil ji na pult. Úředníkovi vypadla cigareta z huby a překvapeně zíral na hlavu „Šéfa“.

„Paark. Pěknej úlovek. Kolik jich máte?“

„Osm.“

„Celá banda. Tak to se vám povedlo. Kde jste je dostali?“

„Říkal jsem, že nás přepadli. V autobuse v kopcích na cestě. Řidič říkal, že je na ně vypsaná pěkná odměna,“ odpověděl Blázen.

„Vy jste certifikovaní?“

„Ne, my jsme turisté,“ řekl Blázen.

„Tak to jste dobří, tady byste si mohli dobře vydělat, kdybyste měli zájem. Podívejte se do katalogu,“ podal skrz přepážku brožuru.

„Co bude s tou odměnou?“ zeptal se Pong.

„Zavolám nadřízenýho, ten s vámi sepíše protokol a vyplatí odměnu. Sedněte si a koukněte do brožurky,“ řekl ochránce pořádku, sebral ze země vypadlou cigaretu, zapálil ji, stiskl tlačítko na klávesnici a začal se opět věnovat své křížovce.

Bláznova skupina se odebrala do rohu a Pong listoval katalogem.

„Šéfe, seznam hledanejch. U každýho je nějaká odměna a jak tak koukám, na našeho mrtvého přítele a jeho bandu je jedna z nejvyšších. Sejmul sem bandu, která měla na svědomí přes tři sta mrtvých. To mě poser, většina je zabití při přepadení. Zbabělci. Každopádně maj po srandě,“ zasmál se.

„Hlady tady nechcípeme,“ řekl Karlos.

„Šéfe, když si uděláme certifikaci a zaplatíme povolenku, udělají z nás legální lovce odměn. Procenta nejsou špatný,“ dodal Pong.

„Dobrý vědět, ale kde je kurva ten ouřada? Tady asi nebude vadit, když si ubalím brko,“ začínal být Kapitán nervózní.

Utekla nějaká doba, nikdo nepřicházel, tak se Blázen s Pongem vrátili zpět k úřední přepážce.

„Nějak nám to trvá, pane ouřada,“ otázal se Kapitán.

„Trvá a ještě chvíli trvat bude. Vidíte támhlety na tý lavici?“

„Jo,“ odpověděl Blázen a podíval se s Pongem s sedícím vagabundům.

„Tak ti čekají na svoje odměny už druhý den. Byrokracie, s ní nic nenaděláte. Teď běžte zase na svoje místa,“ odpověděl chlap za přepážkou.

„Byrokracie, kurva tu teda znám,“ zamumlal Blázen a vrátil se s Pongem zpět.

Uběhla další hodina, během níž bylo vyhuleno větší množství marihuany, vyšňupáno pár gramů sajrajtu, vypity tři láhve tvrdého a vyjebáno větší množství všemožných bohů. Kapitán začal být mírně nasraný, tak se zvedl a šel znovu k přepážce.

„Hele, ty vole mladej, začínám bejt nasranej, rád bych dostal naši odměnu, ať ji můžu zase utratit. Nepřijeli sme sem, abysme strávili půl života v tomhle zahulenym pajzlu. Co chceš, aby se nám někdo začal věnovat?“

Strážce pořádku zvedl svoji hlavu od křížovky, podíval se na Blázna a vypadalo to, že přemýšlí.

„Co si o sobě myslíte? Přijdete sem, snažíte se získat nějaký podělaný výhody a ještě mě nabízíte úplatek? Odkad' kurva ste?“

„Zdaleka, mladej, zdaleka,“ řekl suše Blázen. „A tam u nás to prostě funguje tak, že za zrychlený řízení se platí. Zadarmo máme běžný řízení do třiceti dnů. Já nejsem zvyklej čekat a vim, že neznalost zákona neomlouvá, ale pevně věřím, že zde taky máte v nějakým paragrafu položku, že za určitých podmínek lze úřední řízení urychlit.“

„Můj vůdce, máte pravdu. Pan ochránce pořádku by si měl ověřit, jestli se náhodou naší kauzy netýká paragraf 96 234, odstavec 153, obchodního zákoníku,“ ozval se za Kapitánovými zády Kokot, který slyšel rozhovor a šel podpořit svého chleboďárce.

„Slyšel jste mého právního zástupce. Podívej se mladej, jestli se neplete. On se nikdy neplete,“ dodal nekompromisně Blázen.

Chlapík za přepážkou odložil křížovku a propisku, cigaretu típnul do popelníku a přitáhl špinavou klávesnici. Něco do ní zuřivě bušil, chvíli čučel do obrazovky a pak se rozvalil v křesle.

„Tady píšou, že bezpečnostní služby mají za povinnost přijmout nabízený úplatek, vydat stvrzenku a řádně ohlásit účetnímu oddělení.“

„Vidíte, takže bude stačit půlprocento z odměny?“ zeptal se sebejistě Blázen.

„Ten zákon je pět set let starej, z dob pátý krize. Měl jen pomoci financovat tehdejší bezpečnostní systém,“ odpověděl sekuriťák.

„Jestli dovolíte, že vstupuji do vaší učené debaty, ale podíval byste se laskavě, zda-li byl zrušen tento paragraf?“ sklonil se k mluvítku Kokot.

Muž se otočil k počítači, chvíli hledal v databázi a po chvíli se podíval na dvojici.

„Vypadá to, že nikoho nenapadlo zákon zrušit. Takže můžu postupovat podle zákona. Sepíšeme smlouvu o smlouvě budoucí na půlprocento z vaší odměny a za chvíli jste vyřízeni,“ řekl strážce, vytiskl přiložený dokument, vyplnil základní informace o Bláznovi a požádal jej o podepsání. Kapitán podepsal dokumenty, jednu kopii si nechal a úředník zvedl telefonní sluchátko. S někým na druhém konci drátu hovořil a když položil sluchátko, podíval se na čekající dvojici.

„Vemte ty dva pytle a já vám otevřu jednací místnost. Půjdete vy dva.“

„Tohle jednání se mi líbí. Hned si připadám víc jako doma. Tady máte nějakej tabák,“ řekl Blázen do mluvítko, škvírou pro papíry protlačil trochu do papíru zabaleného tabáku. Chlapík po něm chňapnul a přivoněl si.

„Ty vole, to je pravej tabák, ten už sem neviděl ani nepamatuji. Ste mi udělali fakt velkou radost. Můžu pro vás něco ještě udělat?“

„Prej se máme ubytovat v Páté čtvrti. Doporučil byste nám nějakej slušnej podnik hodnej cizinců, kteří se ubránili přepadení a ještě si dobře vydělali?“

„Hm, když se na vás tak dívám, tak jedině hotel madam Kawasaki.“

„Hotel madam Kawasaki? A adresa?“ zeptal se Blázen.

„Objednejte si dročku a každej dročkář ví, kde je hotel madam Kawasaki,“ zasmál se úřední ochránce.

„A teď běžte do jednačky, účetní je na cestě.“

Na vedlejších dveřích se změnilo světlo ze zelené na červenou.

„Můžete vstoupit.“

Blázen s Kokotem prošli dveřmi, které se za nimi zacvakly. Uprostřed strohé místnosti byl stůl a čtyři židle. Posadili se a čekali.

Netrvalo dlouho a druhými dveřmi vstoupil udržovaný muž v čisté uniformě. Vzdáleně připomínal Hunga, takže Bláznovi a Kokotovi rychle došlo, že před nimi stojí Haanga.

„Jmenuji se Grrh Krrush, jsem místní účetní a půjdu rovnou k věci. Vůbec se mi nelíbíte. Zkusil sem si vás proklepnout, ale nejste na žádném seznamu cestujících za posledních čtrnáct cyklů. Upřímně, vzhledem k tomu, že jste zde obchodně, je mi to jedno. A pokud přemýšlíte jestli jsem Haanga, protože vypadám podobně jako ta samice, kterou máte v doprovodu, tak jsem Haanga a veškeré vedoucí funkce na této planetě jsou obsazené Haangy. Takže nás zkuste nenasrat.“

Grrh skončil proslov a vytáhl z aktovky složky s dokumenty. Blázen s Kokotem se na sebe podívali.

Po provedení kontroly hlav a potvrzení identifikace přenosným DNA analyzátozem, účetní Grrh vyplnil dokumenty a spočítal výši odměny. Nařukal ji do platebního terminálu a podal Bláznovi k potvrzení. Ten spokojeně zamručel a potvrdil převod.

Podepsal několik papírů, dostal účtenku a potvrzení, potřásli si rukou a zvedli se ze židlí.

„Tak vám pěkně děkujeme a spokojený pobyt. Užijte si odměnu, katalog jste jistě dostali,“ rozloučil se účetní, sbalil dokumenty a přístroje, vzal pytle s hlavami a odešel dveřmi, kterými přišel.

„Vyrazíme, ne?“ otočil se Blázen k Kokotovi.

V hlavní místnosti už na ně čekal zbytek, který pozoroval shluk u přepážky.

„Šéfe, ti maníci sou nějaký nervózní z toho, že jste je předběhl. Mám zasáhnout?“

„Pongu, myslím, že ani ne. Nějak se mi nechce věřit, že bezpečnost je nějaká nekompromisní, jak říkal řidič v autobusu. Mě to přijde spíš, že tady vládne zákon divokýho západu. Se divím, že nenosej frajírci šerifský hvězdy. Už ste někdo objednal taxi?“ konstatoval Kapitán.

„Ne,“ odpověděl Karlos.

„Jdeme ven, chytneš si nějaký na ulici,“ řekl Blázen.

Vyšli ven a pohlédli na oblohu. Hvězdy vytvářela souhvězdí, která neznali a dva měsíce na obloze zářily jak lampiony. Vypadalo, že bude svítat.

„Jak je na tom vůbec Doktor?“ zeptal se Blázen.

„Ještě mám asi hodinu, kapitáne,“ ozval se Doktor.

„Dobrá,“ odpověděl Blázen a mávnul na taxi, které se zrovna vynořilo z šera rána.

Taxi zastavilo.

„Jste volnej?“ optal se Blázen.

„Vidíte, že sem vám zastavil. Pojedete všichni?“ řekl řidič.

„Jo, vejdem se? Vezmete nás k hotelu madam Kawasaki?“

„Ááá, cizinci zdaleka, není problém. Nasedněte.“

Skupina se vecpala do vozu a svěřili se do rukou řidičových schopností.

„Kde jste se dozvěděli o madam Kawasaki?“ vyptával se šofér.

„Normálně, na stanici bezpečnostní služby,“ odpověděl Blázen a šofér nahodil překvapený výraz.

„Jo, na stanici. Byli jsme přepadeni cestou do města bandou Paarkových hrdlořezů a můj osobní strážce je všechny přemohl. No a na stanici jsme si byli vyzvednou odměnu, protože na ně byla vypsaná. Skvělá jest tato planeta,“ rozesmál se Blázen a Pong se k němu přidal.

Šofér se už dál raději nevyptával a věnoval se řízení. Projížděli ulicemi s barevnými výlohami ve vysokých domech.

„Některý domy mají až dvě stě pater. Za chvíli zastavíme u hotelu madam Kawasaki,“ řekl řidič a začal brzdit.

Vystoupili, Blázen zaplatil rito a rozhlédl se. Zrovna svítalo a on si uvědomil jednu zvláštní věc. Planeta obíhala okolo dvou hvězd.

Hotel madam Kawasaki vyčníval. Japonský styl byl jako pěst na oko.

„Jdeme, ne? Chtěla bych si odpočinout a trochu se najíst,“ řekla Urgha.

Karlos vykročil a zbytek bandy za ním. Prošli dveřmi a ocitli se v japonském světě.

„Ty vole, to je ujetý,“ prohlásil Pong.

„Vítejte u madam Kawasaki,“ přihopsala malá Asiaticka. Pong zaslíntal a Karlovi se otevřela huba dokořán.

„Čehož žádáte v našem malém ráji?“ pokračovala mladounká dívka.

„Vstoupit do tvýho vlhkýho ráje,“ slíntal Pong, kterého musela Urga odtáhnout.

„Byl nám tento podnik doporučen úředníkem bezpečnostní stanice, že prý zde příjemně užijeme vyplacené odměny,“ řekl Blázen, „také bychom se rádi ubytovali,“ dodal.

„Tak to máte dobré reference, udržujeme s našimi ochránci pořádku jen nejlepší vztahy. Vždy je rádi uvítáme a jejich přátele také. Za co jste vlastně dostali odměnu? Našli jste nějakého ztraceného vzácného domácího mazlíčka? Stále mizí,“ zeptala se Asiatka.

„Vypadáme jako zvířecí detektivové?“ zasmál se Blázen.

„My sme obyčejní turisté z druhé strany Galaxie na cestě za poznáním a případným obchodem. Žádní zloději domácího zvířectva. Kokote, ještě že děláš fotky, ukaž fotky.“

Kokot vytáhl foťák a na displeji v archivu našel jednu fotku, kterou ukázal malé asijské hostesce.

„Vidíte, to je Pong, můj osobní strážce a jeho osm hlav, které patřily zmrdům, jenž se nás pokusili okrást cestou autobusem.“

„Ó můj bože, Paark,“ vzdychla Asiaticka.

„Jo, Paark a jeho parta zmrdů, vděčná odměna za jejich hlavy,“ přiskočil Pong.

„Chci tě omrdat, hned teď.“

„Vydrž ještě chvíli odvážný nadřžený hrdino. Madam Kawasaki rozhodne, jestli se ti budu moci oddat. Madam Kawasaki bude nadšená, Paarkovo bratrstvo zde nebylo oblíbené. Vzali moc orgánů. Pojďte za mnou,“ otočila se a zamířila k malým dveřím, které hlídala holohlavá šikmooká obluda v kimonu. Blázen a zbytek společnosti šli za ní.

Asiatka vyměnila několik vět se strážcem, který si ještě vyžádal ku kontrole dokumenty a předávací protokol z bezpečnostní stanice. Po prověření pravosti se podíval na Ponga.

„Číňane, ne aby tě napadlo tasit tady svý meče a dělat bordel. V našem bordelu se trpí jenom náš bordel a žádný cizí bordel. Takže jestli začneš dělat bordel, já a nebo někdo z mejch lidí z tebe udělá hromadu bordelu, kterej hodíme zasranejm prasatům, který ten bordel sežerou a pak vyserou. Je ti to jasný?“

Pong se zarazil, prohlídnul si tlustý ocha od hlavy až k patě, v duchu usoudil, že pár by jich určitě dostal, ale asi by narazil na velmi tvrdý oříšky.

„Odpověz Číňane, řekni nahlas, že je ti to jasný. Víím, že v hlavě přemejšlíš, že bys nás pár dostal a že bysme byli fakt tvrdý vořeši, ale prostě tady ne. Takže naposledy, řekni nahlas a srozumitelně, že chápeš co sem ti řekl o našem bordelu,“ velmi důrazně řekla obluda Pongovi přímo do očí. Ten se podíval na Blázna, který jen kývl hlavou a pak se podíval zpět na holou hlavu.

„Jasný, nebudu dělat bordel.“

„Oceňuju, že se ses přemohl, Číňane. Teď můžete všichni vstoupit,“ řekl a otevřel dveře.

Prošli těžkým závěsem a vstoupili do místnosti, kde byly postavy a v rozích postávaly podobné holohlavé šikmooké obludy jako ta u dveří.

Asiatka, která je doprovázela, jim přikázala počkat na místě a sama šla k hloučku lidí, se kterými pohovořila. Oddělila se malá ženská postava v rudé kombinéze a šla k Bláznovi.

„Říkají mi madam Kawasaki a takto mě prosím i oslovujte. Slečna Jačiko mi pověděla o vašem úspěchu a vzhledem k tomu, že můj věrný Hirošima vás při vstupu prověřil, pojdte dál. Musíme se blíže seznámit,“ řekla a vzala Blázna za ruku.

„Jak se vůbec jmenujete a můžu pro vás něco udělat?“ zeptala se madam.

„Jmenuji se Kapitán Blázen a je pravdou, že mí přátelé jsou znaveni po náročném cestě, tak jestli bych mohl požádat o pokoj, kde by mohli smýt prach z cest, složit hlavu a odpočinout si,“ odpověděl slušně Blázen.

„Myslím, že to nebude problém. Slečna Jačiko vám ukáže některý z našich volných luxusních apartmánů.“

„Děkuji,“ řekl Blázen a otočil se k Urghze, „vem Doktora a jdi s Jačiko. Karlos si asi taky potřebuje odpočinout, že jo?“ pousmál se.

„Madam Kawasaki,“ skočil do řeči Pong, „kolik by stálo, abych mohl slečnu Jačiko omrdat?“

„Milý Číňane, připomínáš mi Hirošimu, když byl mladý. Vždy stručný a přímý. Nic tě to nebude stát, na účet podniku,“ usmála se a otočila se k Jačiko.

„Ukaž jim pár apartmánů, zavolej vedoucímu směny, že máme hosty, velmi speciální hosty, o které musí být řádně postaráno. Pak se postarej o Číňana, ať nezapomene na svoji první návštěvu našeho zapadlého kousku vesmíru,“ s úsměvem, ale důrazně přikázala madam Kawasaki.

Pong se rozzářil a chytil Jačiko kolem pasu.

„Teď už může malý nadržený hrdina.“

Urgha obrátila oči v sloup, chytila za límec Doktora, kterej už si potřeboval dát svoji dávku psychedelie a šla za Jačiko, která již byla plně v zajetí Ponga. Karlos prohlásil, že potřebuje sprchu a šel taky za nima.

Zůstali pouze Blázen a Kokot.

„Půjďme si sednout ke stolu a zkusíme se blíže poznat. Vidím, že váš přítel je umělý, velmi starý model, ale kvalitní práce a zachovalý. Dnes už se někdo takový málokdy potká. Mám tady velmi kvalitní olej, ten oceníš. Velmi jemný destilát. Ráda bych viděla tvůj umělý orgán, androide,“ řekla, šáhla Kokotovi do rozkroku a pořádně ho prohmatala.

„Madam Kawasaki, ale já nemohu nic cítit,“ řekl Kokot a podíval se na Blázna. Ten se jen usmíval a kýval rameny.

„To nevádí, ale já jo. Času máme dost, zdržíte se, že?“ narovнала se madam a srovnala kombinézku.

„Asi nejspíš jo,“ zasmál se Blázen a šli ke stolu.

U velkého kulatého stolu seděla směska ras z celé galaxie. Sluhové přinesli dvě židle a madam Kawasaki usadila hosty po svém boku.

„Přátelé, dovolte, abych představila nové hosty v mém podniku. Kapitán Blázen a jeho posádka, která přemohla a zabila Paarkovo bratrstvo, které tak často přepadalo na silnicích, okrádalo naše hosty a bralo jejich orgány.“

Osazenstvo stolu zatleskalo a Kokot na zeď promítl, v oku implantovaným projektorem, fotografie z akce. Ozvaly se obdivné výkřiky a vzdychání dam během promítání krvavých scén.

„Kdo je ten hrdina, který přemohl všechny ty zvrhlíky?“ ozval se hlas nějaké samice.

„Pong,“ odpověděl stručně Blázen.

„Kde je teď?“

„Poznává slasti nabízející tento úžasný podnik. Ten japonský styl je jak pravej,“ pronesl Blázen a začal motat joint, protože měl chuť si zahulit.

Madam Kawasaki lusklá prsty ke sluhovi, který přišel a něco mu pošeptala do ucha. Odešel a za malou chvíli se vrátil s velkou sklenicí oleje, kterou postavil před Kokota a před Blázna položil luxusní popelník z jakéhosi lesklého kovu.

„Veškerý nábytek a vybavení v této místnosti a vlastně v celém hotelu je pravé. Je ze Země a je pravé stejně tak, jako je pravá tahle voňavá marihuana, kterou si zrovna nyní balíte,“ pronesla madam a Blázen se na ní podíval.

„Bylo nám všem snad od začátku jasné, že vy i já jsem ze Země. Ostatně jako hodně lidí a mého personálu zde. Vám všem, až na androida a Hungskou samici, teče Země z uší, očí, nosu i úst. Teče z vás všemi tělními otvory a hrozně bych si zahulila, protože kvalitní tráva tady nebyla roky.“

Blázen okamžitě pochopil, že jsou na správném místě a ledy se prolomily. Štěstěna je tradičně po jejich boku a jako vždy je navíc zavedla do bordelu.

„Co tady vlastně děláte?“ zeptala se madam Kawasaki.

„Jsme na cestě, jak bych tak řekl, půdu na Zemi máme horkou a tak cestujeme po Galaxii a hledáme nový možnosti,“ řekl Blázen a zapálil si.

„Štěstěna vás nakonec zavedla až sem,“ usmála se madam a natáhla ruku, „můžu si potáhnout?“

„Jasně,“ zasmál se Kapitán a podal madam brko. Vzala ho a pomalu s chutí natáhla hluboko do plic. Chvilí zkušeně podržela a pak vyfoukla.

„Kapitáne, to je dobrota,“ pronesla a znovu párkrát natáhla omamný kouř do plic.

Podala brko zpět Bláznovi, který si také potáhl a začal se rozhlížet po obsahu stolu. Samé jídlo, láhve a sklenice s různě barevnými krystalickými látkami.

„V těch sklenicích jsou nejvybranější drogy z této části Galaxie, celá řada halucinogenů, sedativ a stimulantů. Proto sem všichni jezdí, ale nikdo tu nemá podělanou trávu. Kapitáne, uměl byste toho sehnat víc? Já mám ráda byznys.“

Kapitán Blázen se na chvilku zamyslel, podíval se na Kokota srkajícího olej ze sklenice a pak se podíval zase na madam Kawasaki.

„Jo, dalo by se. Ale musíme se nejdřív trochu poznat a bude drahý, je to sem zkurveně daleko.“

„Cena by nebyla problém, kvůli ceně sem nikdo nejezdí. Udělám z vás boháče.“

Blázen se v duchu zasmál, ale navenek nedal nic znát, pozvedl sklenici s nápojem, vstal a pronesl přípitek.

„Na nové možnosti a na nové obchodní partnery.“

Společnost u stolu povstala také, zvedla sklenice s pitím a zahučela hlasy.

„Dejme se do jídla, jsem hladový jak pes a když vidím Kokota, jak si užívá oleje... Sliny se mi zbíhají ze všech koutů držky,“ řekl Blázen a nabral něčeho, co mu vzdáleně připomínalo maso. Žranice a pitka započala.

Společnost se pomalu rozpadala, zůstával Blázen, Kokot, madam Kawasaki a dva humanoidi v černých kožených bundách. Mohutné dredy a vystupující kérky naznačovaly, že jejich nositelé asi nebudou ořezávátka.

„Blázne, ještě si neochutnal některou z místních dobrot,“ sklonila se k němu lascivně madam Kawasaki.

„Madam, já беру jenom zboží, jehož proces výroby jsem viděl od začátku až do konce. A to prostě tohle není. Jedno z pravidel, který porušit nehodlám. Mám zodpovědnost za svoji skupinu. Jestli chcete ochutnat naše drogy, nebyl by problém. Mám hulení ze Země, co myslíš, že ještě můžeme mít sebou?“ zasmál se Blázen.

„Extázi?“ vyjekla madam a Kapitán se rozesmál ještě víc.

„Ne, tu zrovna sebou nemáme, ale perník a kokain by se našel,“ odpověděl Blázen.

„Perníku je tu hodně, Číňané ho vyrábějí pro Hungy a Haangy. Asi znáte jejich problém se závislostí a čínské fabriky jsou skoro po celý Galaxii,“ řekla madam.

„Nojo, Číňani. Pong má sebou něco málo severokorejského matroše nejvyšší kvality.“

„Severokorejskej, říkáš. To zní dobře, tady nikdo kvalitu nevaří, jde o kvantitu. Blázne, protože jsem nadržaná jak kobyla a tady android mě neuvěřitelně rajcuje, velmi ráda bych tento večírek ukončila.“

Kokot se podíval na Japonku a vypadal překvapeně.

„Co se na mě tak díváš, emoce nemáš a Blázen určitě nebude proti a dopřeje ti trochu zábavy. Že, Kapitáne?“ usmála se madam, „jo, ty budeš na řadě další, něco v sobě máš a já to chci.“

Blázen si položil hlavu do dlaní a zaskučel.

„Řekni u vchodu Hirošimovi ať sežene nějakou holku, která tě dovede za přáteli a podívá se po Jačiko. Měla by zase začít vydělávat.“

„To nevím jestli toho bude schopná po zážitku s Pongem,“ tiše vypustil větu Blázen. Madam Kawasaki se lekla.

„Může jí něco udělat?“

„Ne, ale pořádně ji rozmrdá, minimálně dva dny bude nepoužitelná,“ zasmál se Kapitán a zvedl od stolu.

„Kokote, pořádně ji to udělej, ať se frajerka uklidní,“ dodal a odešel ke dveřím.

Vyšel do vestibulu a oslovil holohlavce.

„Hirošimo, prej mi máš sehnat nějakou holku, která mě odvede do pokoje za zbytkem a Jačiko by prej měla jít zase vydělávat. Buďte na Ponga hodní a kdyby chtěl pokračovat, otevřete účet. Stejně ho budeme potřebovat, abychom mohli utratit naši odměnu.“

„Dobrá,“ řekl Hirošima a do vysílačky vydal nějaký příkaz v japonštině. Netrvalo dlouho a přiběhla další Asiatka.

„Doved' pána za ostatními, zkontrolujte Jačiko a otevři jim účet. Myslím, že máme slušné, ale náročné hosty,“ usmál se a opět zkameněl.

„Jmenuji se Asuka, pojd'te za mnou,“ řekla drobná Asiatka a dala se do pohybu. Blázen šel za ní. Hotel byl rozlehlejší než se zvenčí zdál, dřevo a luxusní asijské předměty byly všude. Bohatství, moc a hedonismus prýštil z povrchu zdí. Ráj na konci vesmíru.

Prošli barem, minuli hodinové ubikace a zamířili k hotelovým pokojům. Míjeli postávající holohlavé Asiaty s drátkem vedoucím do ucha, kteří dávali pozor na klid v chodbách.

„Tady si asi nikdo nedovolí dělat nepořádek?“ zeptal se Blázen.

„Všechno má své hranice, madam Kawasaki nemá ráda, když tu teče krev z jiných důvodů než z důvodu slasti,“ odpověděla Asuka a zastavila u dveří výtahu.

„To mě taky mohlo napadnout,“ řekl Blázen a nastoupil s Asukou do kabiny s obsluhou. Vyjeli do posledního patra, liftboy otevřel dveře a Asuka s Bláznem vešli do chodby.

Všiml si, že se výzdoba změnila ve velmi erotickou. Obrazy a sochy souložících lidí, modely obrovských penisů a fotografie vagin v nadživotních velikostech byly všude, kde oko spočinulo.

„Za chvíli budeme u vašeho pokoje. Možná vám připadá styl trošku nemravný či pornografický, ale patří to ke designu našeho podniku. Slasti, všude kam se podíváte,“ sladce řekla Asuka.

„Jsme tady, klika reaguje na vaši DNA, teď nastavím vaše práva. Hosté, kteří jsou ubytováni zde v posledním patře mají automaticky přístup i do soukromých částí podniku, kde se setkávají pouze význační návštěvníci našeho místa, kteří chtějí mít klid pro vychutnávání náročných doušek rozkoše. Ukažte mi vaši ruku,“ dodala.

Blázen natáhl ruku, položil dlaň na malý terminál, Asuka potvrdila práva a Blázen zkusil otevřít. Vzal na kliku, ta povolila, zámek cvakl a otevřel.

„Nemusíte mít strach, jistě jste si všiml, že jsem vás nezranila, přístroj si vezme data z svrchní části pokožky, odpadající kůži. Účet jsem vám vytvořila, kdykoliv kdy přijdete je vám k dispozici,“ nahodila sladký obličejík.

Blázen vešel do rozlehlé chodby a hned uslyšel hovor a smích Urghy.

„Nazdar, tak jsem tady,“ vešel do společenské místnosti a pozdravil posádku.

„Už bylo načase, Kapitáne,“ řekla Urgha.

„Kde je Pong?“ zeptal se Blázen.

„Kde je Kokot? zeptal se Karlos.

„Kokot je s madam Kawasaki, která zkoumá jeho nástavec,“ řekl Blázen a nastalo ticho.

„Jo, dělá přesně to, co si myslíte, že dělá“ dodal.

„Pong je furt v pokoji s tou malou Japonkou a vymrdává z ní duši,“ řekl Karlos a napil se z láhve.

„Asuko, běž za Jačiko a jestli si ještě budou chtít užívat, připiš to na účet,“ řekl Blázen.

„A co vy?“ zeptal se ostatních.

„Ale, pohoda,“ řekl Karlos.

„Doktor?“ vzpomněl si Blázen na člena posádky.

„Dal si dávku svý reality a je v pokoji,“ odpověděla Urgha a usadila se do pohovky.

Uběhlo něco přes šest hodin, když se ozval zvonek. Než stačil kdokoliv zareagovat, dveře se otevřely a vstoupila madam Kawasaki s Kokotem a Hirošimou.

„Škoda, že není na prodej, takový historický kousek se málokdy vidí. Navíc nepoškozený a plně funkční. Dala bych za něj cokoliv,“ zasněně ohlásila svůj příchod. Hirošima se postavil do rohu a tiše sledoval pokoj. Blázen se zvedl z pohovky a šel madam naproti.

„Skutečně není. Je svobodný a se mnou je dobrovolně,“ řekl a podíval se na Kokota.

„Ano, jsem jeho velkým dlužníkem, protože mi hodně pomohl a zcela dobrovolně svému vůdci sloužím,“ potutelně odpověděl Kokot a jeho slizký knírek se úchylně zavlnil.

„Kokote, co ste dělali mě nezajímá a nikdy zajímat nebude,“ řekl Blázen.

„Kromě toho, že jsem vás přišla vyzvednout a vzít na prohlídku mé soukromé laboratoře, Jačiko se ještě stále neohlásila a Asuka také ne,“ vážně pronesla madam Kawasaki.

„Pong ještě neskončil,“ řekl Karlos.

„Jak neskončil? Viděl někdo ty holky? Kde je? Hirošimo...,“ začínala panikařit.

„Klid, madam, klid,“ začal hasit situaci Kokot. „Bude určitě v pokoji.“

Vzal madam Kawasaki za ruku a táhl ke dveřím. Hirošima se kolébal za nimi.

Kokot vzal za kliku a otevřel. Nahý Čňan zrovna řádl s oběma dívkami a nevypadalo to, že by chtěl nějak končit. Na nočním stolku měl podložku s několika mocnými kobrami čekajících na svůj nos.

„Pongu, prasáku, končíme. Jdeme na exkurzi, madam nám chce ukázat svoji varnu,“ vstoupil do dveří Blázen.

„Šéfe, ještě jednou se udělám,“ postavil se nahý na postel Pong.

„Pongu, zakrej se, pošli holky odpočinout, půjdeš s náma, ty vole,“ řekl vážně Blázen.

„Jasný, Šéfe, ale holky nebudou chtít pár dnů odpočívat a madam ještě něco vydělaj, sou nadržený jak stepní kozy,“ zasmál se Pong, oblékl čínský kung-hu hábit a poskládal pod něj zbraně.

„Pongu, madam by chtěla ochutnat ten tvůj severokorejskej sajrajt,“ dodal Blázen.

„Madam nechť si sama uráčí,“ zasmál se Pong, srovnal si záhyb, pohlédl na Hirošimu, který nehnul ani brvou a madam Kawasaki se sklonila nad kosmetické zrcátko s lajnami. Vytáhla z kabelky šňupátko a zkušeně nasála kus čáry.

„Ty krávo, to je matroš,“ utřela slzičku štěstí, která ji vytekla z koutka oka.

„To je slast. Kokote, dnes večer mi ještě jednou posloužíš, vid' že jo?“ vzdychla.

„Madam, uvidíme, prý nám chcete ukázat slasti tohoto ráje,“ odpověděl Kokot.

„Děvčata, běžte si dát sprchu a podle chuti se dejte do práce, klientů máme hodně,“ přikázala madam Jačiko a Asuce, které se oblékly a odcupitaly.

„Urgo, probud' Doktora a ať se připraví na exkurzi,“ dodal Blázen.

Skupina přátel v čele s Bláznem a madam Kawasaki sjeli výtahem, jak řekl Pong „z porno patra“, do přízemí a vstoupili do kasina. Hirošimarazil cestu davem a ostatní šli za ním. Bary, stoly a prostředí tradičně v japonském a obsluha vypadala také asijsky.

„Klony nebo pravé?“ zeptal se Blázen.

„Devadesát procent klony, zbytek holek pro náročné a bohaté klienty pravé,“ odpověděla madam.

„A ty dvě holky?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Buďte v klidu, klony, nejsou drahé a účet vám neprovětrají,“ zasmála se madam Kawasaki jako zkušená bordelmamá.

„Docela mix návštěvníků, je tu dost mě neznámých ras,“ pokusil se odvést hovor Blázen.

„Že jsme v takovém zastrčeném koutě vesmíru ještě neznamená, že se tu nic neděje. Báječné místo pro setkávání lidí, kteří nechtějí být při setkáních rušeni a spatřeni. Tady si vás nikdo nevšímá, ztratíte se a nikdo nic nepozná a nevidí,“ řekla madam a potutelně se usmála.

Z davu se vynořila skupina osob, které dominovala postava v masce klauna. Rychle prošla okolo nich a klaun vrazil do Bláznova ramene. Špinavá maska klauna s nečesanými vlasy se ušklíbla a zmizela v davu.

„Kdo to byl?“ zeptal se Kapitán a naznačil Pongovi, že se nic neděje.

„Úchylněj klaun, host se zvrácenými choutkami, má rád klony, které byly několikrát přivedeny zpět k životu po předchozích usmrčeních. Magor, prostě tu holku zabije, my ji pak měsíc klonujeme znova k životu a pak zase přijede tenhle bastard. Ve většině částech Galaxie je tahle praxe

nezákonná. Tady jsme ale na území Haanga. Tady vládne jiný systém,“ vysvětlila madam, „naše pravidla dodržuje.“

Ocitli se v malé chodbičce s dveřmi a gorilou na konci.

„Vstupte do míst, kam můžou jen ti nejvýznačnější hosté,“ rozpřáhla energeticky ruce madam Kawasaki a otevřela dveře. Ocitli se v opiovém doupěti na konci galaxie.

„Ty vole,“ vykřikl Pong, když viděl stylové opiové komnaty, s koberci, polštáři, nahými děvkami, které se staraly o obtloustlé čínské obchodníky omámené mlékem máku. Jednotlivé komnaty rozkoše obíhaly cupitavou chůzí Asiátky s tácky s pochutinami, pitím, nádobkami s opiem, dýmkami a stylovými kahánky.

„Vážení, všechna děvčata jsou zde pravá, neklonovaná, takže se k nim chovejte s úctou, protože jinak špatně skončíte,“ řekla madam Kawasaki a ukázala rukou na obligátní stojící holohlavé ochránce pořádku.

„Pojďte za mnou, nechala jsem připravit perskou komnatu. Tu si nelze nikdy pronajmout,“ dodala. Neuvěřitelně autentický prostor osvětlovaný mihotavým světlem svíček fascinoval. Prolnutý postavami v oblecích i zcela nahými, souložící na měkkých poduškách i opřené o sloupy. Motající se omámení hosté, blábolící nesmysly a doprovázeni svými průvodkyněmi, které dohlížely na bezpečí svých klientů. Sodoma a Gomora.

„Jsme na místě,“ zastavila madam Kawasaki. Byli u závěsu, který střežili dva ochránci. Pozdravili a odhrnuli těžký závěs, který odhalil průchod do další místnosti. Visící korálky zakrývaly tajemství a madam skrz ně prošla. Blázen neotálel a vydal se s ostatními za ní.

Ocitli se v prostorné místnosti, která se na první pohled lišila.

„Toto je má oblíbená a jak již název napovídá, perská komnata bude mít asi něco společného s Peršany. Usadte se, Blázen určitě ubalí joint, pak se půjdeme podívat do mé laboratoře a potom zapaříme, čekám totiž velmi vážené hosty,“ zasmála se madam.

Blázen příliš neodporoval, sedl si na jeden z polštářů k nízkému stolu a začal balit brko. Ani ostatní nelenili, vytáhli své náčiní a láhve s alkoholem. Kokot dostal na stůl sklenici s nejlepším olejem a Doktor si dal dávku.

„Hungská ženo, nechceš muže? Nebo bys raději ženu?“ zeptala se madam Kawasaki Urghy.

„Jsem Urgha a nechci jedno ani druhý. Někdo musí na tuhle partu šílenců dohlédnout. Hlavně Doktor potřebuje bejt pod dohledem, když je v cizím prostředí,“ odpověděla Urgha.

„Dobře Urgho, sem moc žen jako jsi ty nechodí a nevím jak vás oslovovat. Dodneška na planetě vládne jistá nevráživost vůči tvé rase. Co bere váš přítel?“

„Nějaký psychedelika, většinou je pořad mimo realitu.“

„Tak to má svůj svět, pár takových klientů dlouhodobě ubytovaných tu také pár mám. Jeden už je dva roky na dávce jakéhosi prazvláštního halucinogenu z jedné ze sousedních galaxií. Strašně drahá věc. Dávka stojí jako průměrný pozemek v hlavním městě Marsu. Chlap už profetoval půlku planety a stále nemá dost. Doktor tady bude v bezpečí. Řekni jakékoliv kněžce slasti, ať na něj dohlédne,“ zasmála se madam Kawasaki. Kapitán právě dobalil a odpálil.

Madam se svalila do pohovky a slastně pokuřovala. Jak to Blázen viděl, začal motat další brko, protože mu bylo jasné, že tohle se mu už nevrátí. Kawasaki na něj pohlédla, on jen pokynul hlavou a ona se rozkošně protáhla.

Pong hladil po prdelkách nějaký Asiátky a Urgha si nalávala čistého vína z Aldebaranu. Zavládla všeobecná pohoda zakončená výkřikem madam Kawasaki.

„Tak jdeme na exkurzi, kdo chce, může tu zůstat.“

„Ach jo, já tady zůstanu a asi si užiju. Možná si zahulím trochu opia a vychutnám nějakého lotosového kvítku. Kapitáne, máme na to?“ řekl Karlos.

„Karlosi, neřeš to, máme. Navíc mám takovej zvláštní pocit, že dnes si naděláme několik parádních kontaktů. Cítím něco ve střevech a průjem to není,“ odpověděl Blázen.

„Díky, Kapitáne,“ poděkoval Karlos a pořádně si šňupl. Madam Kawasaki se k němu zvědavě naklonila.

„Je pravý?“

„Je, chceš krásko?“ zaflirtoval Karlos. Madam se sklonila, lehce svým šňupátkem natáhla do levé dírky a pár sekund nic neříkala.

„Dobrej matroš, úplně cítím úbočí kolumbijských hor. Ale Číňanův perník je jiná liga,“ zasmála se.

„Zkus absinth frajerko,“ zasmál se pro změnu Karlos a nabídl láhev zeleného jedu. Madam se jí chopila, otevřela, přivoněla si a několika hlty upila.

„Vy jste jak ze starejch časů. Dobrá nálož,“ smála se a vrátila láhev Karlosovi.

„Teď jdeme,“ řekla a udělala pár kroků k rohu, strážce poodstoupil a madam Kawasaki otevřela skryté dveře. Mávla rukou ať jdou za ní. Neváhal Blázen, Kokot a Pong.

Krátká chodba byla zase zakončená dveřmi, které madam přiložením ruky na skener otevřela. Ocitli se v čisté bílé místnosti s prosklenou stěnou, kterou bylo vidět do výrobní haly.

„Tak tady vyrábím pro své klienty hlavně methamfetamin, ketamin, syntetické kanabinoidy a opiáty, navíc mám linku pro exkluzivní objednávky na zakázku. Ostatní drogy dostupné na barech jsou obchodované. Pokud se nepletu, říkal si, že ochutnáš jen to, co uvidíš od počátku výroby až do konce,“ řekla madam.

„Keťák neberu, hulení mám pravý, perník neberu, ale možná, že bych ochutnal tvého opia. Karlos mě lehce nahlodal,“ dumal Blázen, protože věděl, že z tohoto se nevyvlíkně, pokud bude chtít navázat nějaký bližší vztah a nezůstat za idiota.

„Nebude problém, pojďte se převléknout a podíváme se na linku. Schválně, co řekne Číňan na náš perník.“

„Čínská sračka. Zcela jasně rozpoznávám čínskou linku. Skouknu ti frajerko suroviny, ochutnám produkt a pokud to nebude vyloženě sračka, sešteluju ten krám tak, že vám bude chrlit takový zboží, že Číňani budou srát blahem. To říkám jako Číňan,“ zasmál se Pong a promnul vous.

Po převlečení do bílých laboratorních kombinéz prošli s brýlemi na obličejích přetlakovou komorou s UV lampou a vstoupili do laboratoře, ve které bylo několik zaměstnanců v podobných kombinézách. Pong s Kokotem okamžitě zamířili k lince na perník, Blázen doprovázen madam Kawasaki procházel prostory a opatrně otevřel rozhovor na téma obchod.

„Madam Kawasaki, přemýšlím, že až se vrátíme z naší cesty...“

„Nad čím přemýšlíš, Blázne? Že by se tady dobře prodávalo hulení?“ zasmála se roztomile madam Kawasaki. Malou roztomilou Asiaticku v červeném oblečku prostě nezapřela.

„Hm,“ usmál se Blázen, „nejen prodávalo, ale i pěstovalo. Pár hyperprostorovejch skoků to sem trvá a být pomalu měsíc na cestě opravdu unaví. Energie máš dost, postavíme pěstírnu, navrhne technologii, zařídíme genetiku a zaučíme obsluhu. Nic, co bychom už párkrát nezrealizovali,“ řekl Blázen a zavzpomínal na první pěstírnu vybudovanou na Titanu, kterou postavil ještě s podělaným šmejdem Martenem, se kterým navíc ještě nemá stále vyřízený účty a musí hrát při každé schůzce podělaný divadlo, jakože se vlastně vůbec nic nestalo a žádný podezření nemá.

„Myslím, že si budeme rozumět. Přivezeme vzorky a vyberete si. Navíc mám pocit, že Pong vyladí ten váš stroj na perník, takže budete prodávat nejlepší matroš široko daleko. Berte to madam jako malou známku vděku,“ dodal.

„Šéfe, jak sem říkal. Podělanej čínskej program v řídicí jednotce, pošteluju teploty a za čtyři hodiny z toho bude padat sníh, že by se i v ráji zesrali,“ ozval se z druhý strany Pong.

„Vidíte, madam Kawasaki. Říkal sem to,“ usmál se Blázen.

Vrátili se zpět do perské komnaty, kde se již chystala hostina. Karlos spokojeně ležel na pohovce, obklopen polštáři a kouřil z opiové dýmky, kterou přidržovala droboučká asijská dívčinka. Urgha měla před sebou třetí láhev vína a decentně ušňupávala z připravených lajn. Doktor se mazlil s polštářky, dohlížeje na něj jedna z Asiaticek a Pong se vrhl obšťastňovat dvě nadržené sjetý kurvičky.

„To je fakt neuvěřitelný,“ řekl Blázen, když spatřil tu Sodomu a Gomoru. Madam Kawasaki ho však vzala za ruku a odtáhla stranou k pohovce. Mávla rukou na jednu ze služebnic, která vzala dózu s opiem, dýmku s kahanem a šla k nim. Mezitím Bláznovi naznačila, že si má lehnout a uvolnit, přisunula stolec a usadila se na dečku do pozice lotosového květu.

„Dýmku ti připravím sama osobně, smotej zatím brko,“ řekla, převzala od služky propriety a začala připravovat opium ke kouření. Kapitán chystal joint.

„Upřímně, jsem zmatená. Vůbec vás neznám, nevím odkud přicházíte, jak jste se sem dostali a kam zase odejdete. Cítím však, že nikdo z vás není šmėčko a hlavně si mě dostal hulením. Opium je připravené, natáhni se a uvolni,“ usmála se Kawasaki, nasměrovala náustek dýmky k Bláznovi, lehce pootočila a druhou rukou přisunula kahan. Blázen natáhl do plic omamný dým a roztekl se do polštářů.

„Do čeho sem se to kurva umotal, snad se nám to vyplatí,“ proběhlo mu hlavou než se ponořil do hlubin svých myšlenek a pocitů. Ještě několikrát si zakouřil a pozoroval růžový slony plující po obláčkách. Najednou měl pocit, že mu někdo rozepíná poklopec a dobývá se mu do náčiní. Pootevřel oči a všiml si, že někdo zatáhl závěs a drobná rudá Kawasaki mu začíná kouřit péro.

„Co to k...?“ vyšlo z Blázna huhňání.

„Mlč a uvolni se. Už dlouho sem neviděla chlapa ze Země, natož zdravýho jak řípu, bez genetickejch vad, tak si tě chci vychutnat,“ řekla Kawasaki a pokračovala v ruční práci.

„Ty seš děvka, zkurvená,“ řekl Blázen a upadal zpět do snění. Takže odpověď slyšel už jen v mráкотách.

„Žádná děvka, prakticky vzato, jsem geneticky stále 'on', ale orgány mám funkční, transplantovaný pravý, žádný klony.“

Blázen otevřel oči. Závěs byl roztažený a madam Kawasaki zrovna rozlévala do šálků čaj.

„Dobré ráno,“ usmála se.

„Jak kurva ráno?“ vyděsil se Kapitán a šáhnul si do rozkroku.

„To bylo jen, abych tě poškádlila. Něco se ti nezdá? Dvě a půl hodinky pozemského času máme za sebou. Připravila jsem joint,“ řekla Kawasaki.

„Teda řeknu ti děvče, byl to velmi, ale velmi zvláštní a příjemnej výlet, akorát mě bolí čůrák a koule,“ řekl Blázen.

„Nepřemýšlej nad tím, příjemný zážitek pro nás oba,“ odpověděla s úsměvem Kawasaki a otočila se k dívce, která zrovna přišla.

„Hosté dorazili,“ zašeptala Asiatka madam do ucha.

„Hned jsme tam, ať se zatím usadí a udělají si pohodlí,“ poručila madam a služebná odběhla.

„Pozemšťane, máš neskutečný štěstí, že ses objevil právě teď v tento čas, budeš mít možnost se seznámit se vzácnými obchodníky.“

„Děláš hrozný cavyky, pověz o co jde a nenapínej mě,“ zasmál se Blázen a zapálil připravený brko.

„Přiletěli Muskové, mezigalaktičtí obchodníci. V naší galaxii jsou jediní, kteří mohou překonávat mezigalaktické vzdálenosti v relativně normálním času v řádech hodin a dnů. Bez přerušení. Prý umí uhýbat prostor a čas, čímž vytvářejí ohromné červí díry, kterými cestují ve svých poloorganických lodích a vozí zboží,“ vysvětlovala madam. Kapitán potahoval z jointu a marně vzpomínal, že o nich něco Kokot kdysi povídal. Že snad viděl jen tři exempláře.

„No, ale k nejbližší galaxii se snad dá dostat i našim pohonem, ne?“ zeptal se a nedal příliš najevo svoji vzrůstající zvědavost.

„To ano, ale borcům to trvá asi šest let, tam a zpět. S přestávkami v letu, aby se neuvařily motory. Jako Kolumbus na svých objevitelských cestách v dřevěný kocábce. A ne všichni se vrátí živi a přibližně v celku. Těch rizik na cestě je mnoho a galaxií ještě více.“

„Odkud vůbec pocházejí?“ zeptal se Blázen.

„Odněkud z naší Galaxie, ale nikdo přesně neví odkud, jejich planeta zůstala většinou skrytá. Říkají, že existuje více rozvinutých ras, které umějí cestovat jako oni. Jsou jednou z nejstarších ras ve vesmíru.“

Ke svému cestování využívají houby, které rostou v žaludcích nějakých červů, jenž žijí u nich v poušti. Jednou sem tady měla chlapa, kterej je odněkud sehnal a chtěl vyzkoušet. Po deseti letech, kdy se z výletu nevrátil, jsme ho předali do péče místního ústavu pro choromyslné, kde je tuším dodnes. Nikdo z humanoidů nezvládá sílu jejich látky, oni mají návyk vybudovaný tisícem let užívání.“

„Zajímavý. Co tady vlastně chtějí?“

„Přivezli zboží, obchoduji s nimi a jak bych tak řekla, v této části Galaxie jsem jediná v našem oboru,“ pochlubila se Kawasaki.

„Tak to mám kurva štěstí, co? Já to říkám pořád, že sem dítě zasraný štěstěny,“ chechtal se Blázen a zavrhl se na pohovce.

„Asi půjdeme, ne?“ dodal.

„Ano, půjdeme. Jo, a kdybys měl pocit, že hodně mlčí, tak bys měl vědět, že mezi sebou komunikují telepaticky a umí odečítat některým druhům myšlenky. Takže, kdybys měl pocit, že se ti hrabe někdo v hlavě, tak to jsou oni a je zbytečný se jakkoliv bránit, protože si tak prověřují všechny, se kterými jsou v jedné místnosti,“ dodala zase pro změnu ona.

„No ty vole,“ vypadlo z Blázna a zvedli se.

„Šéfe, no ještě že ste už tady, někdo se nám hrabal v hlavách a bylo to celkem nepříjemný,“ zpruženě přivítal Blázna Pong.

Urgha mlčela a Karlos byl zase zpět z opiového rauše a šňupal kokain. Doktor nejevil známky rozčilení a Kokot byl klidný.

„Můj vůdce, řekl bych, že přijdou Muskové. Je to hrozná doba, kdy jsem viděl naposledy příslušníka jejich rodu, ale jejich příchod cítíme i my - inteligentní roboty.“

„Já vím, madam Kawasaki mi to právě teď řekla,“ stačilo vypadnout z Blázna, když ucítil prudkou bolest v hlavě a nepříjemný pocit, že má v hlavě druhý vědomí, který prohledává jeho vlastní paměť. Netrvalo to déle než deset sekund, pak bolest polevila a cizí vědomí zmizelo.

Dveře se otevřely a vešel Hirošima.

„Hosté jsou zde, madam Kawasaki.“

„Výborně, pusť je dál, všichni jsme byli právě prověřeni,“ odpověděla.

„Já vím, také se mi podívali do hlavy,“ pousmál se Hirošima a ustoupil od dveří.

Vstoupili tři postavy v dlouhých šedivých kápích s kapucemi, ze kterých ze tmy svítily dva páry očí a jedno oko.

„Naši hosté mají jedno tajemství, protože však chápeme jejich obavy a známe souvislosti, proč tak konají, o kterých oni sami nemají zatím tušení, rozhodli jsme se akceptovat jejich přání, aby vše zůstalo utajené. Prozatím. Není třeba mít obav, madam Kawaski. Jsme rádi, že vás opět vidíme,“ řekly jednotně tři hlasy.

Madam Kawasaki se podívala po skupině svých hostů, Blázen pokrčil rameny a usmál se.

„Kokote, víme, že jsi potkal tři z nás a víme, kdo to byl. Naše sdílené vědomí obsahuje tuto informaci. Jsme rádi, že jsi zase na světě,“ dodaly hlasy.

„A kdo je tento muž, který nevstal a jest felčarem?“

„To je náš Řezník, někdy mu říkáme Doktor,“ vysoukal ze sebe Blázen.

„Nemusíte mít obavy, nebudeme na vás používat telepatii, váš druh ještě není připraven pro tento způsob komunikace, ale ten váš Doktor je velmi zvláštní odchylka od normálu.“

„Spíš zvláštní úchyl,“ ujel si Pong.

„Ne, on má dar. Náhodná genetická mutace, jedna z prvních v řadě, které vás ještě čekají.“

„To mě poser,“ řekl Pong.

„Pongu, bude-li to tvé přání, můžeme ti nasrat na hlavu. Víme, že bys byl velmi spokojený,“ zasmála se trojice hlasů.

„Pojďme se usadit ku stolu.“

Usadili se, trojice kapucínů vedle sebe a asijské služky začaly nosit na stůl.

„Abychom trošku odlehčili napětí, sundáme kapuce. Nelekněte se prosím,“ řekly hlasy a trojice opět povstala. Dva páry očí a jedno oko se rozzářilo. Jejich ruce se zvedly a stáhly kapuce. Ticho by se dalo krájet.

„Ty vole,“ ozval se Pongův hlas.

„No, to jo,“ dodal Karlosův.

„Něco takovýho bych fakt nikdy nečekal,“ řekl Blázen.

„Jsem ráda, že jste dorazili v pořádku,“ pronesla madam Kawasaki a přikázala nalévat čaj.

Bláznova skupina stále nevěřičně zírala na tři zcela obyčejné týpky, které byste potkali v každé větší kanceláři za stolem s hromadou papírů.

„Hej, a co jste čekali, pozemšťani?“ zeptal se jeden hlas. Jednooký.

„Kurva, já nevím, nějaký mutanty, zelený, tříoký?“ zeptal se opatrně Karlos.

„Jinde v jiných galaxiích možná, ale my jsme humanoidi, podobní vám, akorát máme menší náskok ve vývoji,“ zasmál se dvouoký. Jednooký pokračoval.

„Protože vás máme proskenovaný, dovoluňte abychom se představili. Ten tlustší je 'Krghršššš Mššřřř Chržžžžřřřř Mržžžžššřřř', vedle něj sedí 'Hrgggbbbřřřřšš Chchchřřřřstrv Hrrrmřš Chrř Žřřmřřbššchrš' a mě rodiče pojmenovali 'Žřřmbřřššččž Vrrřřmrzřžš Čchrřřřmmšřš Vrřžžššvr'.“

Partička se po sobě podívala a madam Kawasaki rozesmála. Jednooký se dal opět do řeči.

„Já vím, představovačka vždycky vzbudí jisté pozdvižení, ale pro zjednodušení můžete říkat tomu tlustému pan Tlustý, tomu druhému pan Hubený a mě pan Jednooký.“

„Docela logický,“ zasmál se Blázen a napil z šálku čaje.

Dveře z laboratoře se otevřely, vstoupila obsluha v kombinéze, která nesla tál s bílou látkou. Pong vyskočil a přiskočil. Popadl tál a přinesl jej na stůl.

„Lejdy, myslíme, že tu máme první várku po mým přeštelování stroje,“ zasmál se Číňan, vytáhl ze záhybu nůž a naškrábal trošku látky. Ochutnal jazykem, chvíli převaloval po patře a nakonec zapil čajem.

„Hořkost je ok, řek bych, že i pěkně kope do patra, tak asi ochutnám jako první, ne?“ zasmál se Pong a připravil lajnu, kterou do sebe jedním nádechem natáhl.

Rozprostřelo se ticho jako v hrobě, Pong se protáhl, utřel slzu a vzdychl.

„Kope fakt dobře, kurevsky dobře na čínskej stroj,“ sehnul se pro zbytek lajny.

Když si užil první dávku štěstí, otočil se k madam Kawasaki.

„Ochutnejte lejdy, co budete vod teďka nabízet hostům.“

Ta příliš nelenila, vyškrábla na špičku nože trochu methu a decentně šňupla. Mlčela a bylo na ní vidět štěstí, rozlévajíc se po celém těle.

„Číňane, to se ti povedlo,“ otočila se k laborantovi, „zazálohujte program a data a rozjed'te výrobu na plný výkon. Tohle bude trhat rekordy v prodejnosti.“

„Koukám, že už jste uzavřeli nějaký obchody,“ řekl Jednooký.

„Ani ne, spíš jenom malá laskavost jako známka důvěry,“ odpověděl Blázen a začal balit brko.

„Přátelé, má fakt luxusní hulení, který jsem neměla roky,“ pronesla Kawasaki a začala mlsně koukat po brku.

„Kdybys nám řekla, že máš zájem o hulení, přivezli bychom ti ho. Vozíme ho do pár sousedních galaxií, v některých místech je po něm docela velká poptávka. Nebyl by problém tady něco málo vyložit při cestě. Zemi navštěvujeme celkem často,“ zasmál se pan Tlustý a Jednooký dodal, „předpokládám, že i v tomto případě jste uzavřeli dohodu.“

„No, něco jsme probírali,“ odpověděla s obavou v hlase madam Kawasaki.

„Není se čeho bát, pro nás by to byla stejně jen přátelská služba s nulovou finanční hodnotou,“ řekl pan Hubený.

„Zastavujete u Země?“ zeptal se Blázen.

„Občas jo, když máme čas, tak se stavíme v Nezávislý Havaji. Moře, palmy, chlást, holky, pohoda,“ odpověděl s úsměvem v hlase pan Hubený.

„Si děláte prdel, ne?“ podivil Blázen.

„Nedělám,“ řekl pan Jednooký.

„U koho nakupujete?“ zeptal se zvědavě zase Kapitán Blázen.
„U Alberta, dává nám dobrý ceny,“ odpověděl Jednooký.
„Haha, dobrej chlápek, netušil sem, že obchoduje marihuanou,“ zasmál se Blázen.
„Nojo, každej se živí jak nejlíp umí,“ zasmál se pan Tlustý.
Blázen ukrutně přemýšlel, jak navázat obchodní vztah se těmito týpkami.
„I když, dalo by se zauvažovat i jinak. Co pěstební technologie, ty vyvážíte?“
„Ne, i když se občas klienti ptají na postup výroby,“ odpověděl pan Jednooký.
„V tom bysme uměli pomoci. Ony se pak zisky viditelně zvýší, protože se hulení začne šířit jako lavina a brzy ho chce hodně lidí,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které pustil do kruhu po směru hodinových ručiček. Madam byla první v pořadí.
„Blázne, nedělej si křeč, cítím z tebe nervozitu. Všechno dobře dopadne. Začni balit další brko, tohle asi ani neoběhne,“ řekl pan Hubený.

Pong si usadil na klín jednu z Asiateček a začal ohmatávat kozičky.

„Šéfe, tady je ráj, veliký ráj.“

Pan Jednooký se podíval na Urghu, pak na Ponga a pomyslel si něco o tom, že ti dva jsou fakt debilové.

Mejdan se rozjel. Láhve na stole se množily, dým zhoustnul a opiová vůně se mísila s vůní marihuany. Lajny byly delší a delší, kolem Ponga bylo více a více dívek, madam Kawasaki si sedla na klín Kokotovi, Urgha se svlékla a ukázala poprsí. Karlos se odvalil svalit do pohovky, užívat omamného opia a jemných dívčích pokožek.

Blázen kouřil jedno brko za druhým, do toho lil jednu sklenici piva za druhou a snažil se vést co nejtípnější rozhovory. Bohužel mu to moc nešlo, protože pan Hubený a pan Tlustý se obklopili několika spoře oblečenými eféby a jejich bílé ruce hladily pokožku zadnic mladíků. Pana Jednookého odvála zvědavost k lůžku, kde vzdychal doktor, jemuž jeho průvodkyně právě vykonávala masáž pohlavního orgánu. Zřejmě to nebylo, co by pana Jednookého zajímalo, protože přiložil ruku na doktorovo čelo a cosi začal mumlat v podivném nářečí, kterému nerozuměl ani Oogle překladač. Svět kolem stolu se začínal obstojně motat. Narkoorgie nabraly maximálních otáček.

„Blázne, co takhle ochutnat nějaký galaktický cloumáky?“ posadil se vedle Blázna pan Jednooký.

„Cože?“ leknul se Blázen, který duchem bloumal po Havaji.

„Nějaký fety ze země mimo tuhle smrdutou Galaxii, ne?“ pousmál se pan Jednooký.

„Já nevím, madam Kawasaki vyprávěla hrůzostrašný příběhy o týpkách, kteří ochutnali vaše cloumáky a už se nevrátili,“ odpověděl Kapitán.

„Inu pravda, tohle riziko tu je, ale jestli si myslíš, že ti dáme ochutnat našeho halucinogenu, tak to rozhodně ne, protože bys umřel. Zato támhleten ležící, Doktor jak mu říkáte, to je jiná. On má dar, kurva náhodný dar, ale velký dar.“

„Jakej kurva dar, už to vopakujete podruhý nebo potřetí,“ řekl opile Blázen.

„Velkej dar. Hm. Víš co, pozemšťane, nejjednodušším způsobem, jak ti to vysvětlit, je všechno ukázat na vlastní oči. Máme takovej malej přístrojek, kterej připojíme k mozku vývojově nižší bytosti a můžeme s ní komunikovat na naší mimosmyslový úrovni. Taková malá telepatická redukce, aby vás nebolela hlava a nejtípnější je, že ten váš Doktor ji nepotřebuje a může s námi komunikovat přímo. Něco takovýho sme neviděli u vašeho druhu pár stovek let. Poslední, který to dokázal, se jmenoval Tesla. Chytrej chlápek, ale stejně se nakonec zbláznil,“ povyprávěl pan Jednooký a šňupl si nějaké luminiscenční krystalické látky z malé lahvičky, kterou vytáhl z kapsy.

„Tomu říkáme *'Drtilč mozku'*, nakrátko zvýší myšlenkovou kapacitu a umožní přenést více informací. Explodovala by ti hlava, kdyby sis to dal. Ta krabička tok dat usměrní. Mimochodem, vidím, že Urghská samice ukázala kozy, takže bychom ji taky mohli připojit. Nemáte nic proti?“ zeptal se pan Jednooký a Blázen získal pocit, že bude asi jediný, koho tady přitahují právě lidské samice.

Pan Jednooký se usmál a odpověděl, že jen v sudých měsících.

Kapitána Blázna drobně píchlo ve spáncích, když pan Jednooký přiložil komunikační redukci. Urgha byla pro jakoukoliv špatnost, jen aby si ji někdo všiml, takže ihned souhlasila.

„Než to spustím, ubal ještě brko,“ řekl jednooký Musk.

„Okej,“ souhlasil Blázen a začal motat. Když bylo domotáno, zapálil výrobek, potáhl a podal Jednookému. Ten jej převzal, zakouřil si a pustil proud myšlenek.

Bláznem a Urghou projela prudká křeč, těla se málem sesunula ze židlí, ale Jednooký je zachytil a srovnal zpět. Byli gumoví jak želatinoví medvídci.

Bláznova mysl jela po duhové spirále kamsi do středu spirální galaxie. Spadla do trychtýře plného barevných bublinek, pohltila ho světélkující mlha a najednou stál uprostřed malé vesnice, na okraji lesa skládajících se z jakýchsi podivných stromů vzdáleně připomínající Ginkgo biloba, přecházejícího přes louku až k písečným dunám. Byl lehce vyděšený, ale uklidnilo ho, že mohl nahnánout krabičku s hulením, takže si okamžitě začal balit. Ještě než ho dodělal, objevila se v záblesku Urgha. Zmateně se rozhlížela, ale jak si všimla Blázna, který zrovna hodlal zapálit brko, uklidnila se a protáhla.

„Nějak rychle jsem vystřízlivěla,“ řekla.

„Taky sem si všimnul. Zajímalo by mě, kam nás to přenesl. Prý umí ohýbat prostor a čas, což jim umožňuje cestovat na velké vzdálenosti,“ zapřemýšlel Blázen.

„Jste pořád v pokoji u madam Kawasaki. Tohle je projekce mé domovské planety. Á, vidím, že máš právě ubaleno. Jo, tyhle finty naše mysl umí taky. Myslet si, že si myslíš, že seš sjetej,“ zasmál se Jednooký, který se právě zjevil ve světle.

„Tady žijete?“ zeptala se Urgha.

„Už ne. Za miliony let jsme se rozprostřeli po celém vesmíru a stále pokračujeme v mapování neobjevených koutů. Někteří z nás cestují směrem k reliktnímu záření, ale miliardy světelných let jsou problém i pro nás. Planeta má pro nás v současné době jen rituální význam během volby našeho Nejvyššího představeného. No a jednou za tisíc let se tu pořádá setkání rodů a někteří sem přijíždějí zemřít, protože na okrajích pouště jsou dodneška živé chrámy udržující naši prastarou víru a kde se mniši starají o klid našich původních červů, z jejichž útroby prastarou nedestruktivní metodou sbírají halucinogenní houby.“

„Prastarou nedestruktivní metodou myslíš co?“ zeptal se Blázen, protože tušil nějakou vychytávku.

„Nechají se pozřít v ochranném obleku z vláken lesních stromů, v žaludku posbírají houby a pak projdou celým trávicím traktem, dokud je červ nevyšere.“

„Odvážní mniši,“ řekla konsternovaně Urgha.

„Fest odvážní, občas některého rozdrťí pohyby červích střev. V případě, že červi jsou po říji a samice nosí oplodněná vejce, berou je taky, protože se pak distribuují do našich kolonií. Každou vhodnou planetu pro život červů kolonizujeme a osadíme. Tímto způsobem se naše rasa přibližuje pomalu, ale jistě k okraji vesmíru do míst, ze kterých vychází prastaré záření.“

„Zajímavé,“ zamyslel se Blázen.

„Ano, jsme stará rasa, jedna z nejstarších, i když ne nejstarší. Věříme, že až se dostaneme na okraj vesmíru, povzneseme se na vyšší úroveň, na úroveň starých ras, které již dávno opustily svá hmotná těla.“

„Ty bláho,“ překvapeně vyjekla Urgha.

„Přesně tak, samice. Teď sme ale v místech, kde to všechno začalo. Pojďme se podívat do kláštera, tam pochopíte, jaký má váš Doktor dar,“ pověděl pan Jednooký a zamířil k poušti.

Šli po okraji pouště, vánek lehce vál, tráva ševalila a listí stromů šumělo ve větru. Na obzoru v poušti byl kopec, jehož vrchol žlutě zářil do okolí.

„Co to tam svítí?“ zeptal se Blázen.

„To se zapadající slunce odráží od zlatých střech Prvního kláštera nejsvětější houby. Místo, kde poprvé objevili tajemství cestování prostorem a časem.“

„Zajímavý a my tam budem dělat co?“ opět se optal Kapitán.

„Stručně se seznámíte s naší minulostí a kněz vám vysvětlí, jaký dar má Doktor,“ odpověděl pan Jednooký.

„Možná uvidíme i červa,“ zasmál se.

Došli k úzké lávce na pilířích zatlučených do písku pouště, která se klikatila k obzoru.

„Potom jako máme jít?“ zeptala se Urgha.

„Ano, jeden za druhým. Cesta pískem je nebezpečná, můžete přilákat písečný červy, kteří mají permanentní hlad. První mniši, kteří putovali pouští vybudovat chrám podstupovali nebezpečí a mnoho z nich cestu nepřežilo. Proto postavili lávku, jedinou možnost jak se bezpečně dostat k chrámu. Pravda, s jistou dávkou odvahy. Klášter je tak zcela v bezpečí před jakýmkoliv pozemním útokem.“

„Co ze vzduchu?“ vstoupil do řeči Blázen a začal motat brko.

„Dobřej nápad s tím jointem, zahulíme před cestou, bude dlouhá. V půlce si budeme moci odpočinout, narazíme na odpočívadlo s krmítkem červů. Jo a k tý tvý otázce, útoku ze vzduchu se ubrání normální protiletdeckou obranou. Mniši věnují první půlku dne meditacím a druhou půlku dne bádání. Zde totiž postavili první pohonnou jednotku, která umožňovala vytvářet červí díry.“

„Ty vole, já sem si říkal, že bude v něčem háček,“ zapálil Blázen joint, zakouřil si a podal panu Jednookému.

„Vy znáte červí díry, já vím. Taky si myslíme, že dobře víte proč o tom mlčíte a my víme, že jisté síly mají o tuto technologii zájem. Marten není košer partner,“ povídal Jednooký.

„Mám ten pocit, ale zatím ho musím akceptovat a bejt v jeho přítomnosti pro mě znamená, že musím bejt furt ve střehu,“ řekl Kapitán.

„Marten není problém, problém jsou ti, kteří platí jeho pátrání po technologii červích děr. Nemůžu ti o nich říci, protože bych předbíhal tok času, ale brzo se o nich dozvíš a pochopíš, proč jejich cíle pro cestování mezi galaxiemi nejsou tak ušlechtilé jako naše.“

„K čemu by jim naše prototypy byly? Vždyť stěží projdeme my a to ještě jen v rámci Galaxie. Natož nějaká mezigalaktická loď,“ zapřemýšlel Blázen a sebral panu Jednookému brko.

„Je to skoro funkční technologie, nebyl by problém ji rozvinout a vylepšit. Otázka pouhého času,“ řekl moudře Jednooký.

„Pane Jednooký, já budu mít možná blbou samičí otázku, ale řekla bych, že je tu jeden háček,“ vlezla vlezle do řeči pánů Urgha.

„Správně, jsi chytrá, ostatně jako všichni tvojí rasy. Víš v čem je háček?“

„Hm, řekla bych druhý konec červí díry,“ odpověděla Urgha.

„Přesně tak,“ řekl jednooký Musk.

„Já sem jenom Blázen, ale chápu to tak, že vy když cestujete, nemáte na druhé straně protikus jako my?“

„Zase správně.“

„A háček je teda v čem?“ zeptal se blbě Blázen a podal panu Jednookému joint.

„Potřebujete pilota a navigátora,“ odpověděl lišácky Musk.

Blázen s Urghou se dívali a mlčeli. Pan Jednooký potáhl z marihuanové cigarety a dal se opět do řeči.

„Druhý konec červí díry lze přesně umístit, existuje způsob jak se orientovat a zaměřovat souřadnice na mezigalaktické vzdálenosti. Existují dva způsoby jak lze vypočítat souřadnice, kde se má červí díra objevit. Z těch nám známých ras některé využívají ultra-rychlých subprostorových počítačů k výpočtu souřadnic, zbylé rasy používají vlastní mozek. Ale k tomu je potřeba milionů let evoluce.“

Pan Jednooký podal joint Kapitánovi Bláznovi, ten mlčel, zíral, potáhl si a vrátil brko zpět se slovy „Ty vole, pokračuj.“

„Teď přichází na scénu váš Doktor. On má totiž genetickou odchylku a letitou závislost na jakémsi pozemském halucinogenu, takže je schopen se připojit k subprostorovému interface a po kratším výcviku by byl schopen počítat souřadnice a pilotovat loď skrz ohnutý časoprostor. Velmi zvláštní případ, kterých je skutečně málo. Zrnka v poušti. I u nás to tak bylo kdysi dávno, ale evoluce

problém vyřešila a časem jsme tímto darem byli obdařeni všichni. Dodneška však potřebujeme houbu z žaludků červů, kterou pojídali první mniši, kteří díky ní objevili vzorec pro výpočet souřadnic a připojili se poprvé k matici.“

„Neuvěřitelný,“ vydechla Urgha.

„To teda dost,“ dodal Blázen a zeptal se.

„Kde berete energii? Takovej přenosnej generátor červích děr s počítačem asi musí hodně žrát, ne?“

„Energetický zdroj není problém, nepotřebujete příliš energie, zdroj vaší lodi by byl zcela dostačující.“

„Fajn a to si nás sem teda táhnul, jen abys nám tohle všechno tady před tím blbým dřevěným můstkem řekl?“ zamručel Blázen.

„Chtěl jsem to udělat zajímavější. Dobrý brko, co? Ne, je tam pěkná vyhlídka, uvidíte červa na odpočívadle a mnich vám vysvětlí, jak funguje navigace, když budete chtít,“ zasmál se pan Jednooký a odhodil vajgl.

„Když už tady sme, tak si půjdem dát ještě pár brk, ne? Nikam snad nespěcháme,“ zamyslel se Blázen.

„Nikam nespěcháme, času máme kolik chceme. Pojd'te za mnou.“

Pan Jednooký se vydal k lávce a vstoupil na ní. Zkušeným krokem vyrazil vpřed k chrámu. Blázen nejistým zhuleným krokem vstoupil a vydal se za ním. Urgha uzavírala trojici na pouti k chrámu.

„Co když spadnu? Stihnu vylízt, než mě sežere nějaký červ?“ zeptal se Blázen.

„Většinou se stihá vyskočit, pokud tedy nedojde na nějakou blbou náhodu,“ se smíchem odpověděl Jednooký.

„Si mě teda uklidnil,“ zamručel Blázen a mlčky pokračoval v chůzi.

Lávka nebyla přímá, občas změnila směr, aby cesta nebyla jednotvárná. Mluvit nemělo smysl, protože hovorem se ztrácela koncentrace a smyslem této cesty bylo nejspíše jít a mlčet.

Slunce zapadlo za obzor a poušť přikryla tma. V dálce na obzoru se svítil chrám a lávka se z jeho směru rozsvěcela.

„Rozsvítili nám na cestu,“ usmál se Jednooký a čekal, dokud nedojde světlo až k nim. Okraje lávky se rozzářily jemným světlem a ohraničovaly cestu poutníkům.

Po nějaké době dorazili na rozšířenou plochu s lavičkou, kýblem a velkým prakem.

„Tady zastavíme, posadíme se, ubalíme a zkusíme přilákat červa,“ pronesl pan Jednooký a posadil se na lavičku před prak, zpod lavičky vytáhl kýbl s nějakými koulemi, jednu vzal vložil do praku, natáhl a vystřelil do pouště.

Blázen s Urghou se usadil také a začal zase balit brko.

„Musíme chvíli počkat, ale nebude to trvat dlouho, je jejich čas.“

„Čím je lákáš?“ zeptal se během balení Kapitán.

„Sušení pouštní mravenci, jejich oblíbená pochoutka,“ řekl pan Jednooký a vytáhl jednu slisovanou kouli, kterou chvíli převracel v rukou, až rozbalil velikého tlustého mravence.

„Ty vole, ti žijou taky tady?“ vyděšeně se zeptal Blázen.

„Jo, a jsou nebezpečnější než červi. Sežerou tě a ani si toho nestihnou všimnout.“

„Ty vole a to říkáš až teď?“ rozčileně dobalil Blázen joint.

„Šli byste se mnou?“

„Asi ne,“ řekla Urgha.

„Vidíš,“ řekl pan Jednooký a vystřelil mravence do pouště.

„Mám ubaleno,“ řekl Blázen a zapálil brko.

Hulili, stříleli mravence do pouště a když měli dohuleno a chtěli čekání vzdát, zvedl se ve světle hvězd prach a země se zavlnila.

„Už je tady,“ řekl Jednooký a vystřelil z praku dalšího mravence.

„Dívejte se.“

Chvíli se nic nedělo, najednou se ale zvedla země, ze které vylezl temný velký stín, jehož obrysy byly zvýrazněny sítí zelenkavých svítících čar.

„Ale to...“ užasle vypadlo z Urghy a radši zmlkla.

Červ se zdržel krátkou chvíli na povrchu, zvedl hlavu, zanořil ji do písku pouště a zmizel.

„To bylo všechno, můžeme jít,“ přerušil ticho pan Jednooký.

„Tak jo,“ řekl Blázen a odhodil zbytek jointa do pouště. Písek se zavlnil a klepeta písečného mravence zachytila nedopalek a přenesla do úst.

„Sem nechtěl vidět,“ zamumlal Blázen a šel za Muskem, který se vydal po lávce blíže k chrámu, následován Urghou.

Tichá procházka po úzké lávce trvala neurčitou dobou, během které se začal První klášter přibližovat. V okamžiku, kdy se na obzoru vyrýsoval blyštivý obrys nejvyšší věže, pan Jednooký zastavil.

„Pozorně se podívejte. Co vám věž připomíná.“

Blázen s Urghou zvedli hlavy a pohlédli k věži.

„Houba, vobyčejná houba,“ řekl suše Blázen.

„Svatá houba, žádná obyčejná houba. Pocta daru naší Matky země,“ odpověděl Jednooký.

„Pěkná stavba, estetická, vypadá jako pravá,“ skončila debatu Urgha a dodala, „ale ať už konečně dojdeme na pevnou půdu.“

Skupina se dala opět do pohybu. Doputovali k ohromné bráně s malými dveřmi uprostřed. Pan Jednooký zaklepal klepadlem.

„Musíme chvíli počkat, tady se nespěchá. Ubal brko,“ řekl Bláznovi, který nelenil a dal se okamžitě do práce.

Ubalil, odpálil a pozorovali hvězdy. Čtyři měsíce na obloze tvořili skoro přesný čtverec.

„Moc pěkný,“ pochválila nebeský výjev Urgha.

„Ještě máme pátý měsíc, ale ten se ukazuje jednou za čas, uprostřed tohoto čtverce.“

„To je hustý,“ zamručel Blázen.

Mezitím se za bránou ozvaly nějaké zvuky a kryt průzoru se odsunul.

„Už ste dohulili?“ zeptal se chraplavý hlas a zarudlé oko pozorovalo příchozí.

„Hm, jo,“ odpověděl pan Jednooký.

„Fajn, čehož žádáte?“ zeptal se chraplavý hlas.

Pan Jednooký spustil zase tu svou podivnou řeč, se kterou si neporadil ani Oogle překladač. Když domluvili, oko v průzoru mrklo a hlas řekl „Dobrá“.

„Co to byl za divadlo, zase kvůli nám?“ zeptal se provokativně Blázen.

„Běžná předběžná kontrola, beze mne byste se otočili a šli zpět. Jako na skutečný planetě,“ vysvětlil celý problém pan Jednooký.

„Aha,“ zamumlal Blázen a podíval se k vzrjícím dveřím, které se právě otevřely. Pan Jednooký vstoupil.

Ocitli se v špinavém a páchnoucím vysokém tunelu plném odpadu a ležících nuzáků. V pološeru světla, které osvětlovalo hrbatou obludu v roztrhaném oblečení, špinavými vlasy, obličejem, bosou a s jedním okem výš než druhým.

„Já jsem Vrátný,“ řekla chraplavě obluda.

„Pojďte za mnou.“

Blázen se šokovaně rozhlížel a Urgha málem vyvrhla žaludeční šťávy. Došli ke konci tunelu, kde sluneční světlo vstupovalo do tohoto místa utrpení.

„Já s vámi dál nepůjdu, pan Jednooký zná cestu,“ řekla obluda svým hrubým hlasem, otočila se a zmizela ve tmě.

„Co to kurva bylo?“ zeptal se Blázen, když viděl čistotu, pořádek, barevné domy a budovy, lidi v čistých bílých oblecích.

„Původní vchod do kláštera, dnes už je nevyužíván, protože všichni návštěvníci přilétají ve svých lodích a nebo se teleportují z oběžné dráhy. V současnosti zde jedou víkendové kurzy historie,“ zasmál se Jednooký.

„Pojďte za mnou, půjdeme rovnou do Hlavní síně poznání, ať se nezdržujeme.“

Šli čistou kolonádou a potkávali postavy. Některé byly v bílém, některé v bílém s černým pruhem.

„Ti s pruhem jsou mniši a ti bez pruhu jsou pracovní síla. Někdo to tu musí udržovat v běhu a při životě. Mniši se věnují jen meditacím a bádání,“ vysvětloval Jednooký a neopomněl dodat.

„Ale otroci to nejsou. Všichni slouží dobrovolně, u nás se považuje za čest, být tady u toho.“

„Pěkný rituál. Co umírání v tomto místě?“ zeptala se Urgha.

„Je to také čest, někteří sem cestují dobrovolně zemřít vyhladověním a dehydratací. Je to rituál trvající půl roku vašeho času, kdy postupně umírající vysazuje jídlo a vodu, až zůstává jenom na houbách. Věříme, že je to jedna z cest k povznesení.“

„Bez legrace?“ musela se optat Urgha.

„Bez legrace,“ odpověděl Jednooký.

Houbová věž se tyčila vysoko nad nimi a krky je bolely od toho pohledu vzhůru.

„Jsme zde, vstupme do Hlavní síně a pozdravme Nejvyššího představeného tohoto chrámu. Vlastně nejen chrámu, ale nás všech,“ pronesl Musk a vstoupil průchodem do věže, která vypadala jakoby byla ze skla. Blázen a Urgha vstoupili za průvodcem.

„Zvláštní materiál,“ hladila Urgha světélkující stěny chodby, když se před nimi otevřel prostor ohromné auly s vyvýšeným trůnem uprostřed.

„Přesně tam jdeme,“ ukázal pan Jednooký a vkročil na hladkou, lesknoucí se podlahu. Blázen začal balit brko. Urgha zírala na kopuli a kroutila hlavou, jak jen to šlo.

U schodiště k trůnu již čekal starý bělovlasý muž v bílém oblečení se žlutými pruhy.

„Vítejte v chrámu vědění a poznání,“ pozvedl ruku.

„A držte hubu, hnedka se všechno dozvíte. Nyní převezměte tuto sušenku a snězte ji.“

„Co v tom je?“ zeptal se Blázen.

„Kapka extraktu z našich hub. A tohle si nasad'te na hlavu,“ řekl představený a podal jim nějaké čepice s anténkami.

„Ničeho se nebojte, je to jen simulace u madam Kawasaki, množství houby je nepatrné a ty 'čepice' jsou interfejsy k počítači,“ uklidňoval je pan Jednooký a převzal zapáleného jointa.

Blázen a Urgha si nasadili čepice s anténkami, rozkousali a polkli sušenku a čekali, co se bude dít.

Mozek a vědomí se jim najednou rozložilo na krychličky a oddělilo od těla. Cítili, jak se přenášejí do počítače a stroj jim do hlavy sype jednu vzpomínku na minulost za druhou. Viděli celou evoluci rasy Musků, od prvních experimentů s houbami a ranými prototypy motorů pro cestování mezi galaxiemi. Viděli smrt, vítězství, pády i vzlety národa, pochopili, proč chtějí vidět konec vesmíru. Chtějí znát odpověď na otázku, zda-li je vesmír konečný či nikoliv. S tímto vědomím a zkušenostmi předchozích generací poutníků vesmírem se ocitli před terminálem, umožňující navigaci v mezigalaktických vzdálenostech.

Urgha stála a mlčela, Blázen si také uvědomoval, že zažívá sen ve snu.

„Urgho, to je dobrej magořinec, žejo,“ řekl Blázen, ale jakési nutkání ho přinutilo se dotknout barevně světélkující klávesnice. Automaticky cosi naťukal a v jeho mysli se otevřela mapa veškerého vesmíru známého Muskům. Mohl procházet mapou, zvětšovat galaxie a vyhledávat jednotlivé planety, z nichž některé byly popsány. Jednu z nich si vybral, označil prstem a potvrdil start. Příšerně ho zabořila hlava a před očima mu vyskočil vykřičník.

„Tady exkurze končí, tvá mysl je uzavřená a zatím nedokáže pojmout veškerou kapacitu našich informací.“

„Show pěkná, ale jakou to má souvislost s Doktorem?“ zeptal se Blázen. Tady vstoupil do řeči Nejvyšší představený.

„Nyní hovoříš pozemšťane se skutečným Nejvyšším představeným. Tato simulace totiž umí navázat subprostorové spojení s mojí myslí, pakliže usoudí, že je to nutné. A v tomto případě je to velmi nutné, protože tvůj přítel má dar stát se pilotem a navigátorem.“

„To já už dávno vím, ale nechápu, proč nás Jednookej táhnul až sem,“ řekl Blázen.

„Protože i kdyby ti vstoupil do hlavy, tak bys mu nevěřil, že je nutné dostat Doktora na jednu z našich planet. Proto přivedl mě.“

„Dobře, ale jak mám uvěřit, že tohle není naprogramovaná simulace?“

„Jednoduše, nyní povím něco, co neví ani tady zhulený Jednooký. Důkaz mé schopnosti vidět věci.“

„To zní tajemně, ale nenapínej, starče,“ zabručel Blázen a pan Jednooký zbystřil.

„Nejvyšší...“, chtěl říci.

„Za pár okamžiků vstoupí do místnosti u madam Kawasaki členové bezpečnostní služby, aby zatkli pana Tlustého. Použij duplikátor a zmizte jak nejrychleji to půjde.“

„Cože?“ vyjela Urgha.

Svět se zbortil a Blázen s Urghou se ocitli sedící v židlích. V místnosti byl kouř a hluk. Někdo vtrhl do místnosti. Pan Jednooký přiložil k hlavě pana Tlustého malou krabičku, cosi mu zašeptal a zase se stáhl.

Kouř zmizel stejně tak rychle, jako se objevil, takže se mohl Blázen zorientovat. Pong ležel na zemi a nad jeho hlavou bylo několik hlavní. Strážní madam Kawasaki nereagovali, pouze ji obklopili a stáli jak kamenné sloupy.

Do místnosti vstoupila uniformovaná postava, očividně s vysokou šarží.

„Hungská samice. Madam poskytuje i takové zvrhlé služby?“ zasmál se důstojník.

„Proč jste tady?“ zeptala se madam Kawasaki.

„Šéfe?!“, vykřikl ležící Pong.

„Pongu, zatím v klidu, lež a nikoho nezabíjej,“ rázně krotil Číňanovu chuť zabíjet Blázen. Měl pocit, že by nebylo nejvhodnější v tuto chvíli vyvolávat jakékoliv násilí, jsou na návštěvě a přece se dobře baví.

„Madam, omlouvám se, že k vám vstupuji z úřední záležitosti, ale tento Musk je hledaný pro těžký zločin,“ odpověděl důstojník a ukázal na pana Tlustého.

„Haale, vždycky jsme spolu měli dobré vztahy, jsi jeden z mých nejlepších zákazníků, je to opravdu nutné?“ zeptala se madam.

„Madam Kawasaki, je to nutné. Tento pán je hledaný kvůli zabití,“ odpověděl důstojník Haal.

„Zabití? Muskové nepotřebují přeci zabíjet,“ stručně odpověděla madam v rudém.

„Máme neprůstřelný důkaz, genetický materiál,“ řekl Haal.

„Koho měl vlastně zabít a jaký materiál máte?“ pokračovala v tázání madam.

„Jednoho z efébů. Odborová organizace prostitutů nám nahlásila zmizení a před dvěma hodinami jsme našli tělo v příkopu u silnice. Během ohledání bylo zajištěno v análu oběti sperma a protože tento Musk s ním byl poslední, přišli jsme si pro pachatele,“ vysvětlil Haal.

„Zkurvený odbory, vždycky sou s nima jen potíže,“ zamručel Karlos a koukal po láhvi s absinthem. Potřeboval trochu nakopnout, protože vykouřené opium mu zavíralo oči. Blázen se podíval po panu Jednookém a ten jen pokrčil rameny.

„Musíte ho odvést?“ zeptala se Urgha.

„Musíme a asi bych to zkrátil, večírek máte rozjetej a zbytečný si kazit radost ze zábavy. Hezky to tady voní co to je? Opium poznávám, ale to druhé ne,“ řekl důstojník Haal a mlsně si prohlédl Urghu.

„Marihuana Haale. Udělejte, co musíte udělat a uvidíme se, až budeš mít volno,“ ukončila rozhovor madam Kawasaki, otočila se a šla si sednout na pohovku, začala balit joint a ještě křikla k Haalovi, „dám ti ochutnat, neboj. Ale je to drahý zboží.“

„Víš, že peněz mám vždycky dost,“ zasmál se důstojník, přiblížil k panu Tlustému a nasadil mu pouta. Obrátil se ještě k madam Kawasaki.

„Máš ještě tu roztomilou ovečku, kterou jsem měl minulý týden a nebo už jsou z ní klobásy?“

„Haale, ty úchyle, to víš že ji ještě mám. Chlívěk je čistý, voňavý a seno má čerstvé,“ odpověděla s roztomilým úsměvem madam. „A přivezli mi delfínici, má pěkný velký klitoris. Nechám tě ji odpanit, ještě s nikým nespala.“

Komnatou se rozprostřelo krátké ticho, které zakončilo cvaknutí železek a rozkaz k odchodu.

„Pongu. Pongu, uklidni se, zatím se nás to netýká,“ zadržel Blázen napruženýho Číňana, ke kterému se už řítily gorily madam Kawasaki.

„Šéfe, jasný, jasný, ale kurva nasrali mě zmrdi,“ vychrlil ze sebe Pong, posadil se a udělal si pořádnou lajnu methamfetaminu pro uklidnění.

Kapitán Blázen se otočil k panu Jednookému.

„Co to mělo bejt?“

„Musíme zmizet a to rychle,“ odpověděl Jednooký.

„Proč?“ zeptal se Blázen.

„Protože to říkal Nejvyšší představený, nepomatuješ?“

„Jo, vlastně. Pongu, Kokote, Karlos, Urgho jdeme. Jo a chytني Doktora, musí jít taky s námi,“ rozhodl rychle Blázen.

„Co když se bude Doktor bránit?“ zeptala se Urgha.

„Použij klidně násilí, hlavně svižně,“ řekl Blázen a Urgha šla chytat Doktora.

„Ty, Jednookej, vysvětli mi stručně o co tady jde?“ obrátil se Blázen zpět k panu Jednookému.

„Vím o koho jde, nebude trvat dlouho a najdou další genetický vzorky. Byli jsme tam všichni tři a těch chlapců bylo víc. Když jsme skončili se zábavou, odešli společně a my zůstali v hotelovém pokoji. Nezabili jsme ho, nebyl důvod, stejně jako není důvod zůstat. Mohli bychom utéct, úplně v pohodě a klidu, jenže to už bychom sme se nemohli vrátit sem na tuto úžasnou planetou, jeden z mála rájů v týhle podělaný Galaxii. Navíc, mají už jenom tělo, pan Tlustý je zde,“ řekl jednooký Musk a poklepal prstem na krabičku, kterou držel v ruce.

„Duplikátor paměti, přeneseme ho později do nového těla.“

„Tak takhle se rozmnožujete, klonování a přenosem vědomí,“ zamyslel se nahlas Karlos.

„Ne tak úplně. My se normálně rozmnožujeme pohlavním množením, souložíme a občas i rádi, žijeme dlouho i bez různých berliček, ale technologii klonování a přenosu vědomí jsme ovládli dávno. Kdyby ses ale chtěl zeptat na nesmrtelnost, tak až tak dokonalá naše technologie není. Po několika přenosech dochází k degradaci vědomí. Zůstane naprostej debil v novém a luxusním těle,“ s úsměvem odvětil pan Jednooký.

„Hm, a co tenhle?“ zeptal se ještě Karlos a ukázal na krabičku v Muskově ruce.

„Je to pro něj podruhé, bude v pořádku a vrátí se sem pod jiným jménem. Haha,“ zasmál se pan Jednooký.

„Co to sperma, který najdou?“ napadlo Blázna.

„Myslí si, že mají pachatele, odsoudí ho a popraví. Nikdy jim nedojde, co se stalo a budou rádi, že mají případ uzavřený. Zápis do pravidelného výkazu, tohle je pěkný úlovek za pěknou odměnu. Všichni budou spokojení.“

„Dobře a tušíte, kdo ho mohl zabít?“

„Nenapadá mě teďka nikdo, ale určitě by se někdo našel,“ odpověděl pan Jednooký.

„Můj vůdce, s Musky je to někdy hrozně těžký, nikdy neprohrávají a občas to okolí špatně vydýchává. Dalo by se říci, že jsou velmi arogantní,“ skočil do řeči Kokot, který doposud mlčel. Rychle se otočil k panu Jednookému, „vy víte jak to myslím.“

„Vím a proto mlčím, musíme jít,“ ukončil debatu jednooký Musk.

„Šéfe, já bych zabíjel,“ řekl uklidněný Pong a připravil se k odchodu.

„Urgho?“ křikl Kapitán.

„Kapitáne, mám ho. Můžeme jít,“ hlasitě odpověděla Urgha a současně vytahovala Doktora zpoza jakési stylové almady.

„Mrzí mě, že musíte jít, ale vidím, že se nedá nic dělat. Hirošima vás odvede k zadnímu východu a všechny vás ráda uvidím, až příště poletíte kolem. Kapitáne Blázne, budu chtít zase půjčit tohoto umělého frajera a přivez nějaký hulení,“ loučila se madam Kawasaki a lascivně mrkla na Kokota.

„Necháš mi tady na pár brček, že jo?“ dodala.

Blázen vzdychl, šáhl do kapsy pro pytel, hmátl do něj a podal plnou hrst trávy.

„Díky, vrátím ti to při příští návštěvě. Jo, abych nezapomněla. Pongu, perverzní úchylnej čínskej zabijáku. Hirošima mi říkal, že s tebou by byl fakt problém, ale protože si myslím, že si v jádru hodnej člověk, proč jinak bys mi poupravil mašinu na perník, tak příště pro tebe přichystám nějaký velmi speciální představení s těmi nejlepšími holkami. Klidně ti naserou i na hlavu, jestli budeš chtít.“

„Madam bordelmamá, na hlavu si nechá určitě nasrat tady náš Doktor a nebo Frank, kterej tu s námi není, já mám rád klasiku. Za pozvání však díky, rád využiju,“ zasmál se Pong a promnul vous.

„Kawasaki, co jsem nakonec dlužen?“ zeptal se na závěr Blázen.

„Nic, hlavně se odsud dostaňte živí a zdraví, příště domluvíme pořádněj obchod,“ objala madam Blázna a políbila ho na ústa.

„Teď už jděte, je nejvyšší čas.“

Hirošima šel první a za ním ostatní. Zastavili u výtahu a mlčky čekali. Kabina dorazila, nastoupili a dveře se zavřely. Mohutný Japonec vložil klíč do zámku, otočil a stiskl spodní tlačítko. Výtah se rozjel, v kabině hrála uklidňující hudba a na obrazovkách jely nějaké sexuální výjevy.

Po chvíli se výtah s trhnutím zastavil a dveře kabiny se otevřely do potemnělé chodby. Hirošima šel první, zapnul vypínačem osvětlení a chodba se pomalu rozsvítila.

„Sklady, parkoviště, servisní místnosti, sklady, zbrojnice, nemocnice, laboratoře, energetický zdroj a spalovací komora. Vše co potřebujeme k nezávislosti a chodu celého podniku. Velká mašinerie, kterou madam Kawasaki za ty roky vybuodovala. Na to, že jí je přes devadesát, je stále čiperná a plná nápadů,“ řekl Hirošima a dal do kroku.

„Dojdeme na konec, kde vás vypustím a už se o sebe budete muset postarat sami. Tam už budete sami za sebe. Jasný?“

„Rozumíme,“ řekl za všechny pan Jednooký.

Mlčky pochodovali prázdnou chodbou.

Zastavili u malých kovových dveří, které byly opatřeny mohutnou závorou a zámkem s číselným panelem. Hirošima vložil kód, zámek se uvolnil a závora odpadla. Japonec bez vrzání otevřel a podíval se ven.

„Vzduch je čistý, můžete jít a hodně štěstí.“

„Díky za všechno,“ odpověděl Blázen a vyklouzl jako první do tmy. Zbytek skupiny šel hned za ním. Kráčeli podél zdi, až zastavili u brány vedle křoví.

„Šéfe, co budeme teďka dělat?“ zeptal se Pong.

„Klid, dostaneme se na naši loď a hodíme vás domů. Samozřejmě oklikou, protože se musíme stavit u nás doma a vyřešit problém jménem Doktor,“ rychle odpověděl pan Jednooký.

„Ale...“ chtěl něco říct Pong.

„Pongu, já vím o vaší červí díře. To že jste se sem dostali v pořádku a celí je jen dílem náhody. Nevíte, kolik lidí díky tomu vynálezu zařvalo během experimentů. Navíc je tu Doktor a jeho musíme ochránit. Nikdo se nesmí dozvědět jaký má dar,“ stručně a bez emocí vyjasnil pozice pan Jednooký. Pong umlkl, protože pochopil, proč Kokot hovořil o jisté aroganci. Muskové nyní rozkazovali.

Pan Jednooký opatrně vstoupil do ulice a rozhlédl se.

„Můžeme jít, je čisto. Máme kousek odtud zaparkovaný auto,“ zasmál se, „pro všechny případy. Jo a tvařte se úplně normálně.“

S obličejí zkřivenými do normálních výrazů přemáhali chutě, vyvolané zkonsumovanými drogami, smát se všemu a pořádně hlasitě. Naštěstí potkali několik stejně vykašených existencí, které si jich

nevšímalý. Došli k nenápadnému otrískanému malému vozítku, u kterého se motalo pět ošuntělých figur.

„Máte nějaký problém?“ zeptal se pan Jednooký?

„Ani ne, obdivuju tuhle super káru,“ zasmál se jeden ze špinavců a udělal šroubovákem do laku další škrábanec.

„Tak to hrozně zabořilo. Teďka vysmahněte nebo budete litovat, že jsme se potkali,“ řekl důrazně pan Jednooký a pětice se rozesmála. Když smích ustal, vůdce špinavců nasadil vážný výraz.

„Někdo by s váma chtěl mluvit.“

„Kdo kurva?“ zeptal se pan Jednooký.

„Já,“ ozval se hlas ze tmy, ve které se zjevila postava klauna s květinou na klopě.

„Šéfe, to je ten zmrď, kterej do vás vrazil, já ho s chutí sejmu,“ vykřikl Pong a hmátl po meči. Blázen ho rychle rukou zastavil.

„Pongu, tohle zatím stále ještě není naše věc. Pevně věřím, že si pánové poradí sami.“

„Přesně tak Blázne, do tohoto se nemíchejte. Klaune, vo co ti kurva jde?“ řekl pan Jednooký a pan Hubený tiše pozoroval situaci.

„Máme spolu nevyřízený problém, protože se mi nelíbí, že jste se mnou vyjebali,“ pronesl přeskakujícím hlasem mutujícího chlapce Klaun. Blázen se ušklíbl a Pong zasmál.

„Čemu se smějete kretění, radši zmlknete nebo se stanete součástí problému,“ otočil se k Bláznovi Klaun, „každý něco má, no.“

„No to vidím,“ zamumlal Blázen, ale jen sám pro sebe.

Klaun se vrátil k debatě s panem Jednookým.

„Měli ste to zapotřebí?“

„Co kurva, kšefty sme uzavřeli, nikdo nic nikomu nedluží.“

„To si už zapomněl?“

„A na co ty vole klaunskéj?“

„Vyfoukli ste nám panenský eféby.“

„Cože?“

„Měl sem je rezervovaný a ten kretén pasáckej je pronajmul vám.“

„Nabídli sme mu víc, nejde o nic víc než o obchod, vždyť to znáš. Navíc ste si mohli pár hodin počkat a byli by vaši. V čem vidíš problém?“

„Problém vidím v tom, že ani jeden z nich už by nebyl panic. Půl roku sem čekal než je propustí z ústavu, vychovaný, vycvičený a připravený. Pak přijdete vy, arogantní kretění a poserete mi život.“

„To je blbá situace, co s tím chcete dělat?“

„Já, nic. Spíš co budete dělat vy. Koukám, nebyli jste náhodou tři?“ provokativně se úchylně zasmál Klaun.

„Byli. Co tím jako chceš...?“ začal pan Jednooký a pak mu to došlo.

„To si byl ty, kdo oddělal toho nebohýho chlapce?“

„Já jsem nic neudělal, srazilo ho auto, který vypadalo jako to vaše,“ zasmál se zase Klaun.

„Co teda chceš?“

„Nic, jen sem vás chtěl naposledy vidět a říct, že bude možná lepší, když odejdete a už se nikdy nevrátíte,“ odpověděl Klaun. Pan Jednooký se zamyslel.

„To bychom mohli slíbit. Minimálně do našeho dalšího návratu,“ usmál se pro změnu zase pan Jednooký a díval se prázdným očním důlčkem Klaunovi do očí. Klaun ustrnul a udělal dva kroky zpět.

„Dobře, to by mohlo stačit. Jdeme,“ otočil se ke svým kumpánům a zmizeli ve tmě.

„Co jsi mu udělal?“

„Zhypnotizoval jsem ho, ale za chvíli se probere, má velmi silnou a odolnou osobnost.“

„Nebude nasranej?“ zeptal se Pong.

„Bude a hodně,“ řekl pan Jednooký.

„Asi bychom měli co nejrychleji vypadnout,“ dodala Urga a otevřela dveře vozu.

„Vejdeme se vůbec všichni?“

„Když ho trochu zvětšíme, tak jo,“ usmál se pan Jednooký a zmáčkl tlačítko na dálkovém ovladači. Vozítko sebou zavrňelo a nafouklo se.

Urgha nevěřicně zírala a Karlos kroutil hlavou.

„Myslím, že už ten krám nevypadá jako vůz, který srazil toho nebohého mládence,“ pronesl moudrou myšlenku Kokot v narážce na Klaunovu poznámku.

Nastoupili a pan Jednooký se ujal řízení. Cesta na letiště netrvala dlouho a když míjeli známou autobusovou zastávku, Bláznova společnost se jen mlčky ohlédla a utřela slzu. Tedy kromě Doktora, který schoulený mumlal cosi o Nejvyšším představeným a klášteře.

Jelikož pátrání po nich vyhlášeno nebylo, jak správně podotkl pan Jednooký, místní bezpečnostní služba byla ráda, že je případ uzavřen a dalším stopám nevěnovala již pozornost, tak neměli problém při průjezdu vrátnicí a byli vpuštěni k parkovacímu místu, kde stál jejich transportní modul.

„Naše loď čeká na orbitě. Nasedat a vyrážíme vzhůru,“ s úlevou v hlase řekl pan Jednooký, dálkový ovladačem otevřel dveře a vstoupili do lodě, která vypadala jako krychle na nožičkách.

„Moc pohodlný to tady není, ale poletíme jen kousek. Najděte si místa k sezení, já jdu s panem Hubeným k řízení.“

Netrvalo dlouho a vzdalovali se od povrchu planety. Prokličkovali mezi odpadem, vyhnuli se několika satelitům a lodím a rychle se blížili k něčemu, co na první pohled vypadalo jako hromada šrotu poletující vesmírem.

„Nic není takové, jak se může na první pohled zdát. Je to dobrá loď,“ řekl s úsměvem pan Jednooký, zamířil k otevíracímu doku v boku lodi a zaparkoval. Vystoupili a ocitli se v místech, kde slovo luxus znamenalo úplně normální a běžné slovo. Předměty z různých údobí, planet a galaxií zaplňovaly vitríny i v hangáru.

„Tady máme předměty nevalné hodnoty,“ řekl pan Jednooký a zamířil rovnou ke dveřím.

Přibližně tou samou dobou seděl v jedné polotmavé místnosti Klaun a před sebou měl zapnutý videotelefon.

„Ničiteli, obchody proběhly v pořádku, akorát sem měl menší osobní srážku s Musky. Předběhli mě v bordelu.“

Na displeji se objevila černá kápě s tmou v místě obličeje.

„Klaune, když jde o mrd, to se neznáš. Jinak rád slyším, že všechno proběhlo podle plánu. Vrať se zpět.“

„Ničiteli, jak poroučíš. Jo, a byla s nima nějaká parta narkoturistů, jeden se jmenoval Blázen a dalšímu říkali Pong. Nevím, kde k nim přišli a co mají společného, jelikož Muskové se s nikým nedruží, protože sou arogantní hovada.“

„Jak že jsi říkal, že se jmenovali?“

„Blázen a Pong.“

„Vydrž chvíli,“ odpověděl Ničitel a zmizel z obrazovky.

Klaun čekal a dělat si nožem zářezy do ruky. Přibyli čtyři, než se Ničitel znovu objevil v obraze.

„Klaune, víš kde teďka jsou?“

„Myslím, že se odletěli s Musky na jejich planetu,“ odpověděl Klaun.

„Fajn, sejdem se souřadnicích, který ti pošlu. Končím.“

„Ničiteli, co se děje?“

„Všechno se včas dozvíš,“ řekl Ničitel a ukončil přenos.

„Debil,“ zamručel Klaun a otevřel v prohlížeči pornosajtu s nahými klaunkami.

Bláznova skupina seděla v pohodlných pohovkách neznámého stylu s velmi poddajnými poduškami. Na stole byly otevřené láhve s alkoholem a okolo poházeno několik dýleráků s drogami.

„Za chvíli budeme doma, pan Hubený se posadil za řízení a otevře cestu k planetě Zaaarph, našemu doupátku, kam si zalejzáme lízat rány. Ubal brko, Blázne.“

Kapitán se podíval na pana Jednookého, zakroutil hlavou a začal motat, protože měl chuť si zahulit.

„Velmi pozoruhodná loď, pane Jednooký. Jen jednou jsem viděl něco podobného,“ ozval se Kokot.

„Jo, je to starší model, je celkem možný, že jsi se s ním setkal, když jsi ještě byl na svobodě,“ pousmál se pan Jednooký.

„A teď se připravte, vstoupíme do červí díry, pan Hubený právě spustil motory.“

Loď se zavlnila a ucítili lehké brnění v celém těle.

„Prošli jsme horizontem událostí, pohoda co? Oproti tomu vašemu nestabilnímu transportéru,“ jedovatě se zasmál pan Jednooký.

„Což o to, vstup byl v pohodě, ale ten výstup, zeblil jsem se jak pes,“ reagoval posměšně Blázen.

„Buď rád, že si neměl střeva namotaný kolem krku a nepřišel si o kůži. Víme o experimentech, které žádala Velká rada, ale protože červí díra byla nestabilní, dost lidí zařvalo nehezkou smrtí a došlo i k nějakým politickým změnám. Projekt byl proto v tichosti ukončen a zůstalo se u hyperprostorového pohonu. Dokud někdo nepřijde s funkčním řešením. Od nás ho však nikdo nedostane. Jsme jediní v této Galaxii a vlastně i mnoha okolních, kteří umí cestovat červími dírami na mezigalaktický vzdálenosti. Máme pravidlo nezasahovat do evoluce druhů na nižších úrovních.“

„Jste pěkně arogantní,“ řekl Karlos.

„Říká se,“ zasmál se pan Jednooký a potáhl z jointu.

„S námi byste se ale mohli podělit o nějakou technologii,“ dodal Karlos.

„Přijde na věc, uvidíme jak dopadne detailní prohlídka toho vašeho Doktora,“ odpověděl pan Jednooký, na chvíli zmlkl a pak se zase ozval.

„Budeme doma, pan Hubený mi právě řekl, že vystoupíme z červí díry.“

Jak to dořekl, prostor se opět prohnul a ve vnitřnostech zašimralo. To bylo všechno.

„Hele, to je úplně v pohodě. Nic mi není,“ prohmátl si Blázen břicho a potáhl z brku, kterého mu podal jednooký Musk.

Urgha se dívala z okna a pozorovala přibližující planetu. Vypadala jako duhová kulička v barevném oblaku.

„Pěkný, žejo?“ děl pan Jednooký.

„Moc, jedna z vašich planet?“ zeptala se Urgha.

„Jo, tady sem se před tři sta lety narodil. Krásný místo, jedno z prvních, které naši předci objevili a málokdo o něm dodnes ví. To ta mlha, jak říkáš oblaku, který obklopuje celý planetární systém, jsou zbytky po druhém slunci, směska různých zbytkových prvků a trocha neutrinového záření. Pro většinu lodí neproniknutelná věc,“ vysvětlil pan Jednooký a zasněně pozoroval, kterak se planeta přibližuje. Pan Hubený začal přistávat.

Ukázalo se, že duhová jsou jen oblaka, pod kterými se skrývala pouštní planeta s ostrůvky zeleně.

„Zvláštní místo,“ pronesla Urgha.

„Všechny naše planety jsou si lehce podobné, hledáme místa, kde mohou žít naši červi.“

„Uvidím je?“

„Když budete chtít. Myslím, že jste první hungská samice, která vstoupí na tuto planetu. Přistaneme u kláštera a ubytuji vás v nejlepším hotelu pro poutníky. Večer obejdeme pár podniků, navštívíme bordel, protože vím, že kam přijedete, chcete poznat domorodý kolorit, taky můžeme navštívit muzeum a fabriku pro zpracování červích hub. No a mezitím dáme Doktora do spárů mnichů, kteří na něm provedou pár testů a zjistí, jestli je schopen stát se pilotem a navigátorem, jak říkají naše předběžné výsledky pozorování. Doktor musí zůstat v dobrých rukou. Kde vůbec je?“ řekl Jednooký a rozhlédl se.

Doktor zrovna ležel u okna a koukal ven. Ucítil, že k němu pan Jednooký mluví a podíval se na něj.

„Doktore, to je dobře, že cítíš přítomnost kláštera,“ odpověděl Doktorovi pan Jednooký a nikdo nic neslyšel.

„Jsme dole, jdeme ven,“ zavelel pan Jednooký, když přišel pan Hubený.

Vyšli ven a ovanul je čerstvý čistý vzduch. Blázen se zhluboka nadechl.

„Jako u moře na Havaji.“

„Že jo, proto to tam máme rádi. Až na ty chybějící červy,“ zasmál se pan Jednooký.

Stáli na pevné půdě a obzor za nimi pokrývala poušť. Jejich oči však patřily klášteru s věží ve tvaru velké houby, jenž se rozkládal na jednom z kopců před nimi. Ke klášteru vedla úzká klikatá pěšina, která Bláznovi připomněla cestu pouští.

„Při stavbě nových klášterů vždy zachováváme styl Prvního. Přístup není snadný a pro Doktora to bude velmi náročný výstup,“ řekl pan Jednooký, jakoby četl Bláznovi myšlenky.

„Takže nespěcháme nějak s Doktorem? Šel bych se na chvíli vyspat, jsem dost unavený z posledních dnů,“ ozval se Karlos.

„Neměl si hulit tolik opia,“ zasmál se Blázen.

„Ale nebránil bych se ubytování, stejně se mě chce srát,“ dodal.

„Fajn, jdeme se ubytovat,“ řekl Jednooký a ukázal směrem k domům.

Opustili betonovou přistávací plochu a šli po cestě sypané jemným pískem táhnoucí se travnatou loukou. Sem tam byl nějaký strom a keře modrých růží.

„Ty sou pravý?“ zeptala se Urgha.

„Jo, rostou po planetě celkem běžně. V klášteře uvidíš duhový růže, který zde mniši po stovky let šlechtili,“ odpověděl Jednooký.

„Žijí tu nějaký roboty?“ zeptal se Kokot.

„Ne, nepoužíváme je, ale androidy, jako seš ty, respektujem. Musím konstatovat, že už jsme viděli ledasco, ale zrovna technologie umělých bytostí je nejlíp zmáklá v naší Galaxii.“

„Mohl bych řídit vaše loď?“ ptal se dál Kokot.

„Jo,“ odpověděl stručně pan Jednooký.

„Naučíte mě to?“

„Ne.“

„Proč?“

„Proto.“

„Proč, proto?“

„Protože to víš.“

„Že jste arogantní svině?“ zeptal se drze Kokot.

„I tak by se to dalo říci,“ zasmál se pan Jednooký. „Už drž tu svoji plechovou hubu, každej motor je geneticky propojen se svým pilotem, takže nikdo jinej je pak už nikdy nemůže ovládat. Je to naše arogantní pojistka, kdyby ho nějaký zmrld ukradl.“

Kokot zmlkl, protože pochopil, že toto není místo, kde by byly umělé bytosti s radostí vítány. Respektovány ano, ale ne vítány.

„Nemáte žádný auta, že jdeme pěšky?“ zeptal se Pong, když konečně došli k okraji malého města vybudovaného v podklášteří.

„Copak? Bolej tě nohy?“ reagoval pan Jednooký.

„Ne, ale při vaší technologický vyspělosti bych očekával pojízdný chodníky, antigravitační vozítka nebo aspoň nějaký otroky, kteří by jezdili s tuk-tuky.“

„Nepotřebujeme takový vymožeností, doma nikdy nespěcháme a vychutnáváme si zdravého pohybu,“ s ironií v hlase odpověděl Jednooký a na chvíli umlkl.

„Debilní tradice, lítáme mezi galaxiemi, ale doma musíme chodit pěšky.“

„Vy jste zvláštní rasa,“ řekl Karlos a v duchu se těšil na sprchu, postel a pak řádnou lajnu.

Město bylo vystavěno ze dřeva, kamene a železa. Žádný dům neměl víc než tři patra a střechy byly pultového nebo sedlového typu, pokryté došky. Ulice plné různorodých ras, sem tam nějaká postava v kápi.

„Je tu hodně vzdělaných lidí, kteří vyžadují perfektní servis. Funguje zde stará univerzita a ti, kteří se sem dokáží dostat skrz oblak kolem sluneční soustavy a zvládnou přijímačky, mohou nastoupit padesátileté studium.“

„Padesátiletý?“ nechápal Blázen.

„Padesátiletý, slyšíš dobře. Uchazeč musí mít předpoklady dožít se vysokého věku, jedna z podmínek přijímacího řízení. I tak se stává, že student nedožije konce svého studia,“ zasmál se pan Jednooký.

„Co se tady dá studovat?“ zeptal se Karlos.

„Všechno, ale hlavně věda a celý vesmír,“ odpověděl zase Musk.

„A kolik žáků tak dostuduje?“

„Dva-tři studenti ze sta. Už sme tady,“ zastavil pan Jednooký.

„Hotel U magický houby, můj oblíbený. Barák vedle je bordel a domy jsou propojeny.“

Dům vypadal úplně obyčejně. Obyčejný dřevěný dveře, obyčejný dřevěný okna, obyčejný osvětlení s obyčejným vývěsním štítem s namalovanými třemi houbičkami.

Vešli dovnitř a nebyli zklamáni. Tančící nahé holky za sklem výloh, stoly plné jídla, pití, decentní osvětlení a hlučný dlouhý bar. Pan Jednooký táhl skupinu k recepci na druhé straně místnosti. Cestou si dali pár panáků, ubalili několik jointů a Pong s Karlosem vyšňupali několik lajn. K recepci přišli zase celkem dobře naložení.

„Ahoj Madlo, tak jsem doma a potřeboval bych ubytovat náročnou klientelu, dáš jim pokoj s průchodem do vedlejšího domu, že?“ promluvil Jednooký.

Blondýna za přepážkou něco řekla jazykem, kterému opět překladač nerozuměl, chvíli se nesrozumitelně dohadovali, aby debatu blond'atá recepční utnula.

„Sereš mě, ale kvůli hostům vyhovím.“

„Super, ona je na mě ještě pořád nasraná. Něco jsme spolu před třiceti lety měli a dodneška mi nemůže odpustit,“ zasmál se pan Jednooký.

„Seš hajzl, to bych radši dala tady tomu šikmookýmu skrčkovi v černém prostěradle než tobě,“ řekla blondýna a podívala se na Ponga, jehož mozek zpracoval signál a vyslal signál noze, že má udělat krok.

„Já bych to nedělal, slečna myslela poznámku jenom obrazně,“ zastavil ho Kapitán Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, určitě si ještě užiješ, ale teď fakt ne.“

„Pojďte za mnou,“ ozval se pan Jednooký.

Šli dřevěnou chodbou, následně vystoupali po dřevěném vzrjácím schodišti o patro výš, kde byla chodba se třemi dveřmi. Pan Jednooký zastavil u prostředních a otevřel je.

„Račte vstoupit.“

Ocitli se v bytě ze dřeva s rustikálním starožitným nábytkem. Část hlavní místnosti byla vystlána koberci a polštáři a celou stěnu pokrývaly jakési rituální obrazy hub a halucinací.

„Modlitební místnost. Dobře se na tom koberci souloží,“ okomentoval výjev pan Jednooký.

„Fajn, já se půjdu vysrat, dám sprchu a možná ochutnám nějaký jídlo, ale hlavně si chci natáhnout na chvíli záda. Vyhlášu volnou zábavu, pokračování za čtyři hodiny,“ ohlásil Kapitán, sundal bundu, pověsil ji na věšák a šel na hajzl.

„Já jdu navštívit rodiče a prarodiče, vyzvednu vás později, až budu hotovej,“ rozloučil se pan Jednooký a odešel z pokoje.

Urgha odtáhla Doktora do jedné z ložnic, zkontrolovala jestli jsou bezpečně zavřená okna a nechala ho svému osudu, protože byla vyřízená jako pes.

Karlos se uvalil s Pongem na koberci mezi polštáři, dal lajnu, hluboce upil z láhve a natáhl se. Pong natáhl svoji čáru peří a přemýšlel. Uvědomil si, že u vchodu je hotelový telefon, tak se zvedl a šel k němu.

„Haló?“

„Ano?“

„Můžu si objednat dvě děvky?“

„Ano, jaké byste si přál, domorodkyně a nebo cizinky?“

„Místní bych vyzkoušel.“

„Dobře za deset minut zazvoní. Kdyby jste ještě měl další přání, zavolejte.“

„To seš ty, blond'atá krásko?“

„Ano.“

„Přijď taky,“ položil Pong sluchátko a smál se. Přeci nepůjde spát, když den ještě ani nezačal.

Jediný Kokot našel smysluplnou zábavu, nalil si sklenici oleje a připojil k místní databázi. Čas pomalu utíkal.

Kapitán Blázen se probudil. Otevřel oči, posadil se na postel a hmátl po odloženém brku. Zapálil ho a začal přemýšlet.

„Myslím, že mám chlastání plný brejle. Když už sem došel až sem, tak se vyškrábu i na tu posranou horu s klášterem. Normálně, kdekoliv jinde by nás tam odvezlo taxi, ale tady ne. Tady si držež tradice a choděj všude pěšky jak čůráci. Bože můj.“

Vzdychl, oblékl bundu, odhodil vajgl do koše a šel se vychcat.

Na chodbě už bylo rušno. Pan Jednooký právě přišel a rovnou zjebal blond'atou recepční, na kterou narazil zrovna ve chvíli, když vyšla polonahá z Pongova pokoje.

„Co se tady děje?“ zeptal se Blázen.

„Tahle kráva místo aby makala na recepci, mrdá s cizincema,“ rozčileně vyjel pan Jednooký.

„A není to jedno?“ pokračoval Blázen.

„Není, kurva je to.“

„O to snad de, ne?“

„To de, ale ne předemnou.“

„Jednovokej, vona ví jak tě nasrat,“ zasmál se Karlos, který se přišel podívat, co se děje. Blázen se rozhodl, že hádku zarazí.

„Vysmahni a vem sebou i kámošky a napište se na účet,“ zařval a vtrhl do pokoje, kde se na posteli rozvaloval spoře oděný Pong.

„Ty si debil, vždyť máš jít večer do bordelu.“

„Šéfe, nevadí, večerní návštěva bordelu není nikdy na překážku.“

„Achjo,“ vzdychl Blázen a vrátil se do chodby za panem Jednookým.

„Helejte, viděl bych to takhle, já bych se večer na nějaký paření celkem s chutí vysral, ale jestli mám návštěvu bordelu brát jako společenskou akci, kde se seznámíme s místními podnikateli, neviděl bych problém. Ale protože mám problém s Pongem, protože kam přijdem, tam mrdá a mrdá víc, když nemá co na práci. Zabíjení ho dokáže zabavit a uklidnit na pěkně dlouhou dobu, ale pochybuju, že tady bude koho zabíjet. Takže ho chci zaměstnat a pak vyrazíme pěkně na ten klášterní kopec, odevzdáme Doktora do spárů mnichů a ti provedou ty svý výzkumy. Poekáme s nima o historii a vyrazíme do města poznat krásy místního podniku. Co ty na to, Jednovokej?“

„Blázne, souhlasím. Stejně mi volali do rodného domu z kláštera, že jsou připraveni.“

„Vy tady máte telefony?“

„Jo, proč bysme neměli mít? Že dodržujeme některé tradice ještě neznamená, že nejsme postiženi novodobými výtobytky.“

„Vám nefunguje telepatie na větší vzdálenosti?“

„Ne, jak si na to přišel? Umíme přenášet myšlenky v subprostorovém poli. Jak myslíš, že si hovořil s Nejvyšším představeným. Přístroj, který jsem ti přiložil před zahájením seance.“

„Jo, ták. Máte zvláštní způsoby a používáte techniku, kterou nechápu.“

„Nevadí, následující generace po tobě možná pochopí. Vyrazíme tedy rovnou do kláštera,“ zakončil rozhovor pan Jednooký.

Vyšli před hotel a uvědomili, že sousední dům má červenou výlohu.

„Já jsem snad říkal, že zábavu máte hned vedle, ne?“ pronesl pan Jednooký.

„Já nevím, nikam nejdem,“ začal sýčkovat Pong.

„Měli bychom vyrazit,“ řekl Blázen a zapálil připraveného jointa.

„A držte huby, tohle je meditační cesta. Doktore, jsi doufám při smyslech a nedal sis dávku, že ne?“

„Kapitáne nedal, pan Jednooký mi již všechno vysvětlil a nahoru dojdou po svejch,“ odpověděl Doktor a všiml si, že Blázen pohlédl na pana Jednookého, ale nic neřekl. Mlčky se dali do pohybu.

Prošli skrz celé město, nikde ani smítka, všude uklizeno a vše na svých místech. Pan Jednooký zastavil pod úbočím hory a pohlédl na klikací se úzkou stezku.

„Jsou dvě, touto se jde nahoru a na opačné straně hory je stezka vedoucí dolů,“ stručně řekl Jednooký a vstoupil na poutní cestu.

Pomalou vystupovali vzhůru a všem začalo být jasné, že výstup bude kurevsky náročnej.

„V polovině cesty je odpočívadlo a studánka s vodou. Tam zastavíme, dáme brko a užijeme si vyhlídku. Když budeme mít štěstí, uvidíme i západ slunce,“ řekl pan Jednooký.

„Pak půjdeme jako po tmě?“ zeptal se Karlos.

„Ne, cesta bude osvětlená,“ byla odpověď.

„No, že by mě to nějak uklidnilo se říct nedá, ale dobrá,“ zamumlal Karlos a opět zmlkl.

Úzká cesta vytesaná do úbočí byla děsivá. Bez zábradlí a s občasnými úchyty v hoře skupina pomalu krok za krokem postupovala vzhůru.

S blížícím se západem slunce si všimli, že přichází k plošině a vyrubané jeskyni, na jejímž konci se lesklo vodní zrcadlo.

„Dáme brko a odpočineme si. Západ slunce právě začal,“ řekl pan Jednooký a posadil se na kamennou lavičku. Blázen se dal do motání a Urgha šla ochutnat vodu. Byla příjemně studená s příchutí jakýchsi minerálů.

Kapitán zapálil joint a díval se k zapadajícímu slunci. Paprsky světla mizely z úbočí hor a nad jejich hlavami se rozlézala tma.

„Teď to přijde,“ řekl pan Jednooký a všichni zpozorněli.

Poslední paprsky slunce spustily v atmosféře duhový ohňostroj, který trval jen několik krátkých okamžiků a povrch planety pokryla tma. Vysoko nad nimi svítil jediný velký bod. Klášter a jeho houbová věž.

„Úžasnej psychedelickéj zážitek,“ zamumlal Karlos a drtil hroudu kokainu.

„Pěkný, ale nudný,“ řekl Pong a přisypal do kokainu trošku pika.

„Karlos, čeká nás ještě pěkněj výstup, tak si dáme koktej.“

Urgha s panem Jednookým pozorovala údolí a mihotající tečky osvětlených oken. Mlčeli.

Když si všichni podle svých možností a schopností odpočali, pokračovali ve výstupu. Okraj stezky osvětlovala stejná fosforeskující linie, kterou Blázen s Urghou již znali. Stejně pro jistotu pan Jednooký k sobě přivázel Doktora provazem, aby nespádl do propasti. Nebyl si zcela jist, jestli by ve tmě Doktor došel a v duchu litoval, že neletěli nahoru vlastní lodí. Nebylo zbylí, museli pout' dokončit.

Konečně se vyškrábali na vrchol hory a ocitli se na plošině, před mohutnými dveřmi s malými dvířky s průzorem uprostřed. Blázen měl jistý pocit deja-vu.

„Zaklepu a dáme brko, chvíli bude nejspíš trvat, než si pro nás přijdou,“ řekl pan Jednooký. V tuto chvíli dostala pocit deja-vu Urgha. Blázen nelenil a začal motat.

Kouřili joint a pozorovali obrysy hor, které se před nimi rýsovaly na obzoru.

„Já jsem bez emocí, ale místo jste si uměli vybrat fakt dobře,“ řekl Kokot.

„To jo,“ odpověděl pan Jednooký.

Přešlapovali okolo dveří a nervozita začala nabírat na obrátkách.

„Šéfe, já doufám, že si z nás nedělaj prdel, nechtěl bych jít pěšky dolů za tmy.“

„Pongu, vydrž, vzpomeň si na svá cvičení a meditace,“ odpověděl mu Blázen.

„Mrdal bych a zabíjel,“ dodal Pong a zmlkl.

Bylo slyšet jen šumění větru ve spárách skal, když se ozvalo cvaknutí průzoru ve dveřích a v nich se objevilo krvavé oko.

„Tak už jste dohulili a vyřešili své problémy?“ zeptal se hrubý hlas. Pan Jednooký přišel k dveřím a něco řekl nesrozumitelnou řečí. Hrubý hlas odpověděl a chvíli se o něčem dohadovali.

„Je to dobrý, jsme očekáváni, ale prej jdeme pozdě. Večeře už byla, takže se máme stavit v kuchyni a prý nám dají něco studenýho. Mimochodem, vaří tu perfektní klášterní pivo,“ řekl jednooký.

Dvířka se s hlasitým skřípotem otevřely a ven proniklo jasné světlo, které odhalilo postavu v bílém mnišském hábitu, která je hrubým chraplavým hlasem přivítala.

„Tak vás tady vítám a omlouvám se za svůj hlas, ale včera jsme trošku zapařili a já ochraptěl. Pojdte za mnou, Představený vás již očekává.“

Kapitán Blázen dělal, že není překvapen, pozdravil a prošel dveřmi do osvětleného čistého tunelu.

„Tak kdepak je ta vaše vzácnost?“ zeptal se mnich. Pan Jednooký nelenil a představil mu Doktora.

„Toto jest pan Doktor Řezník, který oplývá znamenitými schopnosti. Vidím, že zpráva se již rozšířila. Všichni jsme nadšení, protože někdo takový zde nebyl minimálně tisíc let.“

Doktor podal mnichovi ruku, ten ji přijal a chvíli prohlížel.

„Neuvěřitelný, ale nevypadáte, že byste vládl našimi schopnosti.“

Prošli vstupním tunelem a ocitli se v rajské zahradě. Všude zeleň, trávničky a udržované cesty. Kamenné domy porostlé rostlinou podobnou břechťanu lemovaly cesty a táhly se kam oko dohlédlo. Všem dominovala houbová věž, jejíž klobouk svítil jak maják. Zrovna přistála kosmická loď na vzdáleném letišti.

„Šéfe, neříkal někdo, že na kopec se chodí pěšky?“

„No říkal, ale Pongu vzpomeň si na meditace a rituály. Zpět jistě poletíme lodí,“ zasmál se Blázen a otočil se k panu Jednookému.

„Doufám, že poletíme.“

„Poletíme, v klidu. Teď se stavíme v hospodě pro nějaký lahváče, pozdravíme Představenýho, přenecháme mu Doktora a vyšlápeme si nahoru na houbovou věž. Je tam pěkná pikniková vyhlídka s chladákem a grilem.“

„To zní lákavě,“ ozval se Karlos.

„Co děvky? Jsou tu?“ musel se zeptat Pong.

„Pongu, jak bych ti to vysvětlil. Jsi v klášteře, na posvátné půdě, kde nejlepší mozky bádají nad záhadami vesmíru, které nám ještě zbyly a ty se ptáš po děvkách. Nevím, jak u vás v kláštěrech, ale tady máme chrámové kněžky lásky, které za příslušný dar klášteru mohou vykonat posvátný akt lásky spojení s dárce pro potěchu bohů.“

„Ty vole, znám. Ukážeš mi, kde mají kněžky svůj chrám a já půjdu uctít vaše bohy.“

„Pongu, vidíš tamten dům před nímž je velká nadživotní skulptura gigantického černého pohlavního údu?“ zasmál se pan Jednooký a ukázal rukou k domům.

„Vidím,“ odpověděl Pong.

„Tak asi chápeš, kde se schovávají chrámové kněžky, že?“ smál se pan Jednooký.

„Chápu. Šéfe, můžu se jít poklonit místním bohům?“ otočil se Pong k Bláznovi.

„Co mám s tebou dělat, běž a pořádně se pomodli, ať si dlouho pamatují, že tu byl kurevsky silný věřící,“ zasmál se Blázen a zapálil jointa. Pong rychlou chůzí vyrazil za kněžkami a zbytek pokračoval v cestě za představeným.

V hospodě nakoupili lahváče, klobásy, nějaký maso na gril a pan Jednooký rozhlásil, že bude mejdan ve věži. Pak pokračovali k chrámu.

Pan Jednooký konečně zastavil a zaklepal na dveře.

„Jsme na místě. Předáme Doktora a vyrazíme na věž. Jo a nebojte se, je tam výťah.“

Dveře se otevřely a přivítal je další mnich.

„Vítejte, tak kde ho máte?“

„Tady jsem,“ vyšel ze skupiny Doktor a postavil se před mnicha.

„Tak to seš ty, ten slavnej zázrak. Pojď dál. Vy se tady zastavte ráno, budeme vědět víc o jeho schopnostech,“ řekl mnich a naznačil Doktorovi, že má vstoupit. Ten nepřemýšlel a vstoupil. Dveře se zavřely.

„Tak jdeme k výtahu, to bylo vše,“ zahlásil pan Jednooký, popadl bednu s lahváči a dal do kroku.

Pikniková vyhlídka na vrcholu věže byla skvělá. Výhled do všech stran, uprostřed místnosti prostor pro kabinu výtahu, dřevěná podlaha, schody do vyšších pater, gril a chladicí box. Uložili pivka do chládku, Blázen zapálil gril a zbytek si užíval výhled do krajiny. Začali se pomalu scházet další návštěvníci. Bylo jasné, že pan Jednooký je zde známý. Někdo přinesl bedny a gramofony a mejdan se začal rozjíždět.

Kdyby někdo sledoval klášter z dálky, viděl by blikající věž s vystřelujícími barevnými paprsky, ohňostroji a dalšími efekty vyspělé civilizace.

Obloha se pokryla zelenkavým zářením zrovna ve chvíli, kdy Blázen s panem Jednookým hulili joint a kochali se počínajícím svítáním.

„Co to je za efekt? To my?“ zeptal se vysmátej Blázen.

„Ne, něco se děje,“ zvažněl pan Jednooký.

„Co by se mělo jako dít?“

„Spustil se ochranný štít. Pokrývá celou planetu.“

„Nějaký nebezpečí?“

„Ne, nikdo nás ještě nikdy nedobyl,“ řekl pan Jednooký. Jakmile zavřel ústa, vybuchla první bomba a štít zasvítíl všemi barvami spektra. Druhá, třetí a další bomba následovaly velmi rychle. A za nimi další a další.

„Moc pěkný,“ ozvala se Urgha, kterou stejně jako ostatní účastníky party přilákala světelná show a místní nevypadali nijak vzrušeně. Mejdan pokračoval a bombardování neustávalo.

„Jdeme ještě pařit, dobře hrajou,“ řekla Urgha a postavila se zpět 'na značky' k bednám.

„Nemá smysl se nějak vzrušovat, Blázne. Ráno sjedeme dolů. Zjistíme jak dopadl Doktor a vytáhnem z někoho co se děje,“ pronesl pan Jednooký, hodil z věže zbytek jointu a vmísil se mezi účastníky. Blázen začal motat další brko.

Slunce připomínalo velkou zelenou svítící kouli, kterou obklopovaly květy výbuchů bomb a den byl v plném proudu. Pan Jednooký stál opřen o zábradlí a sledoval barevnou scénérii.

„Asi bysme měli zjistit, která bije. Přijde mi to jako divná náhoda, že vás přepadnou zrovna, když sme přijeli. Nechci bejt nějaký paranoidní, ale v tom bude muset bejt souvislost,“ ozval se Bláznův hlas. Pan Jednooký se otočil a odpověděl.

„Taky nad tím přemejšším, měli bychom jít za Představeným a zjistit, co zjistili o Doktorovi,“ odpověděl jednooký Musk. Dohulili joint, který přinesl Kapitán a vydali se k výtahu. Cestou se k nim přidal Kokot, který se značně nudil, protože byl jediný střízlivý a nikdo mu už nerozuměl. Sjeli k úpatí věže, vystoupili a zamířili ke dveřím, u kterých opustili Doktora.

Jednooký zazvonil zataháním za zvonkové lanko, chvíli byl klid a pak se dveře otevřely. V nich se objevil mnich v bílém.

„Čekali jsme vás dříve, představený s vámi chce mluvit.“

„Co to je za ohňostroj?“ zeptal se Blázen.

„Vše se dozvíte v pravý čas, ale souvisí s vámi,“ pousmál se mnich.

„Já sem to říkal,“ otočil se Blázen k panu Jednookému.

Ten kývl hlavou a mlčky vstoupili do budovy. Blázen s Kokotem si velmi rychle uvědomili, že jsou v laboratořích. Mnich je vedl širokou chodbou mezi prosklenými místnostmi, ve kterých postavy v bílém prováděly všelijaké výzkumy, kterým Blázen nerozuměl.

Zastavili u posledních dveří, jediných neprosklených, na které mnich zaklepal a ihned vstoupili. Ocitli se ve velké oválné místnosti s okny do města a s velkým kulatým stolem uprostřed, u kterého seděl Nejvyšší představený s Doktorem.

„Nazdar Kapitáne, nazdar Kokote,“ pozdravil radostně Doktor právě příchozí hosty.

„Vypadáš nějak střízlivě a čistě,“ všiml si Blázen.

„Náročná noc, Kapitáne, jenž mi vysvětlila spoustu věcí, kterým jsem nerozuměl. Pane Jednooký, děkuji vám převelice, že jste mě sem přivedl,“ vyhrkl rychle Doktor.

„Pravdu dí,“ moudře pronesl Nejvyšší představený a významně kynul hlavou.

„Kapitáne, já mám dar. Veliký dar, jenž mi přinesla genetická mutace. Mohu se připojit subprostorovému rozhraní a počítat souřadnice v galaktických mapách.“

„Všechno už vím, pověz mi ale, jestli je nějaký problém,“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, všechno je v nejlepším pořádku, prý mi postačí kratší výcvik a budu moci pilotovat lodě mezi galaxiemi. Co je největší legrace, mohu zůstat u svého LSD, protože ti mistři tady zjistili pár pro ně neuvěřitelných věcí,“ smál se Doktor.

„Cože?“ vypadlo z Kapitána.

Do rozhovoru vstoupil Nejvyšší představený.

„Učinili jsme velký objev. Doktorovo LSD má obdobné účinky jako aktivní látka obsažená v našich houbách.“

„Vy ste mu dali houby?“ zeptal se pan Jednooký.

„Ano a reagoval na ně velice špatně,“ řekl představený.

„Se ani nedivím,“ zamumlal Blázen a podíval se k Doktorovi, ten potichu zašeptal, že to bylo peklo a zase zmlkl, aby nerušil představeného.

„Ale LSD bylo něco jiného. V podstatě okamžitě se připojil a v režimu simulace otevřel několik kratších tunelů. Výsledky nás samotné zaujaly, takže někteří z nás se obětovali a experimentálně užili tuto látku s velmi překvapujícími zjištěními. Práce se subprostorovým počítačem se velmi zrychlila a efekt tohoto psychedelického krystalu je úžasně čistý. Musel jsem se ihned spojit s mnichy z Prvního kláštera nejsvětější houby a sdělit jim náš objev. Námel je neuvěřitelná houba, kterou jsme dodneška neznali a to se v našich databázích nachází většina vědění známého světa. Nikdy nás nenapadlo věnovat planetě Zemi více pozornosti, protože takových primitivních planet jsou milióny.“

„Jaký primitivní planety?“ uraženě skočil do řeči Blázen.

„Primitivní planeta, čemu Kapitáne Blázne nerozumíš? Máte před sebou ještě milióny let vývoje, pokud se tedy nevyhubíte vzájemně. Doktor je odchylka, náhodná mutace.“

„Fajn, tak co s ním?“

„Nic, vycvičíme ho a dáme vám pohonnou jednotku. Neunášíme, ani nezabíjíme, tedy pokud to není nějak vyloženě nezbytné. Doktor není pro nás nebezpečím, navíc s ním budeme permanentně ve spojení, protože každý pilot a navigátor má subprostorový interface implantován v hlavě a připojen přímo k mozku. Takže je neustále připojen k naší síti, defakto řečeno, víc v bezpečí být nemůže,“ řekl představený.

„Ten motor za co? Jen tak nám dáte svoji technologii?“ pokračoval Blázen v blbých otázkách.

„Obchod, my si od vás vezmeme LSD a na oplátku dostanete motor. Jinak vám bude Doktor k ničemu a jeho dar zůstane nevyužit. Navíc ho budete potřebovat.“

„Jak potřebovat?“ zeptal se blbě Blázen a Kokot chtěl něco říci.

„Pan Jednooký vám říkal, že víme o experimentech s červí dírou, které byly prováděny pod záštitou Velké rady,“ přerušil ho Nejvyšší.

„Přesně tak,“ vykřikl Kokot.

„Pravda, občas nám říkají lidi, že jsme součástí něčeho většího. Mám se domnívat, že se jedná o naši základnu a náš transportér?“ ptal se Blázen dál.

„Ano, Temné kolegium o projektu ví. Dokonce ví, že jste našli základnu, ale neví kde přesně se nachází, protože stavitelé stavbu odstínili a nelze ji najít orbitálními skenery. Proto vás chtějí dostat, aby získali přesné souřadnice.“

„To je nějak nemůžete zastavit? Prostředky byste určitě měli,“ zeptal se zase Blázen.

„Prostředky bychom měli, ale náš úkol je jiný. My cestujeme na místo, kde vznikl vesmír, začátek všeho. Víra a moudrost věkův nám brání ničit primitivní civilizace. Každý má šanci na život.“

„Fajn a naše role je v tom jaká?“ rýpl Blázen a tušil nějaký šměčko.

„Neznamená to ale, že nemůžeme pomáhat jiným. Chceme vám pomoci, aby nepadlo zařízení do rukou kolegia. Pan Jednooký určitě povídal, že cíle Temného kolegia nejsou čisté. Chtějí ovládat, ničit a podrobovat. Tomu chceme zabránit,“ vysvětlil Nejvyšší představený.

„Takže sme takový figurky na vaší šachovnici, ste pěkně arogantní zkurvenci,“ řekl nepřiliš slušně Blázen.

„Myslím, že i to pan Jednooký říkal,“ zasmál se Nejvyšší představený klášteřa.

„Dobře, takže jsme si ujasnili pozice a teďka mi povězte, co se to děje na oběžný dráze?“ zeptal se Blázen.

„Vy jste důvod. Našlo vás Temné kolegium, na orbitální dráze je flotila lodí a bombarduje nás atomovkami v bláhovém domnění, že pohlcování výbuchů vyčerpá naše energetické zdroje. Jestli mají pár stovek let čas, proč ne, ale můžete být v klidu. Vyslali Ničitele světů a je s ním Klaun, kterého jste potkali v Hurzově kolonii. Myslím, že setkání v koloniích byla jediná náhoda v celém ději, protože původní konflikt byl mezi Klaunem a tady panem Jednookým kvůli nějakým chlapečkům. Je to tak, že?“ podíval se představený na pana Jednookého.

„Ano je, Nejvyšší představený.“

„Věděli jsme, že se události stanou, ale neznali jsme podrobnosti. Každopádně, máme nyní před sebou 14 náročných dnů, než vycvičíme Doktora a do té doby asi necháme šašky na obloze, aby nám předvedli pěkný ohňostroj. Co myslíte?“ zasmál se Představený.

„Nemáme problém, párty ve věži stále jede,“ odpověděl pan Jednooký.

„Možná se stavím na pivko a brko, už sem slyšel, že Blázen má dobrej matroš,“ rozesmál se Představený, zvedl ze židle a odešel s Doktorem.

„Tak jdeme taky, ne?“ zavelel Blázen.

Uběhl asi týden pozemského času a párty stále jela nonstop. V jednu chvíli to vypadalo, že se ve věži vystřídala aspoň půlka města. Blázen během té doby konečně vsřebal, že Muskové jsou rasa velmi prazvláštní, mix bohémů, mystiků a vědců a pochopil, že jejich arogance vyplynula ze stádia evoluce, ve kterém se momentálně nacházeli. Ohňostroj na nebi neustával.

„Si asi přivezli pořádnou zásobu,“ řekl Doktor, který právě přišel k výhledu, kde se Blázen zrovna věnoval nějaké místní kněžce.

„Nazdar Doktore, konečně ti dali pauzu?“ nechal se vyrušit Blázen.

„Dá se to tak říct, mám ti vyřídit, že se na planetě ještě tejden zdržíme. Motor a komunikační rozhraní bude do té doby připraveno k použití.“

„Fajn, mejdan je dobrej. Ještě něco? Mám tu, jak jaksí vidíš, práci,“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne, to je všechno, akorát...“

„Co akorát...?“

„Mám vzkázat, že Pong už je tejden v chrámu a začínaj docházet odpočatý kněžky,“ vysoukal ze sebe Doktor.

„Ajo ty vole, Pong. Já na něj úplně zapomněl. Nějakej problém?“ vzdychl Blázen.

„Ne, ale holky sou už unavený, tak jestli bysme si ho mohli odvést,“ opatrně s obavou řekl Doktor.

„Aha, tak až půjdeš zpátky, stav se za ním a vyříd' mu, že sme na věži a je tu spousta pěkných kněžek lásky. Ok?“ odpověděl Blázen.

„Kapitáne, jasný,“ oddechl si Doktor, protože původně čekal, že se Kapitán rozčílí. Zbytečná obava.

Po obloze se několikrát rychle přesunulo slunce a intenzita výbuchů v oblasti hranice silového pole neustávala. Dveře výtahu se otevřely a do prostoru párty vtrhl Pong obklopený několika velmi unavenými kněžkami.

„Tak mě tady máte,“ vykřikl a zajásal, když uviděl skvělou párty.

„Čau Kokote, Urgho, Karlosi a Blázne. Vidím tady samé známé tváře. Ahoj, ahoj, ahoj,“ zdravil Pong některé účastníky.

„Si byl pěkně dlouho pryč. Vidím, že sis udělal spoustu novejšch známejšch,“ zasmál se Karlos a přivítal Ponga, jakoby ho viděl podruhé v životě.

„To víš, v chrámu lásky bylo potřeba uctít mnoho bohů. Mají jich fakt hodně a někteří jsou velmi oblíbení,“ zasmál se Pong a mlsně se rozhlédl po čerstvém chrámovém mase.

„Pongu, ty prasáku starej, co kdyby mě chtěl někdo zabít?“ s úsměvem pozdravil Ponga Blázen.

„Šéfe, kdo by vás tady zabíjel, všechno je snad v pořádku. Šašci na oběžný dráze se snažej marně a my sme v bezpečí u našich arogantních přátel,“ zasmál se Pong.

Všichni byli slušně vysmátí.

Výtah cinkl, otevřely se dveře a vstoupil Nejvyšší představený. Hudba utichla, lidé se zastavili, vzhledli k přichozímu a na znamení úcty sklopili hlavy.

„Pokračujte, nejsme na mši a já tu nejsem služebně. Tichej mejdan, hovno mejdan. Kde se točí pivo?“

V davu to zašumělo a nějaký hlas odpověděl.

„Vpravo od beden, vole.“

Hudba spustila, mejdan se zase rozjel. Představený přišel k pípě, poručil si pivo a když bylo natočeno, vypil ho na ex. Hned si poručil další.

„Nazdar představenej,“ ozval se podnapilý hlas Bláznův. „Mám ubaleno, zahulíme?“

„Proto jsem tady, pozemšťane,“ zasmál se Nejvyšší, plácl Blázna po zádech a otočil směrem k vyhlídce do údolí.

„Máme tu pěkně, že?“ začal konverzaci Představený.

„Jo, už sem měl čas si udělat obrázek,“ usmál se Blázen, zapálil brko a zhluboka natáhl oblíbený omamný kouř. Chvilí pokuřoval, mlčel a pak podal marihuanovou cigaretu knězi. Ten ji přijal, přivoněl, mimochodem velmi zkušeně a opatrně natáhl. Blázen se v duchu zasmál, jak jsou všichni opatrní, když poprvý hulej jeho matroš, ale nahlas nic neřekl.

Představený pravděpodobně vycítil myšlenku proběhnoucí Bláznovým mozkiem a musel se pousmát.

„To je snad jasný, že nejdřív opatrně otestuju novejš matroš, ne? Kromě toho, už sem nehulil pár desítek let a stejně to byla hnusná sračka vypěstovaná na Marsu. Tak se teda nediv.“

„Dobrá, dobrá, tohle je fakt dobrejš matroš,“ odpověděl Blázen.

„To je,“ pořádně začal potahovat kněz.

Vyhulil půlku brka a pak jej podal zpět Bláznovi.

„Dobrejš matroš, nekecáš a proto se mi líbíš,“ usmíval se Představený, pozoroval oblohu a upíjel pivo.

„Slušnej ohňostroj s neustávající intenzitou,“ řekl Blázen.

„To jo, necháme je ještě pár dnů vycukat, nijak nám nevadí a efekty jsou to pěkný, ne?“ zasmál se Nejvyšší.

„Co pak?“ zeptal se zvědavě Blázen, dokouřil joint a začal balit další.

„Co pak? Pak nic. Doktor bude připraven, motor vyroben a naložen do lodi pana Jednookého, který vás odveze domů na Titan a instaluje do toho vašeho veterána. Víme co potřebujeme, vy víte co potřebujete a jediný co chceme, je zastavit podělaný Temný kolegium. Podělaná banda sfetovanejšch pomatenců. Jako kdybych je neznal.“

„Sem myslel, co s těma loděma na oběžný dráze?“

„Jo s těma. Nic, přestane je to dřív nebo později bavit, naše lodě ohrozit nemůžou. Kurva dal bych si ještě pivo,“ řekl Představený, mávl na jednu z kněžek a ukázal, že má prázdný kelímek. Ta pochopila a okamžitě odběhla k baru pro další točený.

„To Temný kolegium je vlastně kdo?“ zeptal se zvědavě Blázen, protože to byla druhá věc, která upoutala jeho zvědavost.

„Parta debilů, která si myslí, že může vládnout světům. Párkrát sem s nima pokalil a vím, že mě vždycky hrozně bolela hlava z těch jejich keců. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Matkopíchač, Kokot a Sráč. Kriminálníci, kteří se definitivně pomátli, když jim šašek, který si říkal Velký démon, nacpal do hlavy, že má informace o technologii červích děr. Ty ho znáš jako Martena.“

„Aha,“ překvapeně ze sebe vysoukal Blázen.

„V tu chvíli mi došlo,“ pokračoval Nejvyšší představený, „že jediný důvod, proč se se mnou stýkají, je schopnost vytvářet červí díry. Je kurva logický, že jim tyto vědomosti nemůžu předat, vzhledem k jejich mrzkým životním cílům. Nehledě na to, že stejně nemaj mentální kapacity počítat mezigalaktický lety. Neexistuje důvod, proč by měli ovládat tuto technologii. Jak už víš, blbý akorát je, že nemůžeme zasáhnout, protože nám v tom brání naše víra.“

„Proto využijete nás,“ dodal Blázen a zapálil brko.

„Ne, jen vás popostrčíme a ohlídáme vaše kroky, protože už se vezete od té doby, kdy jste objevili ztracenou podmořskou základnu. Chápeš, ty vole?“ zasmál se Představený, upil piva, které mu donesla kněžka a sápal se po jointu, který hulil Blázen.

Kapitán chvíli mlčel, zakouřil si a předal joint. Představený po něm hladově chmátl a mocně tahal. Blázen začal motat další kousek.

Nejvyšší představený dokouřil, dopil pivo a protáhl se.

„Musím jít, práce volá, až budeme hotovi, dáme vědět Jednookému a vyrazíte na cestu domů,“ řekl Bláznovi, otočil se a šel k výtahu.

Kapitán pokynul a vrátil se k pozorování vybuchujících hlavic.

Na obloze proběhlo několik dalších sluncí, párty zpomalila, lidé prořídli a vyhlídka byla plná spících lidí nebo souložících dvojic, trojic, čtveřic a jiných *-ic*.

„Šéfe, takhle kurevsky dlouhej mejdan sem dlouho nezažil,“ ozval se Bláznovi za zády Pong, který byl obklopen lepými děvčaty. Kapitán se otočil a podíval Pongovi dlouze do očí.

„Dlouhá noc, Pongu. Brzo skončí.“

Pong mlčky souhlasil a odvedl děvčata kamsi stranou. Blázen se rozhlédl po své posádce, která se dobře bavila. Urgha si užívala s nějakým Muskem, Karlos pařil s Kokotem u beden, Ponga už potkal a Doktor lítal mezi galaxiemi. Povzdechl a šel pro další pivo. Rovnou si poručil i velkej místní rum.

„Je hotovo,“ zatřásl pan Jednooký Bláznem, který klimbal v houpacím křesle.

„Co co co cože?“ trhl sebou, rozhlédl se, zvedl na zem spadlý joint a zapálil ho.

„Co je hotovo?“ zeptal se.

„Motor. Doktor je připraven. Posbírej trosky své posádky, letíme k Titanu,“ zasmál se pan Jednooký a natáhl ruku pro joint.

„Dobře, sranda teda skončila. Bylo asi už na čase, protože sem úplně totálně vyřízenej,“ odpověděl Blázen a líně se zvedl z křesla. Protáhl se, mávl rukou směrem k Kokotovi a naznačil mu, aby přišel.

„Kokote, Doktor a motor je připraven. Vyrazíme na cestu, dej do kupy posádku a sejdeme se u výtahu. Já se du před cestou ještě vysrat.“

Jak Blázen řekl, tak udělal.

Když Blázen vylezl ze záchodu, skupina už stála na místě a čekala.

„Trvalo to trošku dýl, ožralý hovno. Připraveni?“

„Můj vůdce, připraveni,“ zahlásil tradiční hlášku Kokot, srazil paty a ulízl knírek.

„Perfektní, můžeme tedy vyrazit,“ odpověděl Blázen a pohlédl k panu Jednookému.

Výťahové dveře se otevřely a pan Jednooký nastoupil a za ním ostatní.

Kabina sjela do přízemí a vypustila pasažéry do ulice.

Pan Jednooký je dovedl k chrámovým dveřím, kde již čekal Doktor a Nejvyšší představený.

„Vy vypadáte,“ zasmál se, „jo, když se u nás paří, tak se paří dlouho. Umíme si užít volný čas, který však právě teď skončil. Motor je naložen a pan Doktor vycvičen.“

Blázen spokojeně kývl hlavou a podal Nejvyššímu ruku. Ten ji přijal a potřásl si.

„Blázne, hulení máš dobrý. Necháš mi tady vzorek?“ zeptal se drze Nejvyšší.

„Nechám, není problém,“ odpověděl Blázen, vytáhl pytel a odsypal zelený materiál.

„Dík, bude se večer hodit. Urgho, Karlosi a Kokote. Bylo mi potěšením seznámit se s přáteli tohoto genetického omylu,“ řekl Nejvyšší a ukázal rukou k Doktorovi.

Poté promluvil ještě k panu Jednookému. „Až budete nahoře, Pong si může vyzkoušet naše zbraně. Když se tedy nebudeš dívat, Jednooký.“

„Je na čase jít,“ zakončil loučení, otočil se a vrátil do chrámu.

Pan Jednooký počkal až se zavřou dveře, prohlédl skupinu a mlčky se vydal k letištní ploše. Byli všichni vyndaní jako autor tohoto textu v této chvíli.

Pan Jednooký zvedl loď ze země, zamířil čumákem k nebi a dupl na plyn. Plavidlo prolétlo mraky a v silovém poli se otevřelo na krátký čas okno, kterým Jednooký prolétl. Zapnul maskování, provedl oblouk kolem flotily sedmi lodí, které posílaly směrem k planetě nekonečný proud střel s jadernými hlavicemi.

„Neuvěřitelný divadlo,“ fascinovaně zhlásila Urgha.

„A bude ještě lepší až Pong spustí střelbu,“ zasmál se Jednooký a mávnutím ruky přivolal Číňana, který neváhal a s velkou radostí se posadil do křesla obsluhy zbraňového systému.

„Pongu, je to hrozně jednoduchý. Zaměřovačem zaměříš cíl a zmáčkneš červený tlačítko, já pak poodletím, aby nás nemohli zaměřit podle trasy střel a znova budeš střílet. Bude zábava, haha,“ smál se pan Jednooký.

„Nejvyšší, ale říkal, že se prej nemáš dívat,“ pokusil se o vtip Karlos.

„Prosím tě, to se jen tak říká, nechci si tu podívanou nechat ujít, de o to, abych nezmáčkl tlačítko já,“ pokračoval ve smíchu jednooký pilot. Pong si promnul bradku a zamířil na jednu z lodí. Chvilí váhal, ale pak tlačítko zmáčkl. Z lodi vyletělo několik rychlých střel a pan Jednooký změnil pozici tak, aby jim zůstal výhled.

Střely zasáhly svůj cíl a nepřátelská loď explodovala. Pong zajásal a rychle zaměřil další loď. Tentokrát neváhal, tlačítko zmáčkl rychle s nadřazeným očekáváním výbuchu. Další dávka raket opustila zásobník a zamířila k nejbližší lodi. Nepřátelská reakce na sebe nenechala dlouho čekat a k místu, odkud vylétly střely zamířila dávka energie. Pan Jednooký bystře zareagoval a uhnul.

Pongovy střely opět neomylně zasáhly svůj cíl a druhá loď vybuchla v jasném světle. Skupinka pozorovatelů zajásala a Blázen začal motat brko. Pan Jednooký pohnul s neviditelnou lodí. Pong vypálil další dávku. Třetí výbuch způsobil, že zbylé lodě přestaly s bombardováním silového pole a přeskupily se.

„Vypadá to, že maj nějaký problém,“ zapálil Blázen joint, potáhl a podal panu Jednookému.

„Zřejmě jsou překvapení, tak je ještě trošku poškádlím,“ řekl Pong a zmáčkl opět tlačítko raketové smrti. Střely vyrazily směrem ke své další oběti, kterou neomylně zasáhly. Číňan ani nečekal, až Jednooký pohne lodí a vypustil další dávku. Výbuch zničil útočící loď a poškodil sousední. Poslední dvě nepřátelské lodi na nic nečekaly, otočily se a zmizely v hyperprostoru.

„Kdo to vůbec byl?“ zeptal se Kokot.

„Podle počítače Klaunova loď a tu druhou se nepodařilo identifikovat, protože ji nemáme v databázi. Každopádně nejspíš nějaký pěkný šmejdi. Hele, právě vypnuli silový pole,“ ukázal Jednooký k oknu, za kterým se právě změnila barva planety ze zelenkavé v duhově modrou. Pípnutí ohlásilo přijetí textové zprávy.

„Tak nám děkují a prej máme konečně zmizet,“ přečetl zprávu pan Jednooký a dohulil joint, aniž by ho vrátil Bláznovi. Ten s tím stejně nějak už počítal, tak začal motat dalšího.

Pan Jednooký vytáhl ze šuplíku krabici s houbami, pozřel dva kusy, chvíli poté otevřel červí díru a vstoupil do ní i s lodí.

„Bude to krátkej let, přátelé, stihneme pár jointů a jednu dvě láhve,“ ohlásil skupině a vytáhl ze spodního šuplete flašku nějakého modrého jedu.

Vystoupili z horizontu událostí a objevili se přímo nad Titanem.

„Jste doma, mejdan skončil,“ oznámil pan Jednooký a začal přistávat v kráteru u stanice.

„Roztáhnu silový pole, zapnu podporu života a přejdeme k vám po zemi, přeci si nebudem brát skafandry,“ dodal a jeho prsty jezdily po klávesnici.

Byl to velmi zvláštní pocit jít po povrchu Titanu v obyčejných botách a dýchat kyslík. Kokot tlačil antigravitační plošinu s motorem pro jejich Kapku.

„Urgho, měla bys ohlásit Základně, že jsme už zpět,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, provedu. Jsem ráda, že už jsme doma. Nečekala jsem takový dlouhý výlet.“

„Já taky ne, ale snad to bez nás pánové a Mozeček přežili,“ pousmál se Blázen a zapálil brko, protože musel využít příležitosti a zakouřit si na dalším místě, na kterém ještě nikdy kouřil.

Kokot vypnul zabezpečovací jednotku a otevřel dveře do hangáru. Následován Pongem, který zkontroloval prostor, vstoupil do útrob stanice, dálkově otevřel vrata nákladního prostoru Kapky a vytlačil novou pohonnou jednotku do lodi. Pan Jednooký ihned zamířil za ním.

K Bláznovi přišla Urgha a oznámila mu, že v Základně je všechno v pořádku, ale Mozeček prý má nového mazlíčka.

„Cože má?“ zeptal se nechápavě Blázen.

„Mazlíčka a neptej se mě, co tím Jack myslel, já sama to nepochopila, ale všechno je v pohodě,“ prohlásila a dodala, že musí jít trochu poklidit.

„Šéfe a já?“ optal se Pong.

„Máš volno, běž se vyspat, jestli se něco bude dít, zavolám tě,“ řekl Blázen.

Kokot s panem Jednookým instalovali pohonnou jednotku, takzvaný generátor červí díry. Pan Jednooký dával Kokotovi školení, jak se o motor starat a rovnou mu předal dokumentaci uloženou v přenosném disku.

„Pane Jednooký, samotný princip je velmi geniální, ale bez pilota a navigátora, nepoužitelný,“ řekl Kokot.

„Chápeš dobře, myslím, že základní opravy v případě problémů zvládneš sám. Musíme pokračovat, pár hodin nám instalace a připojení k počítači zabere,“ odpověděl pan Jednooký a ponořil se zpět do práce.

„Co vy, kutilové?“ přišel za panem Jednookým a Kokotem Blázen.

„Můj vůdce, jsme hotovi, sežeňte Doktora a uděláme si výlet,“ řekl Kokot.

„Pongu, přiveď Doktora,“ ohlásil Blázen do komunikátoru a dal se současně do balení jointu.

„Fajn nápad, taky bych si pohulil, byla to zkurvená dřina a já nejsem specialista přes motory,“ přidal se Jednooký.

„Bude to bezpečný?“ zeptal se Blázen.

„Ale jo, diagnostika před startem bude stejně záviset na Doktorovi a na tom, co se naučil.“

„Si mě moc neuklidnil,“ odpověděl Blázen, zapálil brko, pohulil si a předal kouření Jednookému.

Chvilí pokuřovali a vzpomínali na párty ve věži, když přišel kupodivu stále střízlivý Doktor.

„Kapitáne, tak jsem tady, motor je připojen a prý můžeme vyrazit na první okružní jízdu. Kam byste se chtěli podívat?“

„Nepoletíme nikam daleko, potřebujeme pouze vyzkoušet pohon a tvoje schopnosti. Cíl už jsem vybral, poletíme do trpasličí galaxie v souhvězdí Velkýho psa. Je nejbližší a domorodci jsou tam přívětiví. Kokote, ty zůstaň tady a já půjdu s Doktorem na můstek,“ řekl pan Jednooký tónem, který naznačoval, že rozhodnutí už dávno padlo.

„Fajn, poletíme pouze my a vezmeme sebou Ponga. Urgha s Karlosem zde zůstanou, kdyby se nám náhodou něco stalo a nevrátili sme se,“ rozhodl za svoji posádku Blázen.

„Nevidím, proč bychom se neměli vracet, poletíme za humna,“ zasmál se pan Jednooký a dohulil joint.

Blázen s Pongem se uvelebili v křeslech na můstku, pan Jednooký se posadil za řízení, Kokot hlídal jednotku ve strojně a Doktor se svlékl do půl těla a zalezl do vaku, který připomínal spací pytel, ze kterého vedl svazek optických kabelů a byl jako hamaka zavěšen v prostoru velitelského stanoviště.

„Doktore, cílem naší první cesty je trpasličí galaxie v souhvězdí Velkýho psa, planeta XB-13. Tyhle údaje by ti měli stačit k navigaci. Budu sledovat tvoje počínání na displejích, ale do procesu navigace zasáhnout nemůžu, tak nás dohazlu nepošli někam zkurveně daleko,“ sdělil Jednooký Doktorovi cíl letu a odstartoval z povrchu Titanu.

„Dobrá, dobrá, vím co mám dělat. Teďka zalezu, dám si dávku LSD a za chvíli se připojím k počítači,“ odpověděl Doktor.

„Jednookej, ty si ale nelezl do spacáku, když sme letěli od vás,“ zeptal se Blázen.

„Ne, nelezl. Ani Doktor by nepotřeboval, ale pro začátečníky je to pohodlnější. Časem si dá dávku a zvládne navigaci i v sedě, hlavně na krátký vzdálenosti,“ odpověděl pan Jednooký a začal se věnovat výstupům na displeji.

„Čeká nás vzdálenost zhruba 25 000 světelných let, maximálně hodinka letu,“ dodal a zastavil loď v bezpečné vzdálenosti od Saturnu.

Doktor připojil ke spánkům kabely, zavřel oči a nechal proudit LSD do krevního řečiště. Obraz se mu zhroutil do barevné spirály, která posléze pohltila vědomí. Viděl sám sebe ležet ve vaku, ale jeho mozek připravený Musky ke komunikaci se subprostorovým počítačem se těmto psychedelickým drobnostem nevěnoval. Vzpomněl si, že má myšlenkou vyvolat ovládací panel, takže se zamyslel a zanedlouho se v jeho pokroucené realitě vykreslil terminál s velkým displejem, který 3D zobrazoval mapu nejbližšího vesmíru s jejich pozicí uprostřed. Virtuální rukou začal otáčet mapu a hledal cíl, který mu určil pan Jednooký. Když ho našel, začal počítat cílové souřadnice opačné strany červí díry v závislosti na jejich aktuální pozici.

Když měl pocit, že se mu povedlo souřadnice spočítat, spustil generátor. Uslyšel slabé zahučení, otočil se k čelnímu sklu a uviděl jak se před nimi otevírá červí díra. Uslyšel v hlavě hlas pana Jednookého.

„Dobrá práce, Doktore. Poletíme se podívat, co je na druhý straně.“

Doktor se rozhlédl po místnosti a nezdálo se mu, že by jednooký Musk mluvil nahlas, protože kouřil joint a vybavoval se s Bláznem.

„Nebud' překvapenej, měl bys naše schopnosti znát už z výcviku. Teďka zapni pohon a překroč horizont událostí,“ uslyšel Doktor opět pana Jednookého. Přestal se tedy kochat a zamířil s lodí k černému středu jeho první díry.

„Se mu to povedlo,“ zasmál se pan Jednooký, „když budem mít štěstí, objevíme se přesně tam, kde se objevit máme. Řekl bych, že se ani moc nespletl.“

„Doktor bude v tom vaku celou cestu?“ zeptal se Blázen.

„Mohl by se odpojit, ale nedoporučil jsem mu to, ať si zvyká na cestování.“

„Tak si dáme nějaký panáky, když máme hodinku volna, ne? Řekl Blázen a započal opět motat joint.

Doktor pozoroval celé dění a užíval si slastného pocitu přístupu k počítači Musků. Čas trávil čtením historických záznamů o cestách této fascinující rasy.

Zkušební let proběhl v klidu, necelá hodina uběhla jako voda v řece a ani nepostřehli, že Kapka opustila červí díru. Doktor se probral a začal se škrábat z vaku.

„Co je to okolo nás za bordel?“ zeptal se Blázen.

„Řekl bych, že Doktor uřízl horizontem událostí kus jednoho z místních měsíců,“ řekl pan Jednooký a kontroloval senzory.

„Sme v průseru?“ zeptal se Pong, který se právě odpojil od terminálu virtuální reality.

„Nejsme Pongu, planeta je sice obydlená, ale jsou tu samí trestanci. Zničený kus měsíce je poslední věc, která je může trápit. Ale mají tu super bordel, provozuje ho jeden můj dobrej známej a myslím, že nás rád uvidí. Pokecáme a poletíme zpět, nezdržíme se dlouho.“

„Trestanci? Nevadí, ale ty vole Šéfe, ještě sem nikdy nebyl v bordelu v jiný galaxii,“ nadšeně zareagoval Pong.

„Dobře, ale nic dlouhýho, ať o nás nemá Urgha s Karlosem strach,“ řekl Blázen a měl pocit, že si rozhodně musí dát své první brko na planetě mimo Mléčnou dráhu.

„Můj vůdce, všechno proběhlo přesně podle instrukcí pana Jednookého. Dovolíte mi přistát?“ ozval se Kokot, který přišel ze strojovny.

„Souřadnice přistávací plochy máš v systému, klidně si přistaň, nebudeš první android na týhle bohem zapomenutý planetě,“ odpověděl jednooký.

Kokot se ujal řízení a zamířil k udané pozici. Souřadnice ho přivedly do nevelké osady obepnuté vysokou betonovou zdí.

Vystoupili a pan Jednooký je vedl k jediné zděné budově, protože zbytek osady byl ze dřeva a dával malou přednášku o místě, kde se ocitli.

„Jsme v trestanecký kolonii, ale není se čeho bát. Jsou zde umístěni odsouzcenci za kruté činy a součástí trestu je operace mozku. V podstatě jsou z nich velmi mírní sběrači plodin a lovci drobného zvířectva. Podívejte se, jako beránci.“

Ukázal rukou směrem ke skupince lidí oblečených v jednoduchých oblecích, kteří stáli u vozu s hromadou cizokrajného ovoce.

„Vypadají jako po lobotomii,“ dodal Kokot.

„Dalo by se tak říct, ale lékařský zásah byl přesnější a zasáhl pouze centra chování, jsou mírní jako ovce a když se občas pomátnou, dlouho nepřežijou. Nikdo tady není zvědavěj na pošuky.“

„Okej, máme sebou kdyžtak Ponga, jsem v klidu,“ odpověděl klidně Blázen.

Pan Jednooký otevřel dřevěné dveře a vstoupil.

V místnosti bylo prázdko, několik stolů, židlí, jeden jukebox a dvě sedící dívky na barových židlích u malého baru se starou zdobenou kasou.

Pan Jednooký prošel místností až k děvčatům a něco se jich zeptal. Jedna z holek zakřičela a okamžitě přiběhl malý muž s velkým kvěrem. Chvilí čuměl na pana Jednookého, pak sklonil zbraň a zasmál se.

„No ty vole, že ses tady dlouho neukázal. Zaučuješ zase nějakýho nováčka?“

„Jasně, tentokrát je to trošku jiný. Nalej panáky, zahulíme.“

„Máš hulení!? No ty zmrde, to si mě potěšil,“ zajásal trpaslík a podíval se po Bláznovi, Kokotovi, Pongovi a Doktorovi.

„To sou voni, jo? Kdo je pilot?“

„Prosím tě, chlap napravo. Blázne, ubal brko,“ řekl pan Jednooký.

Jedna z dívek rozlila do skleniček domorodý alkohol a Blázen začal motat brko.

„Kde sou holky, Jednookej říkal, že prej tohle je bordel,“ zeptal se zvědavě Pong.

„Tyhle dvě, kolik bys jich chtěl? Tady nemaj moc kšeftů, šikmovokej,“ odpověděl jízlivě trpaslík.

„Chudej bordel, tak si vezmu obě dvě,“ řekl Pong.

„Ne, jedna tu zůstane obsluhovat, můžeš mít jenom jednu,“ řekl trpaslík.

„Ach jo, tak jo,“ zamumlal Pong a odvedl si jednu holku.

„Nějakej nadrženej,“ zasmál se hostitel a sledoval oběma očima, jak Blázen motá brko.

„Jednookej, co teda pro mě máš?“

„Nechceš tu pěstovat hulení? Tihleti frajeři by mohli dodat genetiku a zařídit prodej hotovýho produktu,“ řekl Jednooký.

„Víš, že tenhle problém řešíme už pár let a nikdy nedošlo k užší spolupráci.“

„Vím, ale znáš nás, prodej hulení rozhodně není cílem našeho bytí. Ale ty vole, protože si pamatuju naše rozhovory, přivedl jsem Kapitána Blázna, se kterým se možná dohodneš.“

Blázen zapálil brko, užíval si kouř a pozoroval dvojici v rozhovoru. Pak promluvil.

„Jednookej, ty seš dobrej, zase si nás vmanipuloval do svých hrátek. Každopádně nevidím důvod, proč nepřistoupit na obchod, protože naše cíle nejsou vznešený jako ty tvoje. Ochutnej trpajzlíku.“

„Nejsem trpaslík a jmenuju se Miid,“ zamručel trpaslík, natáhl ruku po jointu a zhluboka natáhl kouř.

Mlčel, koulel zrudlýma očima a vyhulil celý brko. Blázen začal motat další.

„Dobrej matroš, dobrej, holka nalej další panáky, musíme si promluvit,“ vysoukal ze sebe těžce.

Dvě hodiny debatovali nad detaily obchodu, než Blázen zavelel k odchodu. Kokot přivedl Ponga, který byl zrovna v nejlepším, takže se tvářil velmi nerudně, rozloučili se a zamířili zpět ke Kapce.

„Jednookej, ty jeden arogantní hajzle, sme velkými dlužníky,“ řekl Blázen.

„Není zač, aspoň vás máme pod kontrolou a nezapomeň, že váš úkol je zcela jinej, ale stejně vznešenej jako náš. Já to nechtěl dole vytahovat, ale Temný kolegium má svý zvědy i tady. Doktore, zpáteční cestu provedeš z křesla. Myslím, že vak nepotřebuješ.“

Doktor se trochu ošíval, ale přistoupil na zkušební podmínky, nasadil na spánky senzory a usadil se do křesla. Do krve mu vtekla dávka LSD a krátce na to se otevřela červí díra. Let proběhl v družném rozhovoru, spojeném s popíjením alkoholu a kouřením marihuany, Pong se opět ponořil do virtuální reality a Kokot hlídal motor. Hodina letu utekla jako pára nad hrcem a v hangáru už netrpělivě čekala Urgha s Karlosem.

„Kapitáne, to se poserete až uvidíte Mozečkova novýho mazlíčka,“ vyhrkl ze sebe Karlos.

„Jakýho mazlíčka zase?“ zeptal se otráveně Blázen.

„Mumifikovanýho.“

„Co to meleš, Karlos???“ opáčil nechápavě Kokot.

„Omlouvám se vážení, ale musím vás opustit,“ ozval se pan Jednooký.

„Promiň, místní problémy. Co se dá dělat. Uvidíme se ještě?“ řekl Blázen.

„Určitě se ještě uvidíme, navíc budeme ve spojení s Doktorem, takže není problém nás kontaktovat.“

„Dobrá tedy, dík za všechny ryby,“ zasmál se Blázen a předal panu Jednookému pytel se zbylým hulením.

„Ryby nechápu, protože sme se žádnějma nepřišli do styku, ale za hulení dík,“ řekl suše pan Jednooký, objal Blázna a rozloučil se ze zbytkem posádky.

„Ryby jsou takovou narážkou na jednu hodně starou knížku,“ zasmál se Blázen a pozoroval odcházejícího pana Jednookého.

„Tak to by bylo, rád bych se konečně vyspal z posledních dnů, protože už toho na mě začalo bejt fakt hodně. Vypadáme všichni jako zombie, měli bychom se asi pořádně najíst. Jo a co je kurva s tím mazlíčkem?“ zeptal Blázen.

„Uvidíte doma, jdeme k transportéru, Jack a Frank nás již očekávají,“ odpověděla Urgha.

Blázen se ocitl doma.

„Co je s Mozečkem?“ zeptal se, byla první otázka.

„Kapitáne, podívejte se sám,“ ukázal Jack směrem do rohu, kde stál Mozeček a na vodítku měl cosi, jenž vypadalo jako mládě vetřelce, které viděli ve válci v laboratoři.

„Co to kurva je?“ příšerně se lekl Pong, který právě vyšel z transportéru.